Chương 4: Bốn giờ chiều ngày 10 tháng 8

Ngày 10 tháng 8, bốn giờ chiều

Bốn giờ chiều ngày 10 tháng 8, St. Yekaterinburg, sân bay.

Vương Trung vừa bước ra khỏi cửa khoang, bên ngoài đã bắt đầu tấu lên bản nhạc □Lời tiễn biệt của nữ nhân Slavic□, à không đúng, thời không này phải gọi là □Lời tiễn biệt của nữ nhân Ant□.

Ngay sau đó Vương Trung nhìn thấy em gái của bạn thân.

Anh hơi sững người.

So với Hoàng Thái Nữ, hóa ra Lyusha của mình chỉ hơn được mỗi mái tóc bạc!

Thật đáng sợ!

Vương Trung đang còn kinh ngạc, thì nghe thấy giọng nói của Lyudmila: "Xuống dưới đi, nhớ chào Hoàng Thái Nữ đấy."

Lúc này anh mới bước xuống thang máy, đứng nghiêm chào trước mặt Hoàng Thái Nữ.

Hoàng Thái Nữ cẩn thận quan sát Vương Trung.

Không biết có phải ảo giác hay không, Vương Trung cảm thấy ánh mắt của Hoàng Thái Nữ như thể báo săn đang đánh giá con mồi.

Xem ra khoảng thời gian ở St. Yekaterinburg này, mình phải lúc nào cũng kè kè bên cạnh Lyudmila, nếu không thì chẳng biết lúc nào sẽ phạm sai lầm.

Vương Trung gạt bỏ những suy nghĩ này, nghiêm mặt: "Điện hạ?"

"A, à, tôi muốn nói..." Hoàng Thái Nữ hắng giọng, chỉnh đốn tư thế: "Hoan nghênh ngài trở về, bạch mã tướng quân dũng cảm, Công tước Rokossovsky."

Vương Trung: "Tôi là Bá tước, theo tôi được biết anh trai tôi hiện đang kế thừa tước vị Công tước."

"Tôi không gọi sai." Hoàng Thái Nữ mỉm cười, "Chúng tôi dự định phong ngài làm Công tước Charon, thủ tục liên quan đã được chuẩn bị xong, chúng tôi dự định xây dựng một trường đào tạo cấp tốc ở lãnh địa Công tước Charon, chuyên môn hướng dẫn cho các sĩ quan quân đội ta kinh nghiệm đối kháng quân Prosen."

Lông mày Vương Trung nhíu lại, giọng nói cũng cao hơn: "Cô định điều tôi khỏi tiền tuyến? Không, không, không, tôi (giả mạo) có thể địch lại năm Tập đoàn quân!"

Hoàng Thái Nữ cười tươi như hoa: "Đương nhiên là không phải bây giờ."

"Có thể là sau khi chiến tranh kết thúc." Đột nhiên có giọng nam lớn tuổi truyền đến từ sau lưng Hoàng Thái Nữ.

Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy quân hàm Nguyên soái.

Anh lập tức chào Nguyên soái.

"Thả lỏng nào." Nguyên soái đáp lễ, sau đó chìa tay ra: "Semyon Konstantinovich."

Vương Trung bắt tay ông, còn chưa kịp nói gì, vị Nguyên soái đã nói: "Trận Olaci đánh rất đẹp, hai ngày đầu có thể nói là hoàn mỹ, ngày thứ ba quân địch quá đông, có thể tổ chức được cuộc phá vây đã là rất tốt rồi."

"Phá vây ngày thứ ba là nhờ năng lực của Tham mưu trưởng của tôi." Vương Trung nói thật, tối hôm đó khi phá vây, việc anh làm chỉ là "lái xe tăng nhỏ xông xáo phía trước", công thần phá vây thực sự là Pavlov.

Nguyên soái Semyon lại đánh giá Vương Trung một lượt: "Rất khiêm tốn, không giành công lao của cấp dưới, hoàn toàn khác với Bá tước Rokossovsky mà chúng tôi được nghe kể."

Bởi vì vốn không phải cùng một người —— Vương Trung đột nhiên dừng lại, lúc này anh không muốn có suy nghĩ này nữa. Anh đã cảm nhận được đủ loại cảm xúc của Rokossovsky, anh chính là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Vương Trung: "Con người ta sẽ thay đổi, thưa Nguyên soái, đặc biệt là trong cuộc chiến tranh như địa ngục này."

Lúc này, một vị Đại tướng bước vào tầm mắt của Vương Trung: "Thiếu tướng Rokossovsky, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Vương Trung không quen biết vị Đại tướng này, bèn chào trước.

"Ồ, không cần đâu, anh hùng chiến tranh luôn được hưởng một chút đặc ân mà. Tôi là Tổng tham mưu trưởng Tukhachev." Vị Đại tướng chìa tay ra.

Vương Trung bắt tay: "Chào ông. Ông chính là người chậm chạp không chịu hạ lệnh rút quân?"

"Không, không, chúng tôi đã đề xuất phương án rút quân vào ngày 4 tháng 8 rồi, nhưng Hoàng thượng không phê duyệt." Tukhachev dừng một chút, rồi nói tiếp: "Hiện tại chúng tôi đang cố gắng giải cứu Tập đoàn quân Tây Nam của Agasukov, trước mắt Công tước Myshkin đang tiến triển thuận lợi, đã có hai sư đoàn phá vây thành công."

Vương Trung kinh ngạc, tại sao ông ta lại nói hai sư đoàn như thể rất nhiều vậy?

Vì thế anh nhắc nhở: "Agasukov còn khoảng bảy mươi vạn quân."

"Đúng vậy, chúng tôi vẫn đang nỗ lực." Tổng tham mưu trưởng nói: "Tin tốt là do Hoàng Thái tử đã anh dũng hy sinh, ý chí chiến đấu của quân đội bị bao vây rất mạnh mẽ, mặc dù vòng vây của quân địch sắp khép lại, họ vẫn tiếp tục chiến đấu."

Vương Trung: "Quân đội bị bao vây có thể chiến đấu được bao lâu, ngoài ý chí chiến đấu ra, còn phụ thuộc vào việc họ có bao nhiêu tiếp tế!"

"Chúng tôi đã dự trữ rất nhiều lương thực và đạn dược ở Agasukov, tạm thời không cần lo lắng." Tổng tham mưu trưởng nói: "Những chuyện này đợi đến tối nay họp tổng kết kinh nghiệm rồi nói tiếp, Điện hạ, giao cho cô đấy."

Hoàng Thái Nữ Olga mỉm cười với Vương Trung, khoác tay anh nói: "Đi lối này, tôi đã sắp xếp tiệc chiêu đãi ở Cung điện Mùa hè rồi."

Vương Trung: "Không cần đâu, tôi là lính tráng, tôi ăn giống như ở tiền tuyến là được rồi. Hay là làm việc chính luôn đi, tối nay không phải có buổi chia sẻ sao? Hay là dời lên bây giờ luôn, chúng ta có thể vừa ăn xúc xích vừa chia sẻ."

Tổng tham mưu trưởng và Nguyên soái Semyon liếc nhìn nhau.

Hoàng Thái Nữ lại nói: "Như vậy cũng được, vậy tôi sẽ thông báo cho các sĩ quan tham gia buổi chia sẻ tối nay đến Bộ Tổng tư lệnh tập hợp."

Vương Trung có cảm giác, Hoàng Thái Nữ càng thêm tán thưởng mình!

Anh không nhịn được nhìn về phía Lyudmila.

Hoàng Thái Nữ như thể lúc này mới nhìn thấy Lyudmila, buông tay Vương Trung ra.

Lyudmila chào: "Kính chào Điện hạ. Tôi là Đại úy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, là một tu sĩ cầu nguyện."

"Tôi biết." Hoàng Thái Nữ mỉm cười nói: "Cô là thanh mai trúc mã của Công tước Rokossovsky, hai người vẫn chưa đính hôn nhỉ."

Vương Trung vốn tưởng rằng Hoàng Thái Nữ sắp bắt đầu câu chuyện phiếm, không ngờ cô lại ném thẳng quả bóng này.

Đúng là anh và Lyudmila chưa đính hôn, dù sao người phương Tây đính hôn có một quy trình vô cùng phức tạp, phải chuẩn bị rất lâu.

Lyudmila: "Nhưng chúng tôi đã quyết định rồi, sẽ kết hôn sau khi chiến tranh kết thúc."

Hoàng Thái Nữ: "Vậy à, vậy tôi làm phù dâu cho hai người nhé?"

"Hả?" Lyudmila không ngờ câu chuyện lại diễn biến như vậy: "Phù dâu sao?"

"Đúng vậy." Hoàng Thái Nữ nhún vai, "Dù sao tôi cũng là con gái, không thể làm phù rể được."

Lúc này Vương Trung nhìn thấy Nelly đang trốn ở đằng xa nhìn, bèn nói: "Nelly có thể làm phù dâu."

"Nelly?" Hoàng Thái Nữ vẻ mặt nghi hoặc.

Vương Trung: "À, là lính cần vụ của tôi, con gái của vú nuôi vẫn luôn chăm sóc tôi và Lyusha, từ nhỏ con bé đã ở bên cạnh chúng tôi rồi."

Hoàng Thái Nữ kinh ngạc: "Con gái người hầu làm phù dâu sao?"

Vương Trung: "Sao lại không được?"

Nelly là người phụ nữ có thể trở thành mẹ của mình đấy!

Hoàng Thái Nữ lùi về sau hai bước, kéo dãn khoảng cách với Vương Trung và Lyudmila.

Lúc này Vương Trung mới phát hiện, vẻ mặt của Tham mưu trưởng Tukhachev và Nguyên soái Semyon đều rất nghiêm túc.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra, hình như mình vừa nói một câu mà quý tộc sẽ không bao giờ nói. Quý tộc chắc chắn sẽ không để người hầu làm phù dâu, phải không?

Lyudmila lại cười nói: "Nelly rất tốt, tôi rất vui khi Nelly làm phù dâu!"

Cô vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng cười sang sảng.

Vương Trung đã từng nghe thấy tiếng cười này.

Anh quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Đại Mục thủ Belinsky đang tiến về phía này.

Sau khi bốn mắt chạm nhau, Đại Mục thủ như thể người quen cũ: "A, Alyosha, lại gặp cậu rồi! So với lần trước cậu gầy đi nhiều đấy."

Vương Trung: "Chắc là không đâu, chúng tôi được cung cấp đầy đủ, cơ bản là không bị đói."

Đại Mục thủ cười lớn: "Vậy có lẽ là tôi nhìn nhầm rồi."

Lúc này, vẻ mặt Tukhachev và Nguyên soái Semyon càng thêm nghiêm túc, nhất là khi nghe thấy tiếng "Alyosha" của Đại Mục thủ.

Đại Mục thủ như thể không hề nhận ra hai người họ, tiếp tục nói: "Lần này cậu trở về, nhiệm vụ rất nặng nề đấy. Chúng tôi dự định sắp xếp cho cậu đọc diễn văn trong lễ tưởng niệm, cậu... làm được chứ?"

Vương Trung: "Thưa Ngài, Ngài không biết sao? Tôi rất giỏi việc diễn thuyết khích lệ tinh thần cho binh lính."

Belinsky: "Tôi biết chứ, Thẩm phán đình đã báo cáo nội dung bài diễn thuyết của cậu cho tôi từ lâu rồi. Chỉ là... Thẩm phán quan chỉ giỏi thẩm vấn và tiêu diệt kẻ phản bội, bọn họ chưa chắc đã phân biệt được diễn thuyết hay hay dở. Bản thảo bài diễn văn trong lễ tưởng niệm, khi nào thì

cậu đưa cho tôi được?"

Không phải chứ, còn phải viết bản thảo diễn văn sao? Mình ghét nhất là việc này!

"Hả?" Belinsky nhướng mày: "À, tôi hiểu rồi, cậu giỏi ứng biến tại chỗ hơn!"

Vương Trung cười, thực ra không phải, anh chỉ là có sẵn bản mẫu để sao chép thôi.

Một khi không thể sao chép, bài diễn thuyết của anh sẽ trở nên vô cùng rác rưởi.

Vương Trung lại nhớ tới lần trước suýt nữa thì phải tự biên soạn câu đối, cuối cùng vẫn phải sao chép lại kiệt tác của ông lớn nào đó là "Giả sử chúng ta không đi đánh trận" mới qua được ải.

Mẹ kiếp, toát hết mồ hôi.

Sao chép "Chúng ta sẽ không bao giờ đầu hàng" của Ngài Churchill rồi, chẳng lẽ còn phải sao chép lại lần nữa sao?

Belinsky lộ ra vẻ mặt thấu hiểu, vỗ mạnh vào vai Vương Trung: "Được, được, vậy tôi chờ mong đấy."

Ông đừng có chờ mong nữa được không!

"À đúng rồi." Đại Mục thủ đột nhiên đổi chủ đề: "Hình như vừa nãy nói muốn hủy bỏ tiệc tối, vừa ăn vừa chia sẻ kinh nghiệm? Tôi có thể tham gia cùng không?"

Vương Trung thầm nghĩ chuyện này đâu phải mình nói là được, bèn nhìn sang Hoàng Thái Nữ, kết quả Hoàng Thái Nữ lại quay sang nhìn Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.

Tổng tham mưu trưởng: "Không thành vấn đề, chúng tôi rất hoan nghênh Ngài."

Belinsky: "Vậy quyết định như thế nhé."

————

Vương Trung choáng ngợp trước sự xa hoa của Cung điện Mùa hè.

Lẽ ra, với tư cách là một người hiện đại đã từng tham quan Cố Cung Bảo tàng viện, sự xa hoa đơn thuần không thể nào khiến anh chấn động được nữa.

Hơn nữa Vương Trung đã từng xem qua bộ phim "Chiến tranh và hòa bình" phiên bản Liên Xô, đã từng chứng kiến người ta dốc hết sức lực để phục dựng vũ hội cung đình, nhưng đến bây giờ anh mới phát hiện, xem trên phim ảnh và thực sự ngồi trong cung điện là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Trong lúc anh ngây người ra nhìn ngó xung quanh, các sĩ quan tham gia hội nghị cũng đang quan sát anh.

"Chính là anh ta, người đã cưỡi ngựa chém chết tám vị tướng quân Prosen."

"Nói bậy, tôi nghe nói là dùng xe tăng cán chết tám tên."

"Mấy người nói sai hết rồi, là dùng đại bác bắn chết đấy."

Mọi người đang xôn xao bàn tán, thì Đại Mục thủ Belinsky bước vào phòng, lặng lẽ ngồi xuống một góc.

Ban đầu chỉ có một số ít sĩ quan nhìn thấy Đại Mục thủ, nhưng khi họ nghiêm chỉnh ngồi xuống, liền thu hút sự chú ý của nhiều sĩ quan hơn, rất nhanh cả căn phòng đã yên tĩnh trở lại.

Tukhachev đứng dậy: "Hôm nay, chúng tôi mời mọi người đến đây, là để chia sẻ, tổng kết kinh nghiệm! Tất cả các bạn đều là sĩ quan cấp cơ sở sống sót trở về từ tiền tuyến, đều có rất nhiều kinh nghiệm đối kháng với quân Prosen, hôm nay chúng ta chính là muốn..."

Đột nhiên, cửa lớn bật mở.

Một sĩ quan đeo băng tay tham mưu bước đến bên cạnh Tukhachev, ghé vào tai ông ta nói nhỏ.

Tukhachev kinh hãi: "Hắn ta sao lại trở về? Hắn ta còn mặt mũi trở về sao? Các sĩ quan cấp cao khác đâu?... Hỗn xược!"

(Hết chương 4)

Chương 5: Chính Nghĩa

Tổng tham mưu trưởng mắng xong, liếc nhìn những người xung quanh đang tò mò, sau đó nói với Trung tướng Tuganev: "Ông đến tổ chức hội thảo giao lưu đi."

Tuganev: "Chuyện gì vậy? Ai trở về?"

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev không trả lời, sải bước đi theo người sĩ quan vừa báo tin.

————

Vương Trung nhìn thấy tình hình này, trong lòng khẽ động cũng đứng dậy, đi theo ra ngoài.

Tổng tham mưu trưởng có vẻ rất nóng lòng, hoàn toàn không để ý đến Vương Trung. Ông ta đi như gió, giống như vận động viên thi đấu Olympic đang bước vào giai đoạn nước rút.

Người trẻ tuổi như Vương Trung cũng phải rảo bước mới có thể đuổi kịp ông ta.

Lúc đầu anh còn lo lắng liệu có quá lộ liễu hay không, nhưng trên đường lại có rất nhiều người từ các phòng bên cạnh bước ra, cùng đi về một hướng.

Nguyên soái Semyon bước ra khỏi phòng nhìn thấy Vương Trung, nhưng rõ ràng ông ta tưởng rằng Vương Trung được Tham mưu trưởng gọi đến, nên cũng không để ý, trực tiếp nói với Tham mưu trưởng: "Hắn ta lại dám bỏ mặc quân đội chạy về! Nếu hắn ta chết trận trong vòng vây, chúng ta còn có thể chiếu cố vợ con hắn ta một chút."

Vương Trung khẽ cau mày.

Chẳng lẽ... là cái tên đó đã trở về?

Cơn giận của anh bùng lên.

Cả đám người cứ như vậy xông vào phòng khách.

Hoàng Thái Nữ Olga đã ở trong phòng khách, cô đứng trước mặt Đại tướng Skorobo, tức giận đến mức mặt đỏ bừng, rõ ràng là vừa mới nổi trận lôi đình.

Nhìn thấy mọi người bước vào, Hoàng Thái Nữ xoay người, đi đến bên cửa sổ hóng mát.

Tukhachev liếc nhìn bóng lưng Hoàng Thái Nữ, trừng mắt nhìn Đại tướng Skorobo mắng: "Sao ông lại trở về? Ông còn mặt mũi trở về sao?"

Đại tướng Skorobo mồ hôi nhễ nhại: "Tôi cho rằng cần có người gánh vác trách nhiệm cho thất bại lần này, cho nên mới..."

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev: "Ông còn lý do phải không? Để gánh vác trách nhiệm? Ông nghĩ rằng nói như vậy có thể che giấu được sự thật là ông đã bỏ rơi quân đội chạy trối chết sao? Đồ hèn nhát!"

Đại tướng Skorobo nghe thấy hai chữ "hèn nhát" như bị kích động: "Tôi không phải kẻ hèn nhát! Tôi có thể dẫn một quân đoàn xe tăng đi giải vây! Tôi sẽ giống như Hoàng Thái tử, chết trận trên chiến trường!"

Vương Trung: "Nói hay lắm!"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn anh, lúc này Tukhachev mới phát hiện ra anh, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vương Trung sải bước đến trước mặt Skorobo: "Dẫn một quân đoàn xe tăng? Ông đã chôn vùi bao nhiêu quân đoàn xe tăng rồi? Quân đoàn xe tăng số 6, số 11, bao nhiêu chiếc T34 và KV1, tổng cộng mới tiêu diệt được bao nhiêu quân địch? Bao nhiêu?

"Lúc tập đoàn thiết giáp của địch tiến đến trước mặt tôi, đến cả một mảng sơn cũng không trầy! Quân đoàn xe tăng số 5, số 6, số 11 được tung vào

phản công đều bị ông lãng phí một cách vô ích!"

Skorobo tức giận nói: "Cuộc phản công đã gây ra bao nhiêu tổn thất cho quân địch, cần phải đánh giá kỹ lưỡng, không thể dựa vào cảm giác của một mình anh được, Thiếu tướng Rokossovsky!"

Vương Trung: "Vậy thì cho máy bay bay qua đồng bằng, xem những xác xe tăng đó là giáp nghiêng hay giáp thẳng đứng! Cho bọn họ đếm cho kỹ vào!"

Đại tướng Skorobo im bặt, bởi vì trinh sát trên không đã xác nhận, đúng là xe tăng Ant bị tiêu diệt nhiều hơn.

Đúng lúc này, Đại Mục thủ và một vài vị Hồng y Giáo chủ dẫn theo các sĩ quan cấp cơ sở tham gia hội thảo giao lưu kinh nghiệm bước vào.

Phòng khách vốn rộng lớn bỗng chốc chật kín một nửa.

Vương Trung không thèm nhìn ra cửa, tiếp tục gầm lên: "Sở dĩ có kết quả như vậy, là vì chúng ta có những vị chỉ huy, hoàn toàn không nắm rõ ưu nhược điểm của xe tăng quân ta, cứ tưởng rằng xe tăng của chúng ta thắng trong đối kháng đạn xuyên giáp thì có thể nghiền nát quân địch!

"Có những kẻ không hề biết T34 vì bỏ vị trí trưởng xe, nên khả năng nắm bắt tình hình chiến trường kém cỏi đến mức nào! Hoàn toàn không biết radio của quân địch mang lại ưu thế lớn đến đâu!"

Trong số các sĩ quan mà Đại Mục thủ dẫn theo có không ít lính tăng, nghe thấy Vương Trung nói vậy đều gật đầu.

Đại tướng Skorobo phản bác: "Anh biết, vậy anh đã nói chưa?"

"Tôi đã nói rồi! Tôi đã thức cả đêm để viết báo cáo tổng kết kinh nghiệm! Ông xem chưa? Không, ông chưa xem, bởi vì đó là bản báo cáo tổng kết kinh nghiệm tệ nhất! Ông còn nói trước mặt Hoàng Thái tử, chỉ cần có T34, là có thể đánh đuổi quân Prosen về nước!"

Đại tướng Skorobo run giọng phản bác: "Nhưng anh cũng báo cáo, giáp của T34 và KV có ưu thế rất lớn khi đối đầu với xe tăng địch..."

Vương Trung: "Đúng vậy, quả thật là có ưu thế rất lớn, chính vì vậy nên tôi mới có thể dùng hơn 30 chiếc T34 để tiêu diệt nhiều xe tăng địch như vậy ở Olaci! Ông cho người điều máy bay bay qua xem đi, trên đồng bằng Olaci có bao nhiêu xác xe tăng địch!

"Cho dù bây giờ lính sửa chữa của quân địch đã sửa được một phần trong số đó, nhưng trên đồng bằng vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều xác xe tăng!

"Tôi, chỉ là một sư đoàn bộ binh, được tăng cường thêm một tiểu đoàn xe tăng, vậy mà số lượng xe tăng địch mà tôi tiêu diệt được còn nhiều hơn cả Tập đoàn quân Tây Nam! Nhiều hơn cả Tập đoàn quân Tây Nam! Những chiếc KV và T34 của quân đoàn xe tăng số 6 và số 11, lẽ ra có thể gây ra tổn thất nặng nề cho quân địch!

"Chỉ vì gặp phải một tên ngu ngốc bất tài, nên bây giờ chúng đã biến thành đống sắt vụn trên đồng bằng Kazaria!"

Tukhachev nhìn sang Nguyên soái Semyon.

Nguyên soái bước ra: "Thôi nào, những chuyện này có thể viết trong báo cáo tổng kết sau chiến tranh. Đại tướng Skorobo, ông sẽ phải ra trước tòa án binh, hãy chuẩn bị..."

Vương Trung lớn tiếng cắt ngang lời Nguyên soái: "Không! Từ tháng 7 tôi đã chỉ ra quân địch có thể đánh bọc sườn Agasukov từ phía Nam, Đại tướng Skorobo đã mắng mỏ tôi, bác bỏ ý kiến của tôi, sau đó còn điều động lực lượng xe tăng tiên tiến nhất của chúng ta phát động tấn công một cách ngu xuẩn, để rồi bị tiêu diệt một cách vô ích.

"Nếu như những chiếc xe tăng đó do tôi chỉ huy, được bố trí phòng ngự ở những vị trí thích hợp, thì quân địch căn bản không thể nào tiến lên được.

"Bây giờ toàn bộ Tập đoàn quân Tây Nam đều đã bị bao vây, vậy mà ông ta lại chạy trốn. Hành động như vậy, tôi nghi ngờ ——"

Vương Trung hít sâu một hơi.

"Tôi hoài nghi hắn là gián điệp của Prosen! Lúc ở Rogneda phá vòng vây, tôi đã gặp gián điệp Prosen ngụy trang thành Giám mục quân đội ta và Thẩm phán quan. Tôi hoài nghi gián điệp Prosen đã thâm nhập vào chúng ta, thủng trăm ngàn lỗ."

Tukhachev cười lạnh một tiếng: "Hoang đường, trong lúc Skorobo còn ở trường quân đội, tôi đã biết anh ta."

"Cũng không phải là không có khả năng như vậy." Belinsky đột nhiên tham gia vào cuộc đối thoại, "Skorobo đại tướng suất lĩnh lực lượng xe tăng tham gia cuộc nội chiến Castilla, ở đó có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với quân Prosen cũng tham gia nội chiến."

Skorobo đại tướng giận dữ nói: "Đây là vu khống!"

Semyon nguyên soái: "Đây là cáo buộc vô cùng nghiêm trọng, Rokossovsky thiếu tướng."

Nguyên soái cố ý không nhắc tới Đại mục thủ, giống như đây chỉ là một mình Vương Trung cáo buộc.

"Loại cáo buộc này cần chứng cứ."

Nguyên soái nói.

Vương Trung mím môi, hắn quả thật không có chứng cứ, vừa rồi hắn nói như vậy chỉ là nhất thời xúc động.

Skorobo đại tướng cười lạnh một tiếng: "Mấy người còn không nhìn ra sao? Đây là thủ đoạn quen thuộc của Rokossovsky thiếu tướng, chính hắn cũng đã nói, hắn bắn chết gián điệp ngụy trang thành Giám mục và Thẩm phán

quan của ta.

"Nhưng mà, ai biết đó có phải là gián điệp hay không? Có thể vị Giám mục và Thẩm phán quan kia chỉ đang ngăn cản hắn chạy trốn khỏi Rogneda mà thôi! Sau đó hắn nghĩ đến danh nghĩa gián điệp, bắn chết họ!

"Hiện tại hắn làm không tốt cũng nghĩ như vậy, tính toán rút súng ra bắn chết tôi, bởi vì tôi chạy giống hắn!

"Anh rút súng ra đi, Rokossovsky! Bên hông anh là đồ chơi sao? Nếu anh tin tưởng tôi là gián điệp thì cứ rút súng ra! Sau đó bắn vào đây!"

Skorobo chỉ chỉ trán của mình.

Vương Trung cũng bốc hỏa, lửa giận vừa rồi vẫn âm ỉ bùng lên như núi lửa phun trào.

Hắn rút súng ngắn ra, nhắm thẳng Skorobo đại tướng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Semyon nguyên soái gầm lên: "Cậu muốn làm gì? Vậy mà rút súng ở Hạ cung?"

Skorobo đại tướng phảng phất như mình đã thắng, cười nói: "Xem đi! Tất cả những lời buộc tội đều là vu khống! Hắn chính là muốn hành hình tôi! Bởi vì theo hắn thấy, là tôi hại chết cha hắn!

"Đây chính là trả thù riêng! Tên này miệng đầy vì Ant, ra vẻ một bộ lo nước lo dân, kỳ thực chính là muốn báo thù cho cha!

"Olga công chúa điện hạ, hãy nhớ kỹ trò hề của hắn lúc này! Hắn rút súng ở Hạ cung thần thánh, coi thường tôn nghiêm của hoàng gia."

Olga Hoàng thái nữ xoay người, nhìn Vương Trung với vẻ mặt rất mong hắn nổ súng.

Skorobo đại tướng vẫn tiếp tục: "Đến đây đi, nổ súng đi Rokossovsky, sau khi nổ súng thì anh chính là kẻ khinh thường hoàng tộc, tất cả vinh quang của anh đều không cứu được anh đâu! Nổ súng đi Aleksei Konstantinovich Rokossovsky!"

Vương Trung nổ súng.

Viên đạn đầu tiên xuyên qua ngực Skorobo, sau đó theo nòng súng nhấc lên, viên thứ hai găm thẳng vào cổ họng Skorobo, viên thứ ba ghim vào trán.

Ba phát súng, súng của Vương Trung bị kẹt, vỏ đạn đồng nằm kẹt trên cửa sổ.

Skorobo đại tướng quỳ trên mặt đất, sau đó mới ngã ngửa ra sau.

Nghe thấy tiếng súng, vệ binh xông vào cửa.

Belinsky: "Bình tĩnh!"

Đám vệ binh dừng lại.

Belinsky tiến lên, ấn tay Vương Trung đang cầm súng xuống, tiện tay lấy khẩu súng bị kẹt: "Ý tôi vừa rồi là, chuyện này cứ giao cho Thẩm phán đình là được rồi.

"Cậu quá nóng nảy rồi, báo cáo nói cậu bắn chết Giám mục và Thẩm phán giả mạo của địch, lại bắn chết lính đánh thuê của Boye ngăn cản phòng thủ... Giờ lại thêm một vị đại tướng. Xem ra sau này cậu vào Hạ cung cũng không thể mang súng theo nữa."

Vương Trung: "Là hắn yêu cầu."

Belinsky: "Hắn yêu cầu bởi vì nổ súng đúng là có lợi cho hắn. May mà cậu bắn chết hắn, nếu không sau này còn nhiều phiền phức."

Không biết vì sao, Vương Trung luôn cảm thấy Belinsky có vẻ rất vui.

Lúc này Tukhachev mới hoàn hồn, giận dữ nói: "Đây là hành vi phản loạn nghiêm trọng! Một thiếu tướng lại dám trước mặt mọi người bắn chết cấp trên, một vị đại tướng! Rokossovsky thiếu tướng nhất định phải bị tòa án quân sự xét xử!"

Belinsky: "Anh ta chỉ là hành động hơi quá khích, nhưng bắn chết một tên gián điệp và kẻ phản bội thì cũng không có vấn đề gì lớn. Hiện tại là thời kỳ đặc biệt mà."

Tukhachev: "..."

Đại mục thủ nhìn Tổng tham mưu trưởng: "Ông vội vàng bao che cho kẻ phản bội, lại muốn xét xử vị tướng lập công như vậy, xem ra Thẩm phán đình cần phải điều tra mối quan hệ gia đình và đời tư của ông rồi."

Mồ hôi Tukhachev túa ra, theo nghĩa đen.

Đại mục thủ nói tiếp: "Dựa theo mệnh lệnh của Sa hoàng bệ hạ, tất cả những kẻ phản quốc đều bị xử tội liên đới đến họ hàng, Hồng y giáo chủ Lavkid, ông đi thi hành đi."

Vị Hồng y giáo chủ đeo kính khẽ cúi đầu: "Tuân mệnh, thưa ngài."

Nói xong, Đại mục thủ kéo chốt súng của Vương Trung, thành thạo loại bỏ trục trặc, sau đó đóng chốt an toàn, trả súng lại cho Vương Trung: "Sau này nhớ kỹ, đừng nóng nảy như vậy, phải suy nghĩ nhiều hơn một chút."

Belinsky nói xong khẽ gật đầu.

(Hết chương)

Chương 6: Kỷ niệm để mà quên (200.000 phiếu bầu cộng thêm)

Lúc này Vương Trung mới hiểu ra.

Chết tiệt, mình gây họa rồi?

Nếu Đại mục thủ không có ở đây, có phải mình tiêu đời rồi không?

Vương Trung muốn tìm người quen hỏi một chút, nhưng nhận ra lúc này bên cạnh không có ai thân thiết, ngay cả Lyudmila cũng không thấy.

Lúc này Belinsky lên tiếng: "Được rồi, mọi người đều đã chứng kiến kết cục của tên phản đồ này rồi, chúng ta tiếp tục buổi chia sẻ kinh nghiệm thôi. Tôi rất mong chờ mọi người đúc kết ra được phương pháp hữu hiệu để đối phó với quân Prosen. Đi thôi, đi thôi. Người hầu của hoàng cung đâu? Mau đến dọn dẹp chỗ này."

Vương Trung nhìn Đại mục thủ, lại một lần nữa cảm thấy ông ta trông rất vui vẻ.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra… Mình phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Vương Trung đang suy nghĩ thì Hoàng thái nữ bước tới.

Nàng mặc một bộ lễ phục cung đình kiểu Victoria. Đặc điểm lớn nhất của loại lễ phục này là: rộng rãi thoải mái.

Nhưng Vương Trung cũng là người từng trải, không giống như những chàng trai mới lớn không biết nên nhìn đi đâu.

Anh ung dung nhìn nàng, sau đó mới ngẩng lên nhìn mặt công chúa.

Lúc này những người khác đã rời đi hết, chỉ còn lại mấy người hầu đang thay tấm thảm bị nhuốm máu.

Công chúa nắm tay Vương Trung, kéo anh ra ngoài sân thượng.

Sau đó, Olga Nikolayevna khẽ hỏi: "Belinsky bảo anh làm vậy?"

"Không, chuyện này thật sự là ngoài ý muốn." Vương Trung đáp.

Olga lại hỏi: "Vậy đây là lễ ra mắt sao?"

"Cái gì? À, không. Tôi chỉ là nhất thời không kiềm chế được, không nghĩ nhiều như vậy." Vương Trung thành thật trả lời.

Olga mỉm cười: "Nếu là người khác chắc chắn sẽ không tin, họ sẽ nghĩ anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới hành động, dù sao anh là 'Bức tường thép của Đế quốc' Rokossovsky mà."

Cái quái gì vậy? Sao mình lại thành Bức tường thép của Đế quốc rồi?

Lúc Vương Trung còn đang thắc mắc về danh hiệu này, Olga lại nói tiếp: "Nhưng tôi biết, anh chỉ là nhất thời nóng giận. Dù sao thì tình cảm của anh và anh trai tôi cũng rất tốt."

À…

Olga: "Anh trai tôi từng nói, nếu sau này có chuyện gì xảy ra, giáo hội không cần hoàng tộc nữa thì tôi hãy đi tìm anh, anh ấy nói anh nhất định sẽ nghĩ mọi cách để bảo vệ tôi."

Vương Trung khẽ nhíu mày.

Hoàng thái tử đã từng nói vậy sao? Nghe không giống như lời của một kẻ ăn chơi trác táng cho lắm.

Vì vậy, anh hỏi: "Ivan nói với cô lúc nào vậy?"

Olga suy nghĩ một chút: "Hình như là… Lúc tôi mười tuổi."

Vương Trung liếc nhìn ngực công chúa: "Vậy thì đã rất lâu rồi."

Olga như đang nhớ lại quá khứ, nói lạc hẳn sang chuyện khác: "Đúng vậy, rất lâu rồi. Lúc đó, anh và anh trai tôi luôn dẫn tôi đi chơi khắp nơi trong vườn, rồi cùng bị ông quản gia mắng."

Còn có chuyện như vậy nữa sao?

Olga: "Có lần hai người trèo cây, váy của tôi vướng víu không trèo lên được, tôi ngồi dưới gốc cây khóc, sau đó anh đã đi tìm kéo định cắt váy cho tôi, kết quả bị xương cá voi làm khó.

"Để đối phó với xương cá voi, anh và anh trai tôi đã lấy cả cưa của người làm vườn ra…"

Vương Trung chỉ biết cười trừ, anh hoàn toàn không nhớ gì về những chuyện này.

Nhưng mà… Không phải mọi người đều nói mình bị công chúa cho leo cây sao? Rốt cuộc là thế nào nhỉ?

Lúc này Olga công chúa khoác tay Vương Trung: "Anh vội đi dự hội thảo chia sẻ kinh nghiệm sao?"

"À, cũng được, dù sao tôi cũng chưa ăn cơm, trong lúc chia sẻ sẽ có đồ ăn nhẹ." Vương Trung nói vậy là muốn chuồn đi, công chúa mà cứ nhớ lại chuyện xưa thế này thì sẽ lộ tẩy mất! Anh thậm chí còn mong bụng mình kêu lên một tiếng thể hiện sự tồn tại.

Thế nhưng Olga công chúa như không nghe thấy Vương Trung nói gì, cứ thế khoác tay anh kéo đi.

"Đi với tôi một lát."

Rất nhanh, hai người đã đi qua mấy căn phòng, đến một góc khuất của Hạ cung.

Vương Trung cảm thấy mình sắp bị nàng gái này ăn sạch rồi, cô nàng chủ động quá!

Hơn nữa sức lực còn rất lớn, bị công chúa kéo đi chẳng khác nào bị gấu chó kéo lê.

Olga công chúa đẩy mạnh một cánh cửa nặng nề, lúc bị kéo vào trong, Vương Trung nghĩ bụng xong rồi, có lỗi với Lyusha rồi.

Lyusha của tôi ơi.

Nhưng căn phòng phía sau cánh cửa không hề có giường.

Đó là một phòng chơi game, trong phòng có bày vài chiếc bàn lớn, trên bàn là cờ vua, bài poker và các loại trò chơi khác.

Quầy bar bên trái tường bày đầy rượu nhìn là biết rất đắt tiền.

Trong góc phòng còn có một cây đàn piano và một cây đàn violin đặt trong tủ kính.

Khác biệt với tất cả là một chiếc giá sách chất đầy những cuốn sách dày cộp.

Lúc này đã gần bảy giờ tối, ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ phủ lên căn phòng một màu vàng nhạt ấm áp.

Olga công chúa buông tay Vương Trung ra, đi về phía bàn cờ vua, nhìn ván cờ đang chơi dở: "Đây là ván cờ cuối cùng tôi và anh trai chơi trước khi anh ấy ra trận. Lúc đó tôi sắp thắng, anh ấy bèn chơi xấu không chơi nữa, nói đợi khi nào về sẽ chơi tiếp."

Vương Trung nhìn tấm lưng mảnh mai của Olga công chúa, bộ lễ phục hoàng gia để lộ toàn bộ tấm lưng trắng nõn, trông yếu đuối, chẳng giống như cô gái Nga có thể vật lộn với gấu.

Olga: "Rõ ràng anh ấy đã nói, khi nào về sẽ chơi tiếp."

Bả vai nàng bắt đầu run lên, xương bả vai nhô lên, như muốn xé toạc làn da mỏng manh.

Vương Trung muốn tiến lên ôm lấy vai nàng, nhưng không hiểu sao anh biết nếu mình ôm vai nàng thì bước tiếp theo, công chúa sẽ nhào vào lòng mình.

Tại sao mình lại thành thục như vậy chứ, rốt cuộc đã bao nhiêu lần lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn rồi?

Vương Trung ép bản thân quay người, bắt đầu nhìn những cuốn sách trên giá.

Anh tưởng sẽ thấy rất nhiều tiểu thuyết lãng mạn, nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy đều là những cuốn sách về kinh tế và triết học.

Nơi dễ thấy nhất là một cuốn sách có biểu tượng của giáo hội, tác giả là Thánh Andrew.

Những cuốn sách này trông rất cũ, gáy sách nhăn nhúm vì bị lật giở nhiều lần, có những cuốn rõ ràng đã bị rách, sau đó được dán lại bằng keo.

Tất cả sách đều được xếp lộn xộn trên giá sách, dường như chủ nhân của chúng có thể tùy tiện lấy ra một cuốn để đọc, chẳng hề để ý đến việc phân loại.

Ivan Nikolayevich Antonov, tên thái tử giả heo ăn thịt hổ chết tiệt.

Vương Trung cầm khung ảnh đặt trên tủ ngăn kéo bên cạnh giá sách lên, nhìn ba người trong ảnh.

Đó là Ivan, Aleksei và Olga.

Công chúa ngồi giữa hai chàng trai tuấn tú, nụ cười rạng rỡ như thể nàng đang sở hữu cả thế giới.

Trên khung ảnh có dòng chữ: Yekaterina Đại đế và hai bức tường thành của đế chế.

Cái quái gì thế này, quyền thừa kế của anh ta còn cao hơn cô ta mà, đúng là đồ ngốc.

Cô ta muốn làm Nữ hoàng thì anh ta phải chết trước.

Vương Trung đang mắng thầm trong bụng thì bỗng khựng lại.

"Anh trai tôi từng nói, nếu sau này có chuyện gì xảy ra, giáo hội không cần hoàng tộc nữa thì tôi hãy đi tìm anh."

Câu nói của Olga vừa rồi lại văng vẳng bên tai Vương Trung.

Anh nhìn khung ảnh một lần nữa, như thể nhìn thấy biểu cảm của Ivan Nikolayevich lúc viết dòng chữ này lên đó.

Anh quay đầu nhìn giá sách, như thể nhìn thấy Ivan cau mày, vẻ mặt ưu tư khi cầm cuốn sách của Thánh Andrew.

Anh lại quay đầu nhìn bàn làm việc, như thể nhìn thấy Ivan đang vùi đầu viết, sau đó lại điên cuồng gạch bỏ, rồi ôm đầu gục xuống bàn.

Vương Trung nhìn quanh căn phòng, mặc dù anh chưa từng ở đây, nhưng anh như nhìn thấy Ivan ở mọi ngóc ngách.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở dòng chữ "Yekaterina Đại đế và hai bức tường thành của đế chế".

Chữ viết của Hoàng thái tử Ivan rất đẹp, cho dù là Vương Trung không am hiểu nghệ thuật thư pháp Cyrillic thì anh cũng cảm thấy dòng chữ này rất đẹp.

Người viết dòng chữ này biết rõ sẽ không có Yekaterina Đại đế nào nữa.

Nhưng anh ta vẫn viết nó ra.

Bởi vì em gái anh ta muốn làm Yekaterina Đại đế.

Vương Trung đặt khung ảnh xuống.

Anh nhớ lại ngày anh rời Agasukov, Ivan đã đến tiễn anh.

Lúc đó, Ivan nói: "Hãy chăm sóc Olga."

Vương Trung nhìn bức ảnh.

Hai bức tường thành của đế chế Yekaterina, giờ chỉ còn lại mình tôi.

Không đúng, thật ra chẳng còn ai cả.

Vương Trung hạ quyết tâm, xoay người đi về phía Olga đang mải miết kể về Ivan.

Anh kiên định nhưng nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng.

Nàng giật mình, cả người cứng đờ, nhưng ngay sau đó liền xoay người, vùi mặt vào lòng Vương Trung, òa khóc nức nở.

Nỗi đau khổ dồn nén bấy lâu nay như vỡ òa, hóa thành dòng nước mắt nóng hổi thấm ướt quân phục của Vương Trung.

Vương Trung nhẹ nhàng vỗ về nàng.

Bị một lực hút vô hình nào đó dẫn dắt, Vương Trung nhìn về phía góc phòng.

Anh nhìn thấy Olga khi còn nhỏ đang ngồi trước cây đàn piano, những ngón tay lướt trên phím đàn.

Ivan cầm cây đàn violin, hòa theo giai điệu của piano.

Còn Aleksei cầm ly rượu, đứng bên cạnh mỉm cười.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu rọi ba người, ấm áp dịu dàng.

Rõ ràng Vương Trung không hề nhớ đến cảnh tượng này, rõ ràng chỉ là hai cậu ấm đang chơi đùa cùng em gái, nhưng hốc mắt anh lại cay cay.

Anh thậm chí còn nghe thấy tiếng đàn piano và violin du dương.

Anh không biết bản nhạc mà họ chơi tên là gì, chắc chắn không phải là một bản nhạc buồn, bởi vì cả ba người trông đều rất vui vẻ.

Nhưng giai điệu mà anh nghe thấy lại vừa bi thương, vừa mãnh liệt như ngọn lửa.

Đó là nhạc nền của Người Bảo Vệ Tàng Hình, cũng là một trong những bản nhạc mà hắn thích nhất trong trò chơi.

Bài hát này có tên là Faraway, trong trò chơi, cảnh tượng nổi tiếng nhất sử dụng bản nhạc này chính là cảnh tượng sau khi mọi chuyện kết thúc, Tiêu Đồ và Lục Vọng Thư trở về gặp lại nhau.

Cứ như vậy vào giờ phút này.

Rõ ràng đại địch Prosen còn chưa bị đánh bại, cuộc chiến tranh gian khổ vĩ đại vừa mới bắt đầu chưa đầy hai tháng.

Rõ ràng tương lai còn có thể có rất nhiều hy sinh, thậm chí bản thân Vương Trung cũng có khả năng tử trận trên con đường đi đến thắng lợi.

Nhưng âm nhạc này lại vang lên như vậy.

Có lẽ, là để cáo biệt người thân nhất của hai người.

Hoàng thái tử Ivan sinh ra trong một gia đình nhất định sẽ trở thành hoàng tộc cuối cùng, hắn chưa từng ngừng tìm kiếm lối thoát cho bản thân.

Hắn giống như đang lao về phía cối xay gió như Don Quixote.

Có lẽ hắn không phải là một thái tử hợp cách, có thể không phải là một sĩ quan hợp cách, có thể là một tên công tử bột, tên đạo tặc hái hoa đáng chết, có thể...

Nhưng hắn chắc chắn là một người anh trai tốt.

Cũng có thể là một người bạn tốt.

Vương Trung nhẹ nhàng vuốt ve tóc Olga, chào tạm biệt người anh em mà mình còn chưa kịp thân quen.

(Hết chương)

Chương 7: Hội Giao Lưu Kinh Nghiệm (28.000 nguyệt phiếu thêm chương)

Không biết qua bao lâu, Olga bỗng nhiên đẩy Vương Trung ra.

"Xin lỗi, tôi hơi mất kiểm soát." Cô lấy khăn tay ra, bắt đầu lau nước mắt, vừa lau vừa gọi: "Natasha!"

Vương Trung nghe thấy cái tên này, theo bản năng cho rằng sẽ nhìn thấy một nữ chiến binh cầm AK đội mũ nồi đỏ, kết quả người đi vào chỉ là một nữ bộc lớn tuổi.

"Điện hạ." Nữ bộc hành lễ với Olga.

Olga: "Tôi muốn rửa mặt, còn phải đưa cho tướng quân Rokossovsky một bộ quân phục mới, giặt sạch sẽ cái áo này."

Nữ bộc lại cúi đầu: "Điện hạ, mời đi lối này. Áo sẽ được đưa tới ngay."

Olga tuy trên mặt vẫn còn nước mắt, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười với Vương Trung: "Cảm ơn anh... À, đúng rồi, lấy chút đồ ăn đến, tướng quân đói rồi."

Nói xong Olga lại cười với Vương Trung, lúc này mới nhấc váy xoay người rời đi.

Nữ bộc lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Vương Trung cúi đầu nhìn nước mắt trên ngực mình - cùng với nước mũi, tặc lưỡi.

Sau đó, nữ bộc cầm quân trang mới đi vào.

Về phần tại sao tẩm cung của Sa Hoàng lại có trang phục Thiếu tướng, anh quyết định không hỏi tới.

Vương Trung thay bộ quân phục hoàn toàn mới, được nữ bộc dẫn về nơi dự định họp từ trước.

Đại Mục thủ Belinsky và mấy người cảnh vệ đứng ở cửa, giống như đang đợi anh.

"Quay lại nhanh hơn dự kiến đấy." Đại Mục thủ tiến lên một bước, nhìn quân phục mới trên người Vương Trung: "Điện hạ Nikolayevna thế nào rồi?"

"Phát tiết một chút, hiện tại tâm trạng đã ổn định." Vương Trung trả lời.

Belinsky: "Thật ra, hoàng thái tử điện hạ qua đời nằm ngoài dự liệu của chúng tôi. Dù sao hoàng thái tử cũng là người biết mình biết ta. Còn hoàng thái nữ thì tôi không rõ lắm."

Vương Trung: "Cô ấy sẽ ổn thôi."

"Vậy thì tốt." Belinsky vỗ vai Vương Trung, "Hiện tại Sa Hoàng bệ hạ giống như bị đả kích mạnh, không thể giải quyết công việc, quyền chỉ huy được giao cho Bộ Tổng Tham mưu, tuy rằng những gì cậu nói với bọn họ chắc cũng như gió thoảng bên tai, nhưng vẫn phải nói."

Vương Trung: "Tôi nên nói gì đây?"

"Hội thảo chia sẻ kinh nghiệm mà, cậu cứ chia sẻ kinh nghiệm của mình, cuối cùng là phán đoán về tình hình tương lai. Xét cho cùng, cậu đã phán đoán chính xác Tập đoàn quân thiết giáp thứ hai của địch đang tiến về phía nam."

Vương Trung đang muốn trả lời, Lyudmila và Nelly chạy tới.

"Alyosha!" Lyudmila gọi lớn, sau đó mới nhìn thấy Đại Mục thủ, vội vàng dừng lại trước mặt ông, hành lễ theo nghi thức Giáo hội: "Thưa ngài!"

Belinsky: "Tôi không làm phiền hai người nữa. Tôi vào nói lời khai mạc trước, kéo dài thời gian cho cậu một chút."

Nói xong, Belinsky dẫn theo cảnh vệ vào phòng.

Vương Trung nhìn Lyudmila, bắt đầu suy nghĩ xem nên giải thích thế nào về việc vừa ôm em gái của bạn.

Lyudmila nắm lấy Vương Trung: "Anh nổ súng ở hoàng cung à?"

... Hả?

Vương Trung: "À, chuyện đó hả. Có nổ súng, tôi đã bắn chết một tên phản quốc."

Lyudmila: "Họ đều nói anh bắn chết Đại tướng Skorobo! Đại tướng là phản quốc sao?"

"Đúng vậy." Vương Trung chỉ vào cửa hội trường: "Đại Mục thủ Belinsky đã khẳng định, hơn nữa Tòa án đã bắt đầu bắt giữ người nhà của Skorobo, bởi vì căn cứ theo mệnh lệnh của Sa Hoàng, tất cả người nhà của kẻ phản bội đều bị tội như nhau."

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung mấy giây: "Thật sao? Không sao chứ? Anh sẽ không bị tòa án quân sự xét xử chứ?"

"Không đâu. Chỉ là sau này có thể không được phép mang súng vào Cung điện Mùa Hè nữa."

Thật ra, trước đó Vương Trung từng nghĩ, sau khi mình lập được chiến công hiển hách, trở thành Nguyên soái, sẽ được phép mang kiếm vào cung điện.

Lúc đó nhất định phải cưỡi Bucephalus xông thẳng vào.

Sau đó còn phải tìm người sáng tác một bài hát, đặt tên là "Mùa Mưa Của Skorobo".

Bây giờ xem ra, có lẽ sẽ không có triển vọng như vậy.

Lyudmila nghi hoặc đánh giá Vương Trung: "Sao anh lại có vẻ tiếc nuối vậy? Chỉ vì không được mang súng vào hoàng cung thôi sao? Hôm nay không phải yết kiến Sa Hoàng, nếu gặp ngài ấy thì vốn đã không được phép mang súng rồi."

Vương Trung: "Vậy à. Dù sao cũng không sao, em yên tâm."

Lyudmila gật đầu: "Vậy thì tốt. Vậy, Olga thế nào rồi?"

Tới rồi!

Vương Trung: "Tôi an ủi cô ấy một chút, để cô ấy khóc, sau đó tình hình tốt hơn nhiều. Cô ấy kìm nén bản thân quá."

"Vậy à, tốt rồi." Lyudmila hoàn toàn yên tâm.

Vương Trung không nhịn được hỏi: "Em... không ghen à?"

"Hả? Sao phải ghen? Đó là Olga, anh ở bên cô ấy chỉ chuốc lấy thất bại thôi." Lyudmila dang hai tay ra: "Hay là, lần này anh thành công rồi?"

Đạo gia ta thành công rồi - tuy rằng muốn nói như vậy, nhưng Vương Trung không muốn thêm phiền phức, bèn nói thật: "Không có, cô ấy khóc xong liền đẩy tôi ra, gọi nữ bộc đến thay quân phục cho tôi, còn cô ấy thì đi rửa mặt."

Lyudmila: "Em biết mà. Đối với cô ấy mà nói, anh giống như anh trai vậy."

Vương Trung: "Không biết trước đây ai nói tôi giống em trai nhỉ? Không nhớ nữa."

Cô gái đấm anh một cái, sau đó đẩy anh về phía cửa: "Đi họp đi, em sẽ đợi anh ở phòng của chúng ta."

Vương Trung: "Phòng của chúng ta? Tôi có phòng ở hoàng cung sao?"

Nelly thay Lyudmila trả lời: "Bởi vì nhà của Rokossovsky ở thủ đô chưa chuẩn bị xong, quản gia Mikhail hôm qua mới đến. Biết được điều này, Thượng tướng Tuganev mới nhờ Lễ tân cung điện sắp xếp."

Thượng tướng Tuganev - nghe Nelly nói, hình như là đồng minh của nhà Rokossovsky?

Lát nữa phải đi bái phỏng mới được.

Vương Trung đẩy cửa ra.

Giọng nói của Đại Mục thủ truyền ra: "Tình hình tiền tuyến rất tệ, binh sĩ của chúng ta bị tiêu diệt rất nhiều, không thể xem thường nghệ thuật quân sự của quân Prosen. Nhưng tất cả các cậu đều sống sót trở về! Trong đó có một số người còn đạt được chiến công hiển hách! Ví dụ như Trung tướng Kashukhov!"

Belinsky nhìn thấy Vương Trung, bèn nhân cơ hội dẫn dắt câu chuyện sang anh: "Còn có Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Hôm nay chúng ta họp ở đây, thứ nhất là để chia sẻ kinh nghiệm, thứ hai là để cho mọi người biết, quân Prosen có thể bị tiêu diệt! Hơn nữa là tiêu diệt với số lượng lớn!"

Vương Trung bước thẳng vào phòng, giơ tay chào mọi người.

Cửa lớn đóng lại sau lưng anh.

Belinsky nhường chỗ cho anh: "Mời tướng quân Rokossovsky lên đây, chia sẻ với mọi người về kinh nghiệm tác chiến phòng ngự của cậu."

Vương Trung gật đầu, sải bước lên bục, giơ tay chào lần nữa.

Lúc này, anh mới để ý thấy Olga mặc một bộ đồ nữ bộc, trà trộn vào đám nữ bộc chuẩn bị đồ ăn lẻn vào.

Không phải chứ, công chúa, cô đang làm gì vậy?

Rốt cuộc tôi có đụng phải bức tường nào không?

Thôi bỏ đi, Vương Trung quyết định giả vờ như không nhìn thấy công chúa Olga, trực tiếp bắt đầu bài phát biểu: "Quân địch quả thật rất mạnh, nhưng chúng ta cũng có ưu thế. Đầu tiên là xe tăng của chúng ta, hiện tại xét về một số tính năng vẫn là vượt trội hơn so với xe tăng của quân địch.

"Chỉ cần nắm vững phương pháp tác chiến, chúng ta hoàn toàn có thể tiêu diệt số lượng lớn sinh lực địch."

Tiếp đó, Vương Trung giải thích chi tiết cách thức xây dựng công sự cho xe tăng, sau đó phân chia khu vực bắn cho các xe tăng bị mù.

"Thông qua phương pháp này, chúng ta có thể giảm thiểu tối đa bất lợi do không có trưởng xe và radio mang lại."

Đúng lúc này, Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev lên tiếng: "Cậu có biết là nếu bỏ bớt một thành viên tổ lái, chúng ta có thể dùng số lính xe tăng đó để lái nhiều xe tăng hơn không?"

Vương Trung: "Cho dù tăng gấp đôi số lượng xe tăng, cũng không thể bù đắp được nhược điểm do thiếu khả năng nắm bắt tình hình chiến trường. Số xe tăng tăng thêm đó sẽ chỉ trở thành chiến lợi phẩm cho những binh lính xe tăng thiện chiến của quân địch!"

Tukhachev quay đầu nhìn đám lính xe tăng, lớn tiếng hỏi: "Mấy cậu có thể chấp nhận lời nói này của cậu ta sao?"

Tất cả lính xe tăng, bất kể quân hàm, đều lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tổng Tham mưu trưởng.

Chỉ cần đã từng vào sinh ra tử trên chiến trường, đều hiểu rõ việc pháo thủ kiêm nhiệm trưởng xe ngu ngốc đến mức nào.

Bị ánh mắt tràn đầy sát khí của đám lính xe tăng từng trải qua chiến trường nhìn chằm chằm, Tukhachev rõ ràng chột dạ: "Chuyện này... không phải tôi muốn bỏ chức danh trưởng xe, các cậu đi tìm Bộ binh chủng Thiết giáp mà nói, chính tên phản quốc Skorobo kia cũng ủng hộ việc bỏ chức danh trưởng xe!"

Hay cho ông, đã thành phản quốc rồi sao, tốc độ thay đổi cũng thật nhanh đấy, thưa Tổng Tham mưu trưởng.

Vương Trung quyết định mặc kệ ông ta, tiếp tục nói: "Ngoài ra, trong tác chiến phòng ngự, tôi có hai kinh nghiệm muốn chia sẻ.

"Thứ nhất, nhất định phải nắm rõ địa hình khu vực phòng thủ, không chỉ là địa hình của trận địa phòng ngự, mà còn bao gồm địa hình trong phạm vi 20km tính từ trận địa phòng thủ, phải đặt mình vào vị trí của quân địch, suy nghĩ xem bọn chúng sẽ đặt kho tiếp tế ở đâu, buổi tối sẽ ngủ ở đâu.

"Như vậy, chúng ta mới có thể pháo kích vào những vị trí này, gây ra thiệt hại cho quân địch, khiến bọn chúng ăn không ngon ngủ không yên!

"Thứ hai, nhất định phải tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với Giáo hội ở khu vực phòng thủ. Các trại lao động do Giáo hội phát động có thể giúp chúng ta tăng tốc độ xây dựng công sự, quân Vệ giáo có thể bổ sung vào những chỗ trống trên chiến tuyến, chặn đứng những hướng tấn công không quan trọng của địch, tránh để lọt lưới.

"Thịt, trứng, sữa mà Giáo hội cung cấp, cũng sẽ giúp tăng cường đáng kể sức chiến đấu cho quân đội.

"Cuối cùng, quần chúng nhân dân sẽ là tai mắt của chúng ta, cung cấp thông tin tình báo về quân địch."

Khi Vương Trung nói đến điểm thứ hai, Đại Mục thủ có vẻ rất vui mừng.

Còn những sĩ quan cao cấp xuất thân quý tộc thì đang liếc mắt nhìn nhau.

Tuy nhiên, tất cả sĩ quan cấp tá và cấp úy có quân công đều lộ ra vẻ tán thưởng, có vẻ như hoàn toàn đồng ý với Vương Trung.

Tiếp theo, Vương Trung lại giới thiệu chi tiết về cách thức bố trí phòng ngự theo kiểu bậc thang, cách thức bố trí trận địa phục kích quân địch, cách thức bảo vệ trận địa pháo binh thông qua việc vô hiệu hóa máy bay trinh sát của quân địch... một loạt kinh nghiệm quý báu.

Anh nói xong, Belinsky mới lên tiếng: "Nghe vậy, ngoài các tu sĩ cầu nguyện và tu sĩ xướng ca, thì các Pháp sư Âm trận của chúng ta cũng rất quan trọng."

Vương Trung: "Đúng vậy. Quân Prosen sử dụng radar, còn chúng ta không có, có thể tạm thời dùng các Pháp sư Âm trận để thay thế."

"Rất tốt, rất tốt. Trước đây chỉ để họ cảnh báo phòng không, đúng là xem thường họ." Belinsky nói.

Vương Trung suy nghĩ một chút, hình như những gì cần chia sẻ đã chia sẻ hết rồi, anh nhìn đồng hồ, đã nói gần hai tiếng đồng hồ, vì vậy quyết định nhường chỗ cho những người khác, cũng muốn nghe xem họ có kinh nghiệm gì.

"Phần chia sẻ của tôi đến đây là hết. Tiếp theo..."

Lúc này Belinsky hỏi: "Cậu phán đoán thế cục tiếp theo như thế nào? Đặc biệt là... trong bối cảnh Bộ Tổng Tham mưu của chúng ta khá là... bình thường."

Sắc mặt của các tướng lĩnh cấp cao thuộc Bộ Tổng Tham mưu đều tối sầm lại.

Vương Trung nhìn bọn họ, lại nhìn Olga đang trốn trong đám nữ bộc, nói: "Tôi cho rằng, bất kể Bộ Tổng Tham mưu thể hiện như thế nào, thì chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ thuộc về chúng ta."

(Hết chương)

Chương 8: Prosen Chắc Chắn Sẽ Bị Hủy Diệt

"Không thể nghi ngờ," Vương Trung dừng lại một chút: "Quân Prosen rất mạnh. Nếu phủ nhận điều này, chính là bất kính với những đồng đội đã hy sinh trên chiến trường."

Vương Trung chỉ vào tấm bản đồ treo trên tường: "Chính vì chúng rất mạnh, cho nên hiện tại chúng đã chiếm được toàn bộ Uropa, ngoại trừ Ant. Tuy nhiên..."

Nói đến đây, Vương Trung bỗng nhiên thấy hơi khát nước, bèn cầm cốc nước lên uống, kết quả có người phản đối: "Cậu nói tiếp đi chứ! Tiếp theo phải nói đến ưu thế của chúng ta, đúng không? Nói mau lên!"

Vương Trung: "Đừng vội. Tuy nhiên, có một điểm khác biệt rất lớn giữa chúng ta và những quốc gia khác bị quân Prosen chinh phục. Mời mọi người nhìn vào bản đồ. Quân Prosen tấn công như chẻ tre trong một tháng rưỡi qua, nhưng trên thực tế, chúng chỉ mới chiếm được một phần lãnh thổ rất nhỏ của chúng ta.

"Hơn nữa, so với các quốc gia khác ở Uropa, cơ sở hạ tầng của chúng ta kém hơn rất nhiều, đường quốc lộ của chúng ta rất ít đường nhựa, phần lớn đều là đường đất, hệ thống đường sắt của chúng ta không chỉ có mật độ thấp hơn nhiều so với các nước công nghiệp phát triển, mà các cơ sở phụ trợ như nhà máy đầu máy xe lửa cũng ít hơn rất nhiều.

"Nghe có vẻ như tôi đang tự hạ thấp bản thân, nhưng đó là sự thật. Sau khi tiến vào lãnh thổ của chúng ta, tình hình tiếp tế cho đội quân hùng hậu hàng triệu người của quân Prosen nhất định sẽ vô cùng tồi tệ. Lúc rút khỏi Rogneda, tôi đã chỉ huy binh sĩ tập kích một kho tiếp tế của chúng.

"Ở đó, chúng tôi thu được rất nhiều tài liệu, thông qua những tài liệu này có thể thấy, hệ thống hậu cần giao thông vận tải của quân Prosen đã xuất hiện tình trạng tắc nghẽn nghiêm trọng."

Lời nói của Vương Trung nửa thật nửa giả, quả thật có thể nhìn ra tình trạng tắc nghẽn qua các tài liệu thu được, nhưng những tài liệu này không thể chứng minh được rằng tắc nghẽn là hiện tượng phổ biến.

Nhưng Vương Trung là người đến từ thế giới khác, anh có những kiến thức mà thế giới này không có.

Quân Đức Quốc Xã ở thế giới của anh ngay từ đầu Chiến dịch Barbarossa đã bị cơ sở hạ tầng kém phát triển của Liên Xô làm cho thiệt hại nặng nề, sau đó lại bị hố thêm một lần ở Moskva - đương nhiên, lần này chủ yếu là nhờ công lao của "Tướng quân Bùn" và "Tướng quân Mùa Đông".

Vương Trung cầm thước, chỉ vào bản đồ: "Chúng ta đều thấy, quân địch đã hai lần dừng lại để chỉnh đốn đội ngũ và bổ sung lực lượng, lần thứ nhất là vào hai tuần sau khi phát động tấn công, lần thứ hai là trước khi Tập đoàn quân Thiết giáp thứ hai tiến về phía nam. Lần thứ hai, thời gian chúng dừng lại để bổ sung lực lượng kéo dài tới một tuần.

"Càng tiến sâu vào lãnh thổ của chúng ta, thì tuyến đường tiếp tế của quân địch sẽ càng dài, việc bổ sung lực lượng, trang thiết bị, lương thực thực phẩm... sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

"Hơn nữa, khi bước vào tháng Mười, toàn bộ Ant sẽ bước vào mùa bùn lầy. Toàn bộ đường bộ sẽ chìm trong biển bùn, xe tải của quân Prosen sẽ không thể di chuyển, toàn bộ gánh nặng tiếp tế sẽ dồn lên đường sắt. Nhưng mà như tôi đã nói, với tình trạng đường sắt của chúng ta, thì chỉ

dựa vào đường sắt là không đủ đối với quân địch.

"Bọn chúng sẽ không còn cách nào khác ngoài việc lội bộ trong bùn lầy. Đến lúc đó, mọi cuộc tấn công của chúng đều sẽ trở nên vô cùng khó khăn."

Vương Trung vừa dứt lời, một vị Trung tướng liền đặt câu hỏi: "Mùa bùn lầy chỉ kéo dài có một tháng, sau khi đất đóng băng, mặt đất sẽ trở nên cứng rắn, thậm chí còn dễ dàng di chuyển hơn bây giờ. Đến lúc đó chúng ta phải làm sao?"

Vương Trung mỉm cười: "Ông nói rất đúng, thưa Trung tướng. Nhưng tôi muốn nhắc nhở ông, hiện tại, ở tất cả các chiến tuyến, chúng ta đều không thấy quân Prosen được trang bị quần áo mùa đông.

"Trước đây, quân Prosen liên tục sử dụng chiến thuật "chiến tranh chớp nhoáng", khiến cho các quốc gia vùng thấp cũng như Carolin đều nhanh chóng bại trận và đầu hàng. Bọn chúng sẽ hình thành thói quen ỷ lại vào lối đánh này, cho rằng đánh bại chúng ta chỉ cần tối đa nửa năm là đủ.

"Chúng không chuẩn bị quần áo mùa đông.

"Đương nhiên, với khả năng công nghiệp hùng mạnh của Prosen, thì việc sản xuất quần áo mùa đông cho một đội quân hàng triệu người cũng không phải là vấn đề lớn. Thế nhưng... quần áo mùa đông, thiết bị giữ ấm, nhiên liệu sưởi ấm... đều sẽ chiếm dụng thêm một phần năng lực vận chuyển, bên cạnh nhu cầu tiếp tế thông thường. "

Vương Trung đưa mắt nhìn khắp căn phòng.

"Chúng sẽ không thể nào vận chuyển kịp thời, bởi vì trước khi "Tướng quân Mùa Đông" đến, thì "Tướng quân Bùn" đã hoành hành rồi, lúc đó, hệ thống hậu cần của quân địch sẽ gần như tê liệt. Điều này đồng nghĩa với việc, phần lớn quân Prosen sẽ không có quần áo và thiết bị giữ ấm, cũng như nhiên liệu để sưởi ấm.

"Tôi dự đoán, mùa đông năm nay, chúng ta sẽ tổ chức phản công trên diện rộng, bất kể quân Prosen đạt được những bước tiến nào sau tháng Chín, chúng ta sẽ đẩy lùi bọn chúng về vạch xuất phát trước khi chúng phát động tấn công."

Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev nhíu mày: "Phản công mà chỉ là khôi phục lại vạch xuất phát ban đầu thôi sao? Thế thì gọi gì là phản công?"

Vương Trung: "Quân Prosen rất mạnh! Muốn nhanh chóng đánh bại chúng là điều không thể, không nên mơ tưởng đến việc giành chiến thắng nhanh chóng! Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến tranh trường kỳ gian khổ, kéo dài 3 đến 4 năm!

"Tôi phải nhắc nhở ông, thưa Tổng Tham mưu trưởng, khi quân đội của chúng ta phản công, thì tuyến đường tiếp tế của quân Prosen sẽ ngắn lại, tình hình hậu cần của chúng sẽ nhanh chóng được cải thiện. Hiện tại,

chúng ta chưa có cách nào đánh bại quân Prosen khi chúng được tiếp tế đầy đủ!"

Tukhachev giận dữ nói: "Cậu dám đề cao sĩ khí của quân địch, bôi nhọ danh dự của quân ta!"

Vương Trung: "Chiến tranh không phải là nơi để tranh giành hư danh, chiến tranh phải đặt thực tế lên hàng đầu!"

Đúng lúc này, Đại Mục thủ Belinsky lên tiếng: "Thiếu tướng Rokossovsky, ý cậu là, thủ đô có thể bảo vệ được?"

"Vâng, tôi tin là vậy." Vương Trung kiên định nói: "Quân địch chuyển hướng tấn công về phía nam, tuy rằng tình hình của Tập đoàn quân Tây Nam hiện tại rất nguy cấp, nhưng dù sao họ cũng có tới hơn 60 vạn quân, hơn nữa, cái chết của Hoàng thái tử đã tiếp thêm tinh thần cho họ. Tôi cho rằng, quân địch sẽ tấn công thủ đô một lần nữa, có lẽ là vào khoảng giữa tháng Chín.

"Mùa bùn lầy sắp đến rồi, chỉ cần chặn đứng được chúng trong vòng một đến hai tuần, thì bùn lầy sẽ khiến chúng không thể tiến quân được nữa."

Belinsky: "Sau đó mùa đông sẽ tới?"

"Đúng vậy, đến lúc đó, quân địch sẽ suy yếu, thời cơ phản công của chúng ta sẽ đến. Trước đó, chúng ta cần phải tích lũy lực lượng hết sức có thể."

Belinsky liên tục gật đầu: "Tốt, rất tốt. Đây là tin tốt nhất trong ngày hôm nay, tướng quân Rokossovsky. Tin tốt nhất!"

Vương Trung: "Đó là toàn bộ những gì tôi dự đoán về cục diện cuộc chiến. Tôi xin hết."

Vương Trung lui về phía sau một bước, hướng mọi người kính lễ.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Rất nhiều người còn đứng lên, vỗ tay cho Vương Trung.

Hiển nhiên vừa rồi phán đoán của Vương Trung đã được các quan quân trẻ tuổi ủng hộ.

Vị trung tướng vừa hỏi "tướng quân mùa Đông đến rồi đi thì làm sao?" càng vỗ tay mạnh hơn, Vương Trung không khỏi liếc nhìn ông ta thêm vài lần.

Lúc này Belinsky lại lên đài, ông ta như thể tự cho mình là người dẫn chương trình: "Vậy thì tiếp theo, mời đồng chí Kashukhov phát biểu!"

Lúc này, vị trung tướng vừa đặt câu hỏi xua tay: "Không, không, kinh nghiệm của tôi cũng giống như kinh nghiệm của tướng quân Rokossovsky, tôi đề nghị tướng quân Rokossovsky nên lui về phía sau, tổng kết những kinh nghiệm này thành sách, in ấn số lượng lớn, so với việc ông tự mình chỉ huy quân đội có tác dụng hơn nhiều."

Vương Trung thầm nghĩ: Không được, mình còn đang "hack" ở tiền tuyến, chuyện tổng kết thành sách nhỏ cứ đợi "tướng quân mùa Đông" đến đánh cho quân địch tan tác rồi tính sau.

Vì thế anh đáp: "Hiện tại tình hình chiến sự đang rất căng thẳng, chuyện biên soạn sách nhỏ nên gác lại sau. Nếu như tôi dự đoán không nhầm, tháng 2 năm sau mặt đất bắt đầu tan băng, đến tháng 6, khi đất đai khô ráo trở lại, sẽ có một khoảng thời gian yên bình, đến lúc đó chúng ta có rất nhiều thời gian để biên soạn các loại sách nhỏ để phổ biến kinh nghiệm cho toàn quân."

Bên phía sĩ quan cấp cao không biết có ai lẩm bẩm một câu: "Hắn ta thật sự cho mình là Napoleon thời hiện đại."

Vương Trung nhíu mày, các sĩ quan trẻ tuổi khác cũng đều quay đầu lại nhìn.

Lúc này Vương Trung chú ý tới, vị thượng tướng Tuganev trùng tên với đại văn hào kia lắc đầu với vẻ mặt bất lực.

Quả nhiên là người quen của cha mình, lát nữa phải đi bái phỏng một chút.

Lúc này, Belinsky lại chọn một người trẻ tuổi: "Andrei Pupel, anh hãy nói về kinh nghiệm phòng không dã chiến đi, dạy cho mọi người cách đối phó với Stuka - ý tôi là trong trường hợp không có Thần Tiễn. Hiện tại nhờ có Rokossovsky, mọi người đều bắt đầu dùng Thần Tiễn để tiêu diệt phi công của quân địch."

Andrei Pupel đứng lên: "Vâng, để tôi nói!"

…

Hội nghị kéo dài đến 0 giờ 30 phút ngày 11 tháng 8.

Cuối cùng sau khi giải tán, Vương Trung tìm được cơ hội chặn Thượng tướng Tuganev lại: "Thượng tướng, chào ông. Nữ hầu của tôi nói, ông đã yêu cầu chuẩn bị phòng cho tôi ở Cung điện Mùa hè."

Tuganev nhìn Vương Trung cao hơn mình một cái đầu: "Ừ, nhìn gần quả thật là một quân nhân thép. Konni sẽ rất vui."

Vương Trung: "Nghe cách gọi, ông rất thân với cha tôi sao?"

"Đương nhiên." Thượng tướng Tuganev cười nói: "Tôi và ông ấy từng tranh luận xem có nên tham gia vào cuộc nội chiến hay không. Đó là chuyện của mười mấy năm trước rồi."

Lúc này, Olga, người vẫn đang đóng giả làm hầu gái xuất hiện: "Là Thượng tướng Tuganev đề nghị tôi đến tìm giáo hội, thông qua dàn đồng ca để liên lạc với anh. Anh yêu cầu không quân hỗ trợ, tôi cũng phải nhờ Thượng tướng giúp đỡ mới điều động được không quân đến hỗ trợ mọi người."

"Không quân có giúp được gì không?"

Vương Trung: "Giúp rất nhiều, nhất là phi đội tiêm kích MiG-3 mà ông điều đến, nếu không phải họ bắn hạ chiếc Do 217 mang bom điều khiển từ xa của quân địch, chúng tôi có thể không trụ được đến tối để phá vòng vây."

Olga cười nói: "Vậy thì tốt quá."

Lúc này, Vương Trung đột nhiên chú ý đến chi tiết trong lời nói của Olga, liền hỏi: "Thượng tướng, vậy là ông có thể chỉ huy không quân?"

Tuganev: "Không, tôi chỉ đề xuất xem nên xuất kích theo hướng nào mà thôi. Có chuyện gì sao?"

Vương Trung: "Tôi được một trung tá không quân hộ tống tôi đến đây cho biết, loại máy bay Yak-1 chuyên về không chiến ở độ cao thấp, đặt ở thủ đô là lãng phí.

"Bởi vì không quân địch tấn công thủ đô đều từ trên cao tiến vào.

"Nhưng nếu đưa Yak-1 ra tiền tuyến, sau khi Stuka của quân địch ném bom xong sẽ bay ở độ cao thấp, vừa vặn là độ cao mà Yak-1 hoạt động mạnh nhất. Yak-1 có thể bắn hạ toàn bộ Stuka, giải quyết mối lo ngại lớn."

Vị tướng xoa xoa bộ râu trên cằm: "Đề nghị của anh nghe cũng không tệ. Nhưng tại sao anh lại am hiểu tình hình của không quân như vậy?"

Chơi War Thunder đấy!

Nhưng không thể nói như vậy, vì thế Vương Trung đáp: "Tôi biết được khi trò chuyện với các phi công không quân."

Tướng quân Tuganev gật đầu: "Lần sau nói với người của Không quân, nếu muốn phàn nàn thì trực tiếp tìm chỉ huy của họ, đừng vòng vo."

Hay lắm, có vẻ như Tuganev cho rằng Vương Trung biết được những điều này là do Không quân cố ý tiết lộ.

Nhưng đã nói đến đây rồi, Vương Trung vẫn tiếp tục yêu cầu: "Ít nhất hãy điều một trung đoàn Yak-1 đến đóng quân ở Shostka cho tôi! Những chiếc máy bay đó để ở thủ đô cũng vô dụng!"

Tuganev: "Tôi sẽ cố gắng. Hơi mệt rồi, tôi về nghỉ ngơi trước. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi. Còn nữa, Công chúa điện hạ, hiện tại ngài đã là Thái nữ rồi, không thể mặc trang phục hầu gái đi lung tung nữa."

Olga bĩu môi: "Ồ."

(Hết chương)

Chương 9: Mặt trời vẫn mọc như thường

Sáng sớm ngày 11 tháng 8, Vương Trung vừa mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào màn che sang trọng trước mặt vài giây, sau đó mới nhớ ra tối qua mình

đã ngủ lại một phòng khách ở Cung điện Mùa hè của Sa hoàng.

Anh sờ sờ bên cạnh, quả nhiên Lyudmila đã dậy từ lâu, ga giường đã lạnh ngắt.

Haiz, vị hôn thê quá tự giác cũng không tốt, muốn ôm một cái cũng không được.

Đúng lúc này, Vương Trung vẫn còn đang mơ màng nhìn thấy một nữ hầu bưng nước đi tới bên giường, đoán chừng là Nelly, liền lập tức ngồi dậy ôm chầm lấy.

Nelly nhất định sẽ bao dung mình như một người mẹ!

Vương Trung vùi mặt vào ngực Nelly, sau đó phát hiện có gì đó không đúng.

Bình thường Nelly không dùng nước hoa, trên người cô chỉ thoang thoảng mùi oải hương.

Nhưng bây giờ, mùi hương thoang thoảng quanh chóp mũi Vương Trung lại là một mùi hương rất sang trọng.

Còn có cảm giác mềm mại không thua kém gì Lyudmila, chẳng lẽ Nelly là yêu tinh biến hình, có thể biến thành loli hoặc người phụ nữ trưởng thành, mỗi sáng đều tung xúc xắc để thay đổi hình dạng?

Vương Trung nghi ngờ đẩy ra xa một chút.

Ngay sau đó, anh lăn từ trên giường xuống, lập tức đứng nghiêm: "Bệ hạ... không, Điện hạ!"

Công chúa Olga: "Sáng nào anh cũng đối xử với cô hầu gái nhỏ của anh như vậy sao!"

"Không, bình thường tôi không như vậy. Hôm nay là do hoàng cung quá xa hoa khiến tôi mất bình tĩnh, đầu óc có chút không bình thường." Vương Trung nghiêm túc đáp, đồng thời lấy quần che trước người.

Anh cảm thấy không thể để công chúa nắm thế chủ động, vì vậy anh vội vàng nói trước khi công chúa kịp trả lời: "Điện hạ, trong thời kỳ đặc biệt này, ngài không nên mặc trang phục hầu gái tùy tiện vào phòng của người khác. Hiện giờ hoàng gia mà lại có thêm bê bối thì tình hình sẽ càng tồi tệ hơn."

Công chúa Olga: "Tôi cũng không biết sáng sớm nay anh lại làm chuyện như vậy với hầu gái."

"Tôi sẽ không làm chuyện như vậy với hầu gái. Hôm nay là... là do hoàn cảnh, hoàn cảnh xa hoa lãng phí này khiến tôi trở nên kỳ quái." Vương Trung khẳng định nói.

Công chúa Olga vừa định mở miệng, cửa phòng đột nhiên mở ra, Lyudmila bước vào: "Alyosha, anh dậy chưa... A, dậy rồi à. Em bảo Nelly đẩy xe bữa

sáng đến đây, chúng ta ăn sáng ở đây nhé."

Nelly đẩy xe nhỏ đi theo sau Lyudmila.

Công chúa Olga quay lưng về phía hai người, trông có vẻ hơi hoảng hốt.

Lyudmila nhìn bóng lưng của Công chúa: "Đây là hầu gái của hoàng cung sao? Không phải em đã dặn trước khi chúng ta rời đi thì đừng vào sao? Em phải đi nói với quản gia!"

Vương Trung: "Không, đây là Ol..."

Olga lập tức xoay người, cúi đầu chào Lyudmila: "Xin lỗi, chuyện ngài tướng quân rút súng ngày hôm qua đã lan truyền khắp nơi, mọi người đều nói ngài tướng quân đã bắn chết tên gián điệp đột nhập vào hoàng cung, cứu Hoàng thái nữ điện hạ.

"Mọi người đều rất sùng bái ngài tướng quân, tôi cũng vậy, vì vậy tôi đã lén vào đây! Thật sự xin lỗi!"

Vương Trung do dự, anh không biết Công chúa đang toan tính điều gì, chỉ có thể gãi đầu khó hiểu.

Lyudmila thở dài: "Tôi hiểu rồi, sau này đừng làm vậy nữa, cô đi đi."

Olga ngẩng đầu lên, vừa nói lời cảm ơn vừa đi về phía cửa nhỏ dành cho người hầu.

"Chờ đã!" Lyudmila gọi cô lại, sau đó hít một hơi lạnh: "Hoàng thái nữ điện hạ?"

"Không, tôi là..."

Vương Trung: "Là người đóng thế của Công chúa! Để đề phòng bị ám sát!"

Lyudmila: "Anh đang nói linh tinh cái gì vậy! Chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy. Điện hạ, rốt cuộc chị đang làm gì vậy? Hiện tại chị đã là Thái nữ rồi!"

Olga: "Được rồi, tôi biết lỗi rồi. Tôi chỉ là... tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa, tối qua tôi nằm mơ thấy quân Prosen bắt được tôi, sau đó muốn gả tôi cho tên tướng không quân béo như heo của bọn chúng, tên là Meyer!

"Sau đó, trong hôn lễ, Alyo... Công tước Rokossovsky đã lái xe lửa đến cứu tôi."

Vương Trung kinh ngạc kêu lên: "Lái xe lửa?"

Tiểu T-34 của tôi đâu?

Olga: "Lyuda, tôi nhìn thấy Rokossovsky là tôi yên tâm rồi. Chắc chắn em hiểu mà!"

Lyudmila: "Em hiểu. Vậy nếu không thì để anh ấy mỗi tối đều ở bên cạnh ru chị ngủ?"

Vương Trung:?

Olga cười nói: "Được đấy, hồi bé anh trai tôi cũng thường đọc truyện cho tôi nghe cho đến khi tôi ngủ thiếp đi."

Vương Trung nhìn Lyudmila rồi lại nhìn Olga, quyết định mặc quần áo cho chỉnh tề trước rồi tính tiếp.

Nelly ở bên cạnh im lặng bày đồ ăn lên bàn.

Lyudmila: "Đó là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi?"

"Khoảng mười tuổi." Olga đáp, "Bây giờ anh trai tôi không còn làm vậy nữa, nhưng chỉ cần anh ấy ở lại hoàng cung qua đêm, tối nào anh ấy cũng sẽ đến hôn lên trán tôi, chúc tôi ngủ ngon."

Lyudmila phản ứng hơi chậm, có lẽ cô cũng không biết nên đáp lại thế nào, Thái tử đã hy sinh trên chiến trường, yêu cầu nhỏ nhoi này của em gái cô ấy cũng không quá đáng.

Lúc này, Vương Trung đã mặc quần áo xong, vừa cầm áo lên, nhìn thấy vị hôn thê đang lúng túng, bèn lên tiếng: "Thái nữ điện hạ, hiện giờ bệ hạ đang như vậy, ngài phải mạnh mẽ lên, không thể tiếp tục làm nũng như vậy nữa."

Lyudmila nhìn Vương Trung với ánh mắt biết ơn.

Olga: "Ngài tướng quân, là người hùng chiến tranh sắp đọc diễn văn trong lễ tưởng niệm, anh cũng nên mạnh mẽ lên, đừng làm nũng với hầu gái nữa."

Nelly đang bày bát đũa, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hiểu.

Lyudmila nheo mắt nhìn Vương Trung với vẻ mặt "chờ đấy, lát nữa giải thích cho tôi".

Nhưng có vẻ như Olga đã chơi đùa thỏa thích, cô nàng dùng lễ nghi cung đình nhấc váy lên, khẽ khụy gối hành lễ: "Vậy thì, chúc hai người ngon miệng, hôm nay tâm trạng thật tốt."

Sau đó cô nàng liền chuồn mất.

Lyudmila quay sang Vương Trung: "Làm nũng với hầu gái là sao?"

Vương Trung: "À, là để cô ấy rửa mặt giúp tôi, không phải như em nghĩ đâu."

"Vậy thì anh diễn lại cho tôi xem."

Vương Trung: "Được, lại đây, tôi diễn cho em xem."

"Không," Lyudmila chống nạnh, "Không phải Nelly đang ở đây sao? Diễn cho tôi xem làm nũng với hầu gái như thế nào."

Vương Trung nhìn Nelly, cảm thấy dài dòng không bằng dứt khoát, bèn ôm chầm lấy eo Nelly, áp mặt vào ngực cô: "Là như vậy này, Nelly, em xoa đầu tôi đi."

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt chán ghét, miễn cưỡng xoa đầu anh.

Vương Trung vội vàng rời khỏi "bức tường thép": "Diễn xong rồi, em hài lòng chưa?"

Lyudmila: "Anh lại làm ra chuyện như vậy với Nelly?"

Nelly: "Không, hôm nay là lần đầu tiên. Có người nhìn thấy Công chúa nên mới giả vờ như không nhận ra, nhân cơ hội sàm sỡ. Anh ta là mèo quen mỡ rồi."

Lyudmila: "Cũng đúng, anh ta đúng là mèo quen mỡ. Vừa rồi còn nhân cơ hội sàm sỡ em."

Vương Trung: "Không nói chuyện này nữa, ăn cơm, ăn cơm, đúng rồi, hôm nay có hoạt động gì không?"

Lyudmila: "Bộ chỉ huy thông báo hôm nay chúng ta có thể tự do hoạt động, khoảng 5 giờ sáng ông Mikhail có gọi điện thoại đến, nói trang viên đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể chuyển đến đó."

Vương Trung: "Biết rồi. Hôm nay được tự do hoạt động, vậy thì đương nhiên là phải đến kho vũ khí "mượn" trang bị rồi, cục quân giới ở đâu?"

Mục đích Vương Trung đến thủ đô chính là để lấy trang bị và binh lính, những chuyện khác đều là tiện thể.

Anh mặc áo khoác vào, ngồi xuống bàn ăn, cầm thìa lên khuấy cháo yến mạch, vừa khuấy vừa nói: "Chúng ta phải xem thử còn chiếc xe nào giống như chiếc số 422 mà đám công tử kia dùng để xem lễ không, kiếm thêm một hai chiếc nữa, thành lập một trung đội xe tăng đều có trưởng xe và radio.

"Sau đó còn có pháo hạng nặng, pháo phản lực Katyusha, đều phải kiếm một ít. Cả pháo tự hành SU-76 dùng để đối phó trong tình huống khẩn cấp nữa."

Lyudmila nheo mắt: "Anh... sẽ không cho rằng chỉ cần nói mấy chuyện này là có thể lảng tránh chuyện lúc sáng được chứ?"

Vương Trung: "Không được sao? Hơn nữa tôi cũng đâu có làm gì quá đáng, là Công chúa đánh lén tôi trước, tôi chỉ ôm một cái thôi mà. Tôi vốn định ôm em cơ! Ai bảo em chạy mất làm chi, chăn cũng lạnh hết rồi!"

Nói đến đây, Vương Trung còn ra vẻ tủi thân, đúng vậy, đều tại Lyudmila, nếu sáng sớm nay cô cho anh một cái ôm ấm áp, một nụ hôn chào buổi sáng, thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Không thể nào!

Lyudmila thở dài, cũng ngồi xuống bàn, kéo bát cháo yến mạch về phía mình.

Nelly vội vàng rót sữa nóng vào cốc cho cô.

Lyudmila vừa ăn vừa nói: "Vậy em và Nelly đến trang viên trước, quân sĩ Grigory đi cùng anh đến cục quân giới."

"Được!" Vương Trung giơ ngón tay cái lên.

————

Grigory nhìn Vương Trung với nụ cười nửa miệng, giơ tay chào: "Tướng quân, chào buổi sáng."

Vương Trung tùy tiện đáp lễ, sau đó hỏi: "Sao anh lại nhìn tôi như vậy?"

"Nghe nói anh sắp được làm phò mã rồi."

Vương Trung đột nhiên nhớ đến bút tích của người bạn cũ mà hôm qua anh nhìn thấy trong phòng game.

Vốn dĩ cả nhà Sa hoàng có thể sẽ phải chịu kết cục bi thảm giống như trên Trái đất, nhưng bây giờ... biết đâu lại có thể an hưởng tuổi già trong một biệt thự hẻo lánh nào đó?

Sau đó, khi quay bộ phim "Chiến tranh và hòa bình", họ sẽ được mời làm cố vấn về lễ nghi cung đình?

Dù sao, nhìn từ việc đám người hầu trong cung đang xôn xao bàn tán về vị phò mã tương lai này, có vẻ như ít nhất hiện tại họ không bài xích việc có một vị Sa hoàng.

Grigory: "Vậy có khi nào tôi được làm cận vệ của hoàng gia không?"

"Ý anh là sao? Anh không muốn làm lính gác cho tôi à?" Vương Trung hỏi ngược lại.

"Sao có thể. Nhờ phúc của anh, tôi cũng trở thành nhân vật nổi tiếng rồi, tối qua sung sướng lắm."

Nếu không phải đang vội đi chọn trang bị, Vương Trung thật sự muốn để Grigory kể lại chi tiết xem "sung sướng" như thế nào.

Vương Trung lên xe Jeep, vỗ vào lưng ghế lái, giục: "Đi thôi."

Grigory lên xe, nhanh chóng khởi động xe.

Lính gác ở cổng cung dường như đều nhận ra Vương Trung, vừa nhìn thấy anh đã lập tức chào, thậm chí còn không kiểm tra giấy tờ.

Ra khỏi cổng cung, Vương Trung nhìn thấy đường phố đông nghịt sĩ quan, bèn hỏi: "Sao lại có nhiều sĩ quan như vậy?"

"Con đường trước cổng hoàng cung này, bây giờ đều là ký túc xá của sĩ quan, không chỉ có sĩ quan của Bộ Tổng tư lệnh, mà còn có cả nơi ở của

các sĩ quan cấp cao được triệu tập đến. Con đường này bây giờ được gọi là phố Sĩ quan."

Vương Trung ồ lên một tiếng, đột nhiên, anh nhìn thấy một người quen.

"Dừng xe phía trước! Dừng lại bên cạnh viên trung tướng mặc quần kỵ binh kia kìa!"

Quần kỵ binh của Ant có đường may rất rộng, màu sắc cũng rất sặc sỡ, cho nên có thể nhìn thấy từ xa.

Grigory điều khiển xe dừng lại trước mặt viên sĩ quan kia một cách thuần thục.

Vương Trung đứng dậy: "Trung tướng Kirienko!"

Viên sĩ quan kỵ binh giật mình vì chiếc xe Jeep đột nhiên lao tới, nghe thấy tiếng Vương Trung gọi mới ngẩng đầu lên: "Thiếu tướng Rokossovsky! Anh còn sống... à không đúng, xem báo thì biết là anh còn sống rồi."

Vương Trung: "Nhưng trên báo không có tin tức gì về anh! Thật tốt quá, mọi người đều sống sót!"

Anh xuống xe, ôm chầm lấy vị trung tướng mà anh từng gặp mặt một lần, nồng nhiệt như thể hai người là bạn cũ đã quen biết nhau 30 năm.

(Hết chương)

Chương 10: Bạn cũ, Bạn mới (Cảm ơn 29.000 phiếu đề cử)

Sau khi buông nhau ra, Vương Trung nói: "Lần trước chia tay, tôi cứ nghĩ sẽ không thể gặp lại anh ở Prosen nữa."

"Làm sao có thể!" Trung tướng Kirienko cười nói: "Thứ nhất, tôi không bị bao vây, thứ hai, tôi là lính kỵ binh! Cho dù bọn chúng có giăng bẫy khắp nơi, tôi cũng có thể chạy thoát."

Vương Trung nghe hắn nhắc đến bộ đội của anh, liền hỏi: "Quân kỵ binh thứ bảy đâu?"

Lúc Vương Trung đánh mất hơn nửa quân của Kirienko, quân kỵ binh thứ bảy như thủy triều ập đến, nhấn chìm đám tàn quân của quân địch, giải cứu cho đội quân đang thoi thóp của Rokossovsky.

Lính của quân đoàn này đều là ân nhân cứu mạng Vương Trung.

Kirienko thở dài: "Tổn thất lớn lắm, toàn bộ rút về phía đông St. Yekaterinburg để chỉnh đốn bổ sung. Lính của tôi đều là kỵ binh, quả thực không thích hợp đánh giáp lá cà với quân Prosen trong thành phố."

Vương Trung: "Đáng tiếc."

"Đừng quá lo lắng, hôm qua tôi không kịp tham gia buổi chia sẻ, nhưng tối qua tôi uống rượu ở hành lang, gặp trung tướng Kashukhov ở đối diện, liền nói chuyện với ông ấy về ý tưởng của cậu, dùng bùn lầy và mùa đông để kéo dài thời gian, ý tưởng này rất hay. Nhưng cũng có người nói, suy nghĩ thực sự của cậu là san bằng St. Yekaterinburg."

Vương Trung bật cười: "Ai nói vậy? Sao có thể? Nhìn những tòa nhà bê tông cốt thép xung quanh, nhìn nhà xưởng ở khu công nghiệp xa xa, phải cần bao nhiêu thuốc nổ mới phá hủy được? Không, chúng ta sẽ không rời khỏi St. Yekaterinburg.

"Quân địch cũng không thể nào công phá được. Nếu bọn chúng vào được thành phố, chúng ta sẽ dựa vào những tòa nhà bê tông cốt thép trong thành phố để đánh giáp lá cà với chúng. Đây không phải là Loktev, lần này sẽ phải trả giá bằng mạng sống!"

Lúc này, xung quanh tụ tập một đám sĩ quan, họ không đến gần, chỉ đứng từ xa lắng nghe, trông như đang đợi xe buýt.

Lúc này, Kashukhov, người mà Vương Trung đã gặp tối qua, vừa đi tới vừa ăn bánh mì: "Thiếu tướng Rokossovsky, nghe nói sắp xếp cậu dưới quyền chỉ huy của tôi."

Vương Trung nghe vậy rất vui mừng: "Chẳng phải chuyện tốt sao? Hôm qua ông nói rất hay, so với việc nhận Skorobo, tên ngốc, kẻ phản bội đó, thì tốt hơn nhiều."

Đại tướng Skorobo đã bị kết tội phản quốc, nói là vợ ông ta bị phát hiện có một phần tư dòng máu Prosen, bà nội là quý tộc Bavaria, có thư từ qua lại.

Phải nói là Tòa án xử lý rất nhanh.

Kashukhov cau mày: "Cậu không tức giận sao? Tôi vốn là nông dân."

Vương Trung: "Nông dân thì sao? Lúa mì chúng ta ăn là do nông dân trồng, thịt bò chúng ta ăn là do nông dân nuôi, ghét nông dân thì đừng ăn nữa!"

Kashukhov như muốn nhìn nhận lại Vương Trung, cẩn thận đánh giá anh: "Cậu... không giống với lời đồn, họ nói cậu là kẻ ăn chơi trác táng, là tên trộm cướp hoa."

Nói chi tiết về việc trộm cướp hoa, trong thành những người tình cũ của tôi là ai?

Lúc này, Kirienko lên tiếng: "Tôi đoán là đám người Bộ Tổng tham mưu muốn tạo mâu thuẫn giữa hai người.

"Hầu hết bọn họ là quý tộc của quân đội cũ, đứng về đúng phe. Đối với họ, ân oán cá nhân còn quan trọng hơn cả chiến thắng.

"Nếu cậu bị bao vây, để đám sĩ quan quân đội cũ dẫn quân đi cứu, với mức độ thù hận của họ với cậu bây giờ, có thể mỗi ngày quân tiếp viện chỉ tiến

lên được một cây số."

Vương Trung chửi: "Ở cùng với lũ sâu mọt này, làm sao đánh thắng trận được!"

Mặc dù các sĩ quan xung quanh không nói gì, nhưng nhìn nét mặt là biết họ đều đồng tình với Vương Trung.

Kashukhov: "Giá như đại tướng Gorky Konstantinovich trở về thì tốt rồi, cha ông ấy là thợ đóng giày, chắc chắn sẽ không cùng phe cánh với đám quý tộc đó. Đáng tiếc ông ấy đã bị điều đi rồi."

Vương Trung đã muốn nói từ lâu, Chekhov, Turgenev, Gorky, thật là, cả đám văn đàn Nga Hoàng xuyên không đến đây à?

Nhưng nghĩ lại, việc xuất hiện nhiều cái tên quen thuộc như vậy cũng không có gì lạ, dù sao người Ant đặt tên đều theo danh sách, đã có trong danh sách rồi thì đâu thể cấm người khác đặt tên đó được?

Kirienko nói: "Theo tôi, chúng ta nên liên kết với nhau, khiến cho mệnh lệnh của đám quý tộc ngu ngốc đó không thể thực hiện được, chúng ta tự mình ứng biến. Cậu xem, ba chúng ta, hai trung tướng, đều có thể chỉ huy Tập đoàn quân, thiếu tướng như cậu, chiến công hiển hách như vậy, lên trung tướng chỉ là vấn đề thời gian.

"Ba chúng ta gộp lại, ba Tập đoàn quân, nếu bố trí ở cùng một khu vực, sẽ có thể phối hợp tác chiến."

Vương Trung: "Quân đoàn 7 của ông không phải bị thiệt hại nặng rồi sao?"

"Đúng vậy, nên tôi đã giao lại cho phó của tôi, ông ấy được thăng lên Tư lệnh rồi, bây giờ tôi quay lại có thể sẽ tiếp quản một Tập đoàn quân, Kashukhov chắc cũng vậy."

Kashukhov ăn xong bánh mì, lấy thuốc lá ra: "Mẹ kiếp, bọn họ không cho tôi mang theo cả ban tham mưu, không biết sẽ sắp xếp cho tôi một tên Tham mưu trưởng như thế nào, nếu là quý tộc cũ thì thật là chán ghét."

Vương Trung: "Tham mưu chỉ cần tổ chức quân đội tốt là được, thực ra ảnh hưởng không lớn lắm, nếu không tổ chức tốt thì thay người khác. Hơn nữa, trong đám quý tộc cũ cũng có người tốt, Tham mưu trưởng của tôi là quý tộc cũ đấy, ngoài hơi lắm lời ra thì mọi thứ đều ổn."

Hai người kia nhìn Vương Trung cười.

Vương Trung: "Sao vậy?"

Kashukhov: "Cậu cũng là quý tộc cũ, thiếu tướng. Trong đám quý tộc cũ cũng có người tài giỏi, không thể vơ đũa cả nắm được."

Lúc này, có người cưỡi ngựa, dắt theo hai con ngựa khác đi tới.

Kirienko: "Được rồi, ngựa của tôi đến rồi, tôi phải đi làm việc."

Vương Trung: "Làm việc gì?"

"Hôm nay vợ con tôi đi tàu đến, tôi đến nhà ga đón." Nói xong, Kirienko xoay người lên ngựa, vẫy tay chào Vương Trung, "Hẹn gặp lại ở Prosenia!"

Vương Trung cười lớn tiếng: "Hẹn gặp lại ở Prosenia!"

Nhìn theo Kirienko khuất bóng, Kashukhov hỏi: "Bây giờ nói những điều này có phải hơi sớm không?"

Vương Trung: "Không sớm. Sẽ có ngày chúng ta thực hiện được."

"Điều này thì tôi không nghi ngờ." Lúc này, một chiếc xe jeep khác chạy đến, Kashukhov ném điếu thuốc xuống đất rồi dẫm tắt, "Xe của tôi đến rồi."

Ông ta dừng lại một chút, chìa tay ra: "Hẹn gặp lại ở Prosenia!"

"Hẹn gặp lại ở Prosenia." Vương Trung siết chặt tay ông ta.

Bắt tay xong, Kashukhov leo lên xe jeep, chạy về phía đông.

Vương Trung lên xe của Grigory đã đợi sẵn, đi thẳng đến Cục Quân giới.

Sau khi họ rời đi, các sĩ quan cũng lần lượt chào tạm biệt.

"Hẹn gặp lại ở Prosenia!"

"Cậu cũng vậy, hẹn gặp lại ở Prosenia!"

Một truyền thống kéo dài suốt cuộc chiến tranh đã lặng lẽ bắt đầu.

————

Tòa nhà Cục Quân giới trông có vẻ vuông vức, lạc lõng giữa những tòa nhà mang phong cách cổ điển khác ở thủ đô.

Vừa xuống xe, Vương Trung đã nghe thấy tiếng mấy người mặc đồ kỹ sư vừa đi từ trong ra vừa càu nhàu: "Bây giờ vừa phải di dời nhà máy về phía đông, vừa phải duy trì sản lượng, thật là vô lý!"

"Đúng vậy, nhà máy ở Kazaria đã di dời hết rồi, có cái vừa mới chuyển đến chỗ mới, có cái còn đang tìm địa điểm, thế này thì sản xuất thế nào? May mà nhà máy dọc theo sông Volga vẫn đang hoạt động, nếu không thì chẳng biết lấy đâu ra T-34..."

Nghe thấy T-34, Vương Trung lập tức hứng thú, bước tới chặn họ lại: "Chào các vị, xin hỏi các vị là...?"

"Chúng tôi là Ủy ban Quản lý Sản xuất Trang bị Lục quân, xin hỏi ngài có việc gì không, thưa ngài tướng quân?" Người kỹ sư vừa nói "vô lý" lên tiếng hỏi.

Vương Trung: "Tôi muốn hỏi, nếu tôi muốn có xe tăng T-34 có tháp quan sát thì phải đến đâu?"

Mấy người kỹ sư nhìn nhau, rồi người kỹ sư "vô lý" kia trả lời: "Đó là xe đặc chủng, ngài đến mấy câu lạc bộ ở thủ đô tìm thử xem, biết đâu còn. Ý tôi là

những câu lạc bộ mà đám công tử bột hay đến chơi bài, không phải câu lạc bộ kỹ thuật chuyên nghiệp của giáo hội đâu."

Vương Trung: "Vậy nếu tôi muốn T-34 thường và KV-1 thường thì phải đến đâu?"

Mấy người kỹ sư đồng loạt chỉ tay về phía tòa nhà Cục Quân giới.

Vương Trung: "Cục Quân giới quản lý cả việc này sao?"

"Đương nhiên, việc phân bổ tất cả các trang bị đều do họ quản lý. Ngoài ra, Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị cũng ở đây, nếu ngài là tướng của Tập đoàn quân Dự bị thì đến đây là đúng rồi, nhưng có thể phải điền đơn và xin dấu trước."

Vương Trung mỉm cười, hóa ra mình đến đúng chỗ rồi!

Hơn nữa còn biết được phải đi đâu để tìm T-34 có tháp quan sát!

Anh vẫy tay chào tạm biệt mấy người kỹ sư: "Tạm biệt, hẹn gặp lại ở Prosenia!"

"Tạm biệt. Pro-se-ni-a... Hả?" Mấy người kỹ sư ngơ ngác.

Vương Trung đã dẫn Grigory đi vào Cục Quân giới.

Vừa vào sảnh, Vương Trung đã nhìn thấy tấm biển "Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị".

Vương Trung sải bước đi vào.

Bộ Tư lệnh Hậu cần rất lớn, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng đóng dấu, tiếng người ta nói chuyện điện thoại: "Anh nói gì cơ? Dưa chuột đóng hộp? Dưa chuột đóng hộp thì sao? Cái anh cần là đạn pháo chứ?"

Vương Trung nhíu mày, cái quái gì thế, cuộc đối thoại này nghe quen quen.

Lúc này, anh lại nghe thấy một sĩ quan văn phòng khác đang quát: "Trên đơn của các anh ghi là xúc xích! Cái gì mà xúc xích chỉ là cách gọi? Hả? Ước lệ quen thuộc? Tôi mặc kệ, đơn ghi xúc xích thì tôi cấp phát xúc xích. Lần sau nhớ ghi tên đồ vật cho đúng!"

Vương Trung đen mặt, trên chiến trường có thứ gì mà theo ước lệ lại được gọi là xúc xích?

Sao mình lại không biết nhỉ?

Vương Trung cứ thế đi thẳng qua khu vực văn phòng, đến thẳng phòng làm việc của Tư lệnh Hậu cần, và trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Sau đó, anh nhận ra người đàn ông đang nói chuyện điện thoại trông khá quen mắt.

"Trung tướng Chekhov?"

Vị trung tướng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vương Trung thì ngẩn người, rồi nói vào điện thoại: "Bên này có việc rồi! Phải, thật sự có việc rồi, không phải tôi muốn đuổi khéo ngài đâu, thưa trung tướng. Vậy, chào ngài."

Nói xong, vị trung tướng cúp máy, chửi thầm vào cái điện thoại: "Khốn kiếp!"

Vương Trung: "Có chuyện gì vậy?"

"À, có người muốn mượn xe tải để di dời người nhà khỏi trang viên của họ. Tôi nói cho anh biết, những trang viên không nằm dọc theo tuyến đường sắt thì không nên di dời."

Vương Trung: "Trang viên nhà tôi cũng không chiếm dụng nhiều năng lực vận chuyển đường sắt, chủ yếu là đưa người đến nơi an toàn."

Chekhov nhún vai, rồi chìa tay ra: "Lâu rồi không gặp, Rokossovsky... Công tước."

Vương Trung: "Vẫn là bá tước, tước vị Công tước Charon của tôi vẫn chưa được phong."

Chekhov gật đầu: "Cậu đến gặp anh trai cậu à? À, tôi biết ngay là không phải mà. Nói đi, cậu cần gì?"

(Hết chương)

Chương 11: Trung tướng dạy cậu cách xin tiếp tế (Cộng thêm chương vì đạt 30.000 phiếu tháng)

Vương Trung: "Tôi vẫn phải đến thăm anh trai... Anh ấy đến St. Yekaterinburg sớm như vậy, sao không về nhà nhỉ?"

"Ai mà biết được. Tôi đâu phải quản gia của nhà các cậu. Nói vào chuyện chính đi."

Vương Trung nhìn Chekhov chằm chằm vài giây: "Lần này không cần điền đơn nữa à?"

"Cậu muốn điền cũng được." Chekhov nói.

Vương Trung: "Không, tôi không muốn điền. Nhưng lần trước ông không phải nói điền đơn là đã là xử lý đặc biệt rồi sao?"

"Cậu hiểu nhầm rồi, vẫn cần phải có đơn, nhưng chúng tôi có thể làm thay. Dù sao thì có rất nhiều đơn để đó, cũng chẳng có ai xem xét kỹ càng, điều quan trọng là nội dung trên bảng phân bổ.

"Làm như vậy là vi phạm quy định, nhưng tình hình chiến sự đang khẩn cấp, ngay cả Hoàng thái tử cũng đã hy sinh, đương nhiên có thể bỏ qua một số thủ tục rườm rà."

Chekhov dang hai tay ra.

Ra vậy, lần trước gã này chỉ đơn giản là không muốn tự chuốc phiền phức, nên mới làm đúng theo quy trình.

Xử lý đặc biệt là xử lý đặc biệt trong khuôn khổ quy trình.

Vương Trung: "Được rồi, vậy tôi muốn T-34."

"Không có. Bây giờ chúng tôi không có sẵn T-34, cậu nói nhu cầu đi, chúng tôi sẽ phân bổ T-34 sản xuất sau này cho cậu."

Vương Trung: "Vậy tôi muốn 100 chiếc!"

"Cậu có đủ lính lái xe tăng không? Không, không được, như vậy là không thích hợp. Hơn nữa, cậu mà đòi hỏi nhiều như vậy thì người khác sẽ bất mãn, Bộ Tư lệnh Hậu cần của chúng tôi chủ yếu là phải công bằng, cậu hiểu không?" Chekhov nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm Vương Trung, "Đừng đòi hỏi quá nhiều trong một lúc, cách làm đúng là tổng số lượng lớn, nhưng mỗi lần chỉ xin một ít, phân tán trong vô số yêu cầu."

Vương Trung: "Vậy ông đề nghị tôi nên xin bao nhiêu?"

"Cậu có bao nhiêu lính lái xe tăng? Quân của cậu tổn thất nặng nề ở Olaci phải không?"

Đúng là nói trúng tim đen.

Cho dù có cộng thêm những người lính lái xe tăng sống sót của Quân đoàn xe tăng 5, Vương Trung cũng không gom đủ 30 kíp lái.

Nhưng anh dự định sẽ xin 30 chiếc, cộng với số còn lại từ trận trước là 36 chiếc - tuy nhiên, số còn lại từ trận trước đã được gửi về xưởng sửa chữa hết rồi, chắc phải ít nhất nửa tháng nữa mới có thể nhận lại.

Vương Trung: "Tôi muốn 30 chiếc, còn kíp lái thì ông không cần lo."

Chekhov ghi nhanh vào cuốn sổ trước mặt: "Một tiểu đoàn, cũng được. Không tính là quá đáng."

"Sau đó còn có ZIS-3..."

"Cái này thì thật sự không còn nhiều, nhà máy sản xuất chính đang được di dời, hiện tại sản lượng gần như bằng không. Nhưng sản lượng pháo 45 ly thì rất dồi dào, cậu muốn bao nhiêu?"

Vương Trung: "Trước tiên cứ cho tôi một tiểu đoàn, sau đó tôi còn cần súng cối hạng nặng, tôi muốn tăng cường súng cối hạng nặng cho các tiểu đoàn bộ binh."

"Cậu có hai trung đoàn phải không?" Chekhov hỏi lại.

Vương Trung: "Phải, hai trung đoàn bộ binh."

"Vậy là sáu đại đội súng cối hạng nặng, cũng không nhiều lắm. Thực ra hiện tại nhu cầu về súng cối hạng nặng ở tiền tuyến không cao, mọi người đều đang đòi hỏi 'chống tăng, chống tăng'."

Vương Trung giơ ngón tay lên trời: "Tôi cũng là bị tình hình chiến sự ép buộc, quân địch thích dùng máy bay trinh sát để quan sát trận địa pháo binh của chúng ta, sau đó pháo kích. Nếu không có đủ MiG-3 để bắn hạ máy bay trinh sát trên không, thì chỉ có thể dùng súng cối hạng nặng để bao phủ trận địa bị quân địch chiếm đóng."

"Hiện tại, trọng tâm của Không quân là bảo vệ St. Yekaterinburg, hầu hết MiG-3 đều được bố trí gần St. Yekaterinburg. Có một số trung đoàn tiêm kích được điều động đến tiền tuyến, nhưng không nhiều." Chekhov nói, "Cậu còn cần gì nữa không?"

Vương Trung: "Pháo hạng nặng, trung đoàn pháo binh của tôi đã mất hết pháo hạng nặng, tiểu đoàn phòng không của tôi cũng mất sạch. Ít nhất cũng phải cho tôi 24 khẩu lựu pháo 152 ly."

Chekhov nhướn mày: "Không cần B-4 nữa à? Trải nghiệm sử dụng không tốt à?"

Vương Trung: "Nó quá cồng kềnh, nạp đạn quá chậm, quả thật không tiện lợi bằng lựu pháo 152 ly. Thay vì bổ sung B-4, chi bằng cho tôi thêm 12 khẩu lựu pháo 152 ly.

"Hỏa lực pháo binh cấp sư đoàn của quân địch rất mạnh, cấp tập đoàn quân còn mạnh hơn nữa, trong trường hợp thiếu hỏa lực chi viện cấp tập đoàn quân hoặc thậm chí là cấp chiến dịch, chúng ta buộc phải có đủ hỏa lực mạnh."

Lời nói của Vương Trung có phần vượt thời đại, hiện tại các sĩ quan Ant không thể nào biết được tình hình bố trí hỏa lực pháo binh của quân Prosen, họ chỉ biết là "rất nhiều" mà thôi.

Nhưng Vương Trung đã đọc rất nhiều sách lịch sử quân sự, anh biết pháo binh của quân đội Đức chủ yếu được phân tán ở cấp sư đoàn, thậm chí còn biết rõ chi tiết bố trí hỏa lực pháo binh của họ.

Chekhov ghi chú vào sổ, rồi ngẩng đầu lên hỏi: "Còn gì nữa không?"

Vương Trung: "Tôi muốn pháo phản lực BM-13."

Chekhov nhíu mày: "Sao cậu biết loại vũ khí này?"

Vào thời điểm này, sự tồn tại của pháo phản lực vẫn là một bí mật, thậm chí sau khi được đưa ra tiền tuyến một thời gian dài, quân đội vẫn không biết tên chính thức của nó là BM-13, vì vậy nó mới có biệt danh là Katyusha.

Vương Trung mỉm cười: "Tôi và Hoàng thái tử là bạn thân."

Chekhov há hốc mồm: "Cũng đúng. Cậu... cậu thật sự sẽ trở thành Hoàng thân à?"

"Sẽ không." Vương Trung quả quyết nói, "Tóm lại, có thể có được không?"

"Không thể, tất cả pháo phản lực đều được sử dụng tập trung, sẽ không phân bổ cho cậu đâu, đừng mơ tưởng nữa."

Vương Trung thở dài, đành phải bỏ cuộc. Anh bắt đầu suy nghĩ xem còn loại vũ khí nào lợi hại vào thời điểm này mà mình có thể xin được.

Lúc này, Chekhov nói: "Dựa trên kinh nghiệm ở tiền tuyến, chúng tôi đã sản xuất một loại bom cháy có cấu trúc đơn giản, hiệu quả tốt hơn nhiều so với bom xăng tự chế, cũng an toàn hơn, còn có chức năng tự bốc cháy bằng phốt pho trắng, chỉ cần mở nắp ra là tự bốc cháy."

Vương Trung: "Thật sao?"

"Thật đấy. Binh lính phản hồi là bom xăng rất hiệu quả, nhưng phải châm lửa trước khi ném, đôi khi khi ném, nhiên liệu bị đổ ra ngoài và bén lửa vào người ném... Vì vậy, các kỹ sư của chúng tôi đã cải tiến để khắc phục nhược điểm đó."

Vương Trung: "Tuyệt vời, tôi muốn số lượng lớn."

Chekhov tiếp tục: "Chúng tôi cũng đã tăng tốc sản xuất súng máy hạng nặng Degtyaryov (DShK), hiệu năng vượt trội hơn nhiều so với súng máy cũ."

Vương Trung: "Muốn, vừa hay chúng tôi đã mất hết súng máy hạng nặng khi đột phá vòng vây ở Olaci, bây giờ chỉ còn lại súng máy hạng nhẹ DP-27. Vũ khí cá nhân của chúng tôi thì không thiếu, nhưng nếu có thêm súng trường bán tự động Tokarev thì càng tốt."

Chekhov gật đầu: "Chúng tôi cũng đang cố gắng sao chép một số loại giáp chiến đấu của quân địch, có thể trang bị cho lính công binh chiến đấu của cậu, cậu có lính công binh chiến đấu không?"

Vương Trung: "Chưa có, nhưng tôi có thể thành lập. Muốn!"

Chekhov: "Còn có súng cối hạng nhẹ, sẽ là vũ khí yểm trợ rất tốt cho cấp đại đội..."

"Muốn!" Vương Trung vội vàng nói, "Khoan đã, tôi cảm thấy không cần phải hỏi ý kiến tôi, ông cứ quyết định luôn đi."

Chekhov: "Không, không, vẫn phải có sự đồng ý của cậu chứ, làm sao tôi tự ý quyết định được? Tôi không thể quyết định thay cậu. Nhưng mà cậu xem, tôi là Trung tướng Hậu cần, chắc chắn là tôi hiểu rõ hơn chúng tôi có những gì, tôi đưa ra đề xuất, như vậy là rất hợp lý phải không?"

Nghe cũng... hợp lý đấy!

Vương Trung hỏi: "Vậy thì, Trung tướng Chekhov, người am hiểu trang bị, ông có biết ngoài pháo 45 ly ra, còn có loại vũ khí nào có thể bù đắp cho hỏa lực chống tăng còn yếu của chúng ta không?"

"Vừa nãy tôi đã nói rồi..." Chekhov ngừng lại, cau mày.

Vương Trung ngồi thẳng dậy: "Có rồi? Có rồi à?"

Trung tướng: "Có một loại hỏa pháo đang trong giai đoạn sản xuất thử nghiệm, vì quá gấp nên chưa kịp thử nghiệm kỹ càng trên trường bắn. Cậu muốn thử không?"

Vương Trung: "Pháo gì vậy?"

"Một loại pháo 57mm. Trước đó, nó từng bị trả về để thiết kế lại do có lỗi. Giờ thì đã sửa lỗi rồi, nhưng chưa được thử nghiệm. Vì tình hình khẩn cấp nên Cục Quân giới dự định tận dụng dây chuyền sản xuất để sản xuất luôn. Sản lượng không cao lắm, tôi đoán trước ngày 15 tháng sau có thể giao cho cậu 24 khẩu."

Vương Trung nhíu mày: "57mm sao?"

Chẳng lẽ là khẩu "57 thần châm" trong truyền thuyết? Trên Trái Đất, đây là một trong những khẩu pháo chống tăng xuất sắc nhất của Liên Xô.

Ngay cả khi chiến tranh bước vào giai đoạn giữa và cuối, đối mặt với hàng loạt xe tăng hạng nặng của quân Đức, 57 thần châm vẫn có sức xuyên giáp đáng nể.

Tuy nhiên, nó có một nhược điểm chết người là rất khó sản xuất, đòi hỏi rất nhiều thời gian và công nhân lành nghề, sản lượng không thể tăng cao.

Vì vậy, cuối cùng, Liên Xô đã chọn cách tăng cỡ nòng pháo một cách đơn giản, sử dụng pháo 85mm sản xuất hàng loạt để áp đảo quân đội Đức. Loại pháo 85mm này, về mặt tính năng, thực ra khá bình thường so với các loại pháo chống tăng khác trong giai đoạn giữa và cuối chiến tranh, nhưng ưu điểm của nó là dễ sản xuất.

Vương Trung nghe nói có pháo 57mm mà không ai muốn lấy, cảm thấy như vớ được bảo bối.

Hắn muốn xác nhận lại: "Ông có thể cho tôi không? Loại pháo 57mm này?"

"Đúng vậy, trước đây chúng tôi không có loại pháo nào cỡ nòng này, không có kinh nghiệm thiết kế và sử dụng. Hơn nữa, loại pháo này từng bị phát hiện có lỗi thiết kế nghiêm trọng nên không ai muốn lấy cả. Tất nhiên, một phần cũng là do mọi người không biết đến sự tồn tại của nó."

Vương Trung: "Cho tôi! Có bao nhiêu cho tôi bấy nhiêu!"

Trung tướng Chekhov đứng dậy, đi đến tủ hồ sơ, lật giở một tập tài liệu, cẩn thận xem xét rồi nói: "Ở đây có một kế hoạch sản xuất, ngày 22 tháng 8, nhà máy số 9 và 12 sẽ bắt đầu sản xuất xe diệt tăng ZIS30, cũng sử dụng loại pháo 57mm này. Nếu phân bổ toàn bộ số pháo này cho cậu thì sẽ

không cần phải cung cấp đạn dược 57mm cho các đơn vị khác nữa."

Vương Trung: "Ý ông là muốn tiết kiệm công sức à?"

Trung tướng Chekhov nhún vai: "Nguyên tắc của tôi là, một đơn vị chỉ nên được trang bị một loại pháo, cỡ nòng càng đồng nhất càng tốt. Quân của cậu đã có rất nhiều pháo 45mm rồi, lại còn có cả pháo 152mm nữa, bổ sung thêm một loại đạn 57mm cũng chẳng sao, dù sao cũng có đường sắt chạy đến chỗ cậu. Cậu đã muốn loại pháo 57mm này rồi thì tôi sẽ không cấp thêm pháo 45mm cho cậu nữa, được chứ?"

Vương Trung búng tay: "Được!"

Pháo 57mm, cộng thêm pháo chống tăng tự hành ZIS30, đột nhiên hỏa lực chống tăng của hắn trở nên dư dả!

Trung tướng Chekhov lại nói: "À đúng rồi, tôi xem tài liệu này mới phát hiện ra chúng tôi còn rất nhiều xe tăng chỉ được trang bị súng máy. Hay là tôi coi đó là xe bọc thép chở quân, phân bổ cho cậu luôn nhé? Dùng để chở đạn dược, kéo pháo chống tăng đều rất tốt."

Vương Trung cau mày, giả vờ tức giận: "Ông coi tôi là cái gì? Kẻ chuyên đi thu gom phế liệu à? Nhưng ông đã nói vậy rồi thì cho tôi vậy. Nhớ điều thêm lái xe cho tôi đấy."

Trung tướng Chekhov nghiêm mặt nói: "Chỗ tôi chỉ quản vật tư thôi. Cậu muốn người thì tự đi xin Giáo hội, tôi đoán bên đó có rất nhiều thanh niên ở nông thôn biết lái máy kéo vừa mới nhập ngũ."

(Hết chương)

Chương 12: Chênh lệch

Vương Trung bước ra khỏi văn phòng của vị trung tướng, Grigory nghi hoặc nheo mắt: "Vị chỉ huy bên trong là nữ sao? Sao ngài lại có vẻ mặt như vừa từ khu đèn đỏ bước ra vậy?"

"Hừ," Vương Trung cười khẩy, "Còn sung sướng hơn cả khu đèn đỏ ấy chứ. Bên trong là người quen cũ của Agasukov, Trung tướng Chekhov, ông ta đã phê duyệt cho chúng ta rất nhiều trang bị."

Grigory lúng túng nhắc nhở: "Tôi chỉ là một trung sĩ quèn, không quen biết nhiều nhân vật lớn như vậy. Ngài nói Trung tướng Chekhov, tôi cũng không biết là ai."

"Là một lão già lọc lõi, nhưng lại rất biết cách giải quyết công việc." Vương Trung cười nói, "Nếu là thời bình, loại người này sẽ trở thành trụ cột của một bộ phận."

Thực ra, Vương Trung không có nhiều kinh nghiệm xã hội, nhưng hắn từng thấy những người như Trung tướng Chekhov trong một bộ phim truyền

hình Anh có tên là "Yes, Prime Minister".

Grigory: "Dù sao kết quả tốt là được rồi. Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Đến Giáo hội, xin người. Chúng ta cần rất nhiều tân binh biết lái máy kéo để lái số xe tăng súng máy vừa xin được."

"Ý ngài là loại BT-1 ấy sao?" Grigory nhăn mặt, "Thứ đó thì có tác dụng gì?"

"Làm xe chở đạn dược."

"... Cũng được."

Hai người vừa nói vừa đi về phía cổng chính.

————

Đến cổng Giáo hội, Vương Trung lại thấy cảnh tượng quen thuộc.

Rất đông thanh niên chen chúc trước cổng trạm tuyển quân, dòng người đông nghịt chặn kín cả con đường.

Grigory bấm còi inh ỏi nhưng vô ích, đám đông dường như không có ý định nhường đường.

Vương Trung đứng dậy, nhìn về phía Giáo hội.

Lúc này, xung quanh có người nhận ra Vương Trung:

"Nhìn kìa, là một thiếu tướng."

"Thiếu tướng thì đã sao, giờ St. Yekaterinburg thiếu gì thiếu tướng."

"Nghe nói ngay cả vị tướng Bạch Mã tài ba cũng đã đến St. Yekaterinburg rồi, còn muốn cưới công chúa nữa chứ!"

"Giờ là Nữ hoàng rồi."

Vương Trung thầm nghĩ, tin đồn này lan nhanh thật! Thời đại này làm gì có internet, sao lại có thể lan truyền nhanh như vậy? Chuyện mới xảy ra tối qua, bây giờ mới đầu giờ chiều, vậy mà cả thành đều biết rồi.

Lúc này, hắn đã quên mất một sự thật: Tối qua, để tham gia buổi gặp mặt, rất nhiều sĩ quan cấp trung và cấp thấp đã ở lại Cung điện Mùa Hè. Sau khi được khích lệ tinh thần trong buổi gặp mặt, phần lớn bọn họ đều đi uống rượu.

Uống rượu thì hay khoe khoang, sau đó những gã đàn ông này mang câu chuyện nghe được về nhà kể cho vợ nghe. Sáng hôm sau, các bà vợ đi chợ lại buôn chuyện với nhau, thế là cả thành đều biết.

Nhanh như vậy đấy.

Vương Trung thở dài, hét lớn: "Này các chàng trai, các cô gái, nhường đường cho tôi! Tôi đến để tuyển quân cho sư đoàn của tôi!"

Một thanh niên gan dạ hét lại: "Sư đoàn của ngài là sư đoàn gì?"

Vương Trung: "Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151!"

"Xí, sư đoàn tạm thời, không đi!"

"Cận vệ quân thì có thể xem xét!"

"Sư đoàn của ngài đã đánh trận nào chưa?"

"Còn phải hỏi, sư đoàn tạm thời thì chắc chắn là chưa đánh trận nào rồi!"

Vương Trung cau mày, thầm nghĩ lũ nhóc con này, mình đường đường là thiếu tướng, thể hiện chút tôn trọng có chết ai đâu.

Lúc này, có người giơ cao tờ báo: "Chờ đã! Báo chí đưa tin sư đoàn do tướng Bạch Mã chỉ huy chính là Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 đấy!"

"Hả?"

"Cái gì?"

"Không phải tướng Bạch Mã cao sáu mét sao?"

Vương Trung đưa tay lên trán, tại sao tin đồn cao sáu mét này lại lan truyền từ Shepetovka đến tận thủ đô thế nhỉ? Khoảng cách gần 500 km đấy!

Thôi, mặc kệ, trước tiên cứ lôi được người đã. Nghĩ vậy, hắn bèn hét lớn: "Mọi người! Tôi chính là tướng Bạch Mã đây! Tuy rằng hiện tại tôi không cưỡi bạch mã, nhưng tôi chính là tướng Bạch Mã. Tôi đến để tuyển thêm binh sĩ cho sư đoàn của mình, mọi người có thể nhường đường cho tôi đến điểm tuyển quân của Giáo hội phía trước được không?"

Vừa dứt lời, một giọng nữ đã cất lên: "Không được! Tướng quân, Giáo hội nói chúng tôi chưa đủ tuổi, không cho chúng tôi nhập ngũ!"

Câu nói này lập tức nhận được rất nhiều sự đồng tình:

"Đúng vậy, tướng quân! Chúng tôi đều đã tốt nghiệp lớp 10 rồi, chỉ là chưa đủ tuổi thôi!"

"Tôi rất khỏe, tướng quân, đảm bảo khiêng súng không vấn đề gì!"

"Tôi đánh nhau trong làng chưa từng thua, nhất định có thể đánh bại lũ quỷ Prosen!"

Cuối cùng Vương Trung cũng hiểu, những thanh niên này đều chưa đủ tuổi nhập ngũ, vì vậy mới chặn cửa, gây sức ép để Giáo hội nới lỏng điều kiện tuyển quân.

Những người đủ tuổi chắc đã được đăng ký và đưa lên xe tải chở đến trại huấn luyện tân binh rồi.

Vương Trung: "Các bạn trẻ, các bạn nghĩ rằng chỉ có ra tiền tuyến mới có thể chống lại lũ quỷ Prosen sao? Công việc ở hậu phương cũng quan trọng không kém. Không có ai trồng trọt, chăn nuôi thì binh lính ở tiền tuyến lấy

gì mà ăn?

"Quần áo binh lính mặc, đạn dược bắn ra, tất cả đều cần có người sản xuất. Những công việc ở hậu phương này cũng quan trọng không kém! Các bạn nên về nhà, tham gia lao động, sản xuất phục vụ chiến tranh!

"Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa! Bây giờ đã là tháng 8 rồi, mùa gặt sắp đến, lúa ngoài đồng chẳng có ai gặt! Không có lúa mì thì sang năm sẽ xảy ra nạn đói, quân Prosen chưa đánh bại được chúng ta, chúng ta lại tự thua vì đói, tất cả là vì các bạn lãng phí thời gian ở đây!"

Đám đông thanh niên nhìn nhau, hoang mang.

Có người lên tiếng: "Báo chí nói chỉ cần nửa năm là có thể giành chiến thắng!"

Vương Trung giật mình: "Cái gì? Ai nói vậy? Báo của Giáo hội không thể nào nói như vậy được!"

Bởi vì tối qua, Đại Mục thủ rõ ràng đã đồng ý với quan điểm của Vương Trung, cho rằng cuộc chiến này sẽ kéo dài từ ba đến bốn năm.

"Báo Yekaterina bình luận nói thế!"

Vương Trung nhíu mày, hắn không biết tờ báo này thuộc phe phái nào, nhưng chắc chắn không phải của Giáo hội.

"Thông tin đó là sai lệch! Không thể nào có chuyện thắng nhanh hay thua nhanh được, cuộc chiến này sẽ là cuộc chiến trường kỳ về tiềm lực chiến tranh." Vương Trung cố gắng diễn đạt sao cho dễ hiểu, để đám thanh niên có thể tiếp thu, "Nếu các bạn chỉ còn thiếu một đến hai năm nữa là đủ tuổi, có thể về nhà tham gia lao động, đợi đủ tuổi rồi hãy nhập ngũ. Tôi đảm bảo các bạn sẽ không bỏ lỡ cuộc chiến này. Giờ thì cho tôi đi qua được không?"

Những thanh niên nhìn nhau, cuối cùng cũng chịu nhường ra một con đường.

Grigory khởi động xe, từ từ tiến về phía bàn tuyển quân, cẩn thận tránh những người xung quanh.

Đến trước bàn tuyển quân, Vương Trung nói với vị tu sĩ phụ trách: "Tôi cần những tân binh biết lái máy kéo, càng sớm càng tốt."

Vị tu sĩ: "Vâng, chúng tôi sẽ lựa chọn những người phù hợp từ những tân binh nhập ngũ trong mấy ngày gần đây. Tuy nhiên, nếu ngài không quá gấp thì có thể đợi khóa đào tạo của chúng tôi kết thúc."

Vương Trung nhíu mày: "Khóa đào tạo?"

"Vâng, khóa đào tạo lái xe và các kỹ thuật quân sự khác. Lái xe là khóa học kết thúc sớm nhất, khóa đầu tiên sẽ kết thúc vào đầu tháng 9."

Vương Trung: "Tôi muốn cả hai. Trước tiên, hãy tìm cho tôi những người biết lái máy kéo, sau đó, những học viên tốt nghiệp vào đầu tháng 9, tôi cũng muốn!"

Vị tu sĩ lộ vẻ khó xử: "Điều này... có phải là hơi tham lam quá không?"

Lúc này, một thẩm phán đội mũ xanh chạy đến, ghé tai nói nhỏ với vị tu sĩ.

Thái độ của vị tu sĩ lập tức thay đổi 180 độ: "Ngài cần bao nhiêu lái xe?"

Vương Trung: "Tôi muốn ba nghìn."

Thực ra, Vương Trung định nói là năm nghìn, nhưng sau đó hắn nghĩ lại, liệu có thể trang bị cho sư đoàn của mình năm nghìn xe tải hay không cũng là một vấn đề, thôi thì cứ ba nghìn vậy, không đủ xe tải thì lấy xe tăng súng máy thay thế.

Trong lịch sử Trái Đất, cả quân Đức và quân đội Liên Xô đều từng sử dụng xe tăng súng máy lạc hậu làm xe chở đạn dược và các loại xe phục vụ hậu cần khác.

Dù sao thì xe tăng cũng đã được sản xuất rồi, mang đi tháo dỡ cũng tốn công sức, thời chiến, nhà máy nào cũng muốn tiết kiệm thời gian hết mức có thể.

Vị tu sĩ ghi lại yêu cầu của Vương Trung, sau đó nói: "Tôi sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu của ngài. Vậy tôi sẽ đưa những người này đến đâu?"

Vương Trung: "Shostka, sư đoàn của tôi đang đóng quân ở đó."

"Vâng."

Xong việc, Vương Trung hỏi Grigory: "Anh có biết trong thành này có câu lạc bộ nào dành cho đám công tử bột nhà giàu hay lui tới không?"

Grigory nhíu mày nhìn Vương Trung: "Tôi là người Cossacks, ngài hỏi tôi câu này có phải là hơi lạc đề rồi không?"

Vương Trung: "Được rồi..."

Hắn gãi đầu.

Lúc này, một thanh niên đứng bên cạnh lên tiếng: "Ngài muốn tìm đám công tử bột ăn chơi trác táng đó sao?"

Vương Trung: "Không, tôi muốn tìm loại xe tăng T-34 dùng cho nghi lễ duyệt binh ấy, để sửa chữa thành xe chỉ huy cho tôi."

Thanh niên: "Vậy ngài nên đến biệt thự Novgorod, nghe nói ở đó tối nào cũng tiệc tùng linh đình."

Vương Trung: "Ở đó có xe tăng sao?"

"Cái này thì tôi không rõ." Thanh niên lắc đầu, "Nhưng ngài có thể đến đó hỏi đám công tử bột nhà giàu xem, chắc chắn bọn họ sẽ biết."

Vương Trung mừng rỡ, vỗ vai Grigory: "Đi, đến biệt thự Novgorod."

————

Biệt thự Novgorod nằm ở phía đông St. Yekaterinburg, gần khu vực ngoại ô.

Grigory lái xe đến trước cổng sắt của biệt thự.

Một người quản gia già mở cánh cửa nhỏ bên cạnh cổng sắt, nói: "Mời quý ngài quay lại, ở đây không tiếp người mặc quân phục."

Vương Trung nghe vậy, lửa giận bùng lên, rút súng lục ra: "Ta là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, lão già kia, mau đi dò hỏi xem hôm qua ta đã bắn chết ai ở đâu!"

Đôi mắt lão quản gia trợn trừng: "Rokossovsky?? Tôi xin phép vào bẩm báo..."

"Bẩm báo cái con khỉ, mở cửa! Nếu không, đừng trách ta nghi ngờ các ngươi chứa chấp gián điệp! Đừng ép ta phải báo cho thẩm phán!"

Lão quản gia run rẩy mở cửa.

Grigory lập tức đạp ga, lái xe vào trong.

Vương Trung nghe thấy lão quản gia ở phía sau gọi điện thoại thông báo cho ai đó bên trong.

Xe chạy đến trước cửa chính của biệt thự, một đám công tử bột ăn mặc diêm dúa đã đứng chờ sẵn. Giống như đám công tử bột của Agasukov, trên người bọn họ đều là quân phục được thiết kế riêng vô cùng xa hoa, lộng lẫy - đúng là nực cười, quân phục thật thì không được vào, còn quân phục giả lòe loẹt thì được vào sao?

"Alyosha!" Gã công tử bột cầm đầu dang rộng vòng tay, trên ve áo hắn ta còn đeo quân hàm nguyên soái - đương nhiên là hàng nhái, "Cuối cùng cậu cũng đã trở lại! Chúng tôi đang tưởng nhớ Ivan đây!"

Vương Trung nhíu mày: "Tưởng nhớ?"

"Đúng vậy, chúng tôi đang ôn lại những kỷ niệm về cậu ấy, mấy cô gái còn khóc nữa kìa! Mau lại đây kể cho chúng tôi nghe xem, khoảnh khắc cuối cùng của Ivan là như thế nào? Trong số chúng ta, cậu là người cuối cùng nhìn thấy cậu ấy!"

Vương Trung liếc nhìn đám người, chẳng muốn lãng phí thời gian với bọn họ, bèn nói thẳng: "Tôi đến đây để tìm xe tăng, loại T-34 dùng trong các buổi lễ duyệt binh ấy, ở đây có không? Nếu ở đây không có, tôi phải đi đâu để tìm?"

(Hết chương)

Chương 13: Nhiệm vụ sản xuất đến từ hoàng gia

Đối mặt với câu hỏi của Vương Trung, gã "Nguyên soái" vừa rồi đáp: "Chiếc xe tăng duy nhất dùng cho nghi lễ duyệt binh không phải đã được công chúa điều đi rồi sao?"

Vương Trung ngẩn người: "Là chiếc đó sao? Không còn chiếc nào khác à?"

"Nguyên soái" nhíu mày: "Ngoài cậu và Ivan ra, có ai thích chơi cái thứ đó đâu. Chỉ có hai người các cậu là suốt ngày lái nó chạy long nhong. Cái thứ đó chạy ồn muốn chết, ngồi lên thì xóc, thỉnh thoảng lại đập đầu, ai mà thèm chơi chứ!"

Lời của gã "Nguyên soái" lập tức nhận được sự đồng tình của những người xung quanh: "Đúng vậy, cái thứ đó chạy ồn lắm."

"Lần trước tôi ngồi thử một lần, về nhà mọc đầy u trên đầu."

Tâm trạng Vương Trung như rơi xuống vực thẳm, hắn cứ nghĩ trò chơi này rất được ưa chuộng trong giới công tử bột ở thủ đô, ai ngờ chỉ có Thái tử và đám bạn của hắn ta thích.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Ngay sau đó, vài chiếc xe tải xuất hiện, trên xe chở đầy thẩm phán đội mũ xanh.

Vài tiểu thư nhà giàu nhìn thấy thẩm phán liền hét lên thất thanh, tiếng hét chói tai khiến Vương Trung muốn thủng màng nhĩ.

Vương Trung cũng cảm thấy khó hiểu, sao Giáo hội lại hành động nhanh như vậy? Hình như không đúng, tối qua, ý của Đại Mục thủ là muốn giải quyết mâu thuẫn chủ yếu trước.

Xe tải dừng lại phía sau Vương Trung, các thẩm phán nối đuôi nhau xuống xe, bao vây biệt thự.

Vị thẩm phán dẫn đầu tay trái vẫn còn băng bó, dùng tay phải mở cửa xe, bước xuống từ ghế phụ, tiến về phía Vương Trung: "Ồ, chào ngài, "kẻ trở về từ địa ngục"."

Vương Trung nhận ra đây là người quen cũ, chính là vị thẩm phán đã đưa hắn đến sở chỉ huy ở Bogdanovka.

"Ông thoát ra khỏi Bogdanovka rồi sao?"

Vị thẩm phán cười nói: "Tôi dẫn theo một trung đoàn thẩm phán phá vây ra ngoài."

Vương Trung: "Người còn lại đâu?"

"Anh ta đã ở lại địa ngục." Vị thẩm phán đáp.

Vương Trung: "Chia buồn cùng ông."

"Không, chúng tôi đã lên thiên đàng gặp Thánh Andrew rồi, có gì mà phải buồn. Những kẻ đáng thương là bọn chúng." Nói rồi, vị thẩm phán chỉ tay về phía đám công tử bột đang run rẩy co cụm một chỗ, đột nhiên, ông ta cười lớn, "Ồ, nhìn kìa, có kẻ tè cả ra quần rồi!"

Vừa nghe thấy hai chữ "tè ra quần", Vương Trung lập tức cau mày, hắn đã mắc chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn tâm lý rồi.

Hắn nhìn theo hướng tay của vị thẩm phán, thấy gã "Nguyên soái" ban nãy vênh váo tự đắc nghênh đón mình giờ đây quần ướt một mảng lớn.

"Rốt cuộc là vì sao mọi người lại đến đây?" Vương Trung vừa cẩn thận xem xét "bản đồ" to lớn kia, vừa hỏi thẩm phán quan: "Cha mẹ bọn họ bị phát hiện là gián điệp à?"

Vương Trung vừa dứt lời, lập tức vang lên một mảnh tiếng khóc.

Thẩm phán quan lắc đầu: "Không, chúng tôi nghe nói ngài chạy tới bên này nên mới đi theo. Lỡ như phát hiện nơi này thây ngang khắp đồng, vậy chúng tôi sẽ mau chóng giải quyết tốt hậu quả, dù sao kẻ địch chủ yếu bây giờ là quân Prosen, vì chống cự quân Prosen, chúng ta phải đoàn kết hết thảy lực lượng có thể."

Nói xong, ông ta nhìn bộ dạng đám người kia, lắc đầu: "Bây giờ xem ra chúng ta lại sắp dọa chết bọn họ. Ngược lại, trong lòng đám người kia đều có quỷ."

Vương Trung: "Hiện tại cục diện này mọi người chuẩn bị thế nào?"

"Để tôi xác nhận xem, anh không định nổ súng chứ? Nơi này sẽ không biến thành sự kiện đổ máu đâu nhỉ? Ông lão người hầu ở cửa nói anh cầm súng vào, chỉ là... ngoài ý muốn nho nhỏ đúng không?"

Vương Trung: "Đúng, ông lão kia nói cấm mặc quân trang đi vào."

Thẩm phán quan cụt một tay nhíu mày: "Bọn họ lại trắng trợn như vậy sao? Này, các người! Câu lạc bộ này quy định mặc quân trang không thể vào à?"

Câu sau là nói với đám công tử bột đang run rẩy như chim sợ cành cong.

Lập tức có người hô: "Là Pantelei nói!"

"Nguyên soái" đã vẽ bản đồ trên quần hét lên: "Tôi! Tôi say rượu váng đầu!"

Thẩm phán quan cụt một tay: "Mang hắn đi thẩm tra kỹ càng một phen!"

Pantelei phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Hai thẩm phán quan đi lên, một trái một phải đỡ lấy hắn, lôi kéo rời đi.

Thẩm phán quan một tay mỉm cười với Vương Trung: "Đã đến rồi thì cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không làm khó hắn đâu. Vậy chúng tôi rút lui. Nhớ kỹ, đừng tùy tiện rút súng, bây giờ ngài đang đứng mũi chịu sào đấy."

Đám thẩm phán lấy tốc độ giống như lúc vừa mới triển khai, tập kết cùng một chỗ lên xe, vội vã rời đi.

Vương Trung quay đầu nhìn đám công tử bột này, phát hiện tất cả bọn họ đều ngồi bệt xuống đất.

"Mấy người hèn nhát quá đấy." Hắn chế nhạo.

"Chúng tôi đâu phải thân vương." Có người đáp.

Vương Trung: "Tôi cũng không phải!"

Không tìm thấy xe tăng diễu binh khiến Vương Trung rất không vui, nhưng lập tức có ý tưởng mới xuất hiện.

Chiếc xe tăng này không thể là do hoàng thái tử tự tay làm ra, hơn nữa xe tăng là thứ dễ hỏng như vậy, chắc chắn có người bảo dưỡng.

Vì vậy, Vương Trung lại hỏi: "Biết chiếc xe tăng diễu binh kia là tìm ai đặt hàng không?"

Lúc này, quản gia câu lạc bộ vẫn luôn im lặng lên tiếng: "Là đặt mua từ nhà máy cơ khí liên hợp Nizhny Yekaterinburg (ngoại ô Yekaterinburg), nhà máy này vẫn luôn phụ trách sản xuất các loại xe đặc chủng phục vụ hoàng gia và diễu hành. Hiện tại nghe nói cũng đang theo lệnh Cục Quân giới sản xuất xe tăng T34."

Vương Trung mừng rỡ vô cùng, hóa ra gà đẻ trứng vàng ở đây!

Quản gia tiếp tục: "Ngài nên đi tìm tổng giám đốc Morozov của nhà máy cơ khí, bản thiết kế gì đó chắc chắn nhà máy vẫn còn."

"Chúng tôi quả thật còn bản thiết kế." Tổng giám đốc Morozov của nhà máy cơ khí liên hợp Nizhny Yekaterinburg đáp, "Nhưng hiện tại tất cả các phân xưởng đều đang sản xuất T34, mà thiết kế của chiếc xe tăng diễu binh này khác với T34 rất nhiều, nếu muốn sản xuất nó, phải dừng toàn bộ dây chuyền sản xuất để điều chỉnh, cải tạo, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ sản xuất của chúng tôi."

Vương Trung: "Lúc trước mọi người chế tạo chiếc xe này như thế nào?"

"Lúc đó nhà máy chúng tôi không hoạt động hết công suất, hơn nữa công việc chủ yếu là sản xuất các loại xe phục vụ hoàng thất. Cho nên đã điều động nhân lực để lắp ráp một chiếc."

Vương Trung: "Bây giờ tôi yêu cầu dừng một dây chuyền sản xuất, chuyển sang sản xuất loại xe tăng diễu binh này, bởi vì hiệu quả chiến đấu của nó cao hơn T34 thông thường rất nhiều!"

Morozov cau mày: "Điều này là không thể, chúng tôi nhận sự chỉ đạo từ Cục Quân giới, ngài chỉ là một vị thiếu tướng, tuy rằng chiến công hiển hách, nhưng tôi không thể vì một câu nói của ngài mà dừng dây chuyền

sản xuất."

Morozov dừng lại, suy nghĩ một lát rồi nói: "Thế này nhé, dù sao chúng tôi là nhà máy chuyên phục vụ hoàng thất, nếu ngài có thể lấy danh nghĩa hoàng thất để yêu cầu, tôi có thể thu xếp nhân lực để khởi công.

"Còn nhà xưởng, chúng ta có thể nghĩ cách, tôi thấy nhà kho ban đầu sửa sang lại là có thể sử dụng làm phân xưởng, bây giờ nhiệm vụ sản xuất nặng nề như vậy, nguyên vật liệu vận chuyển đến rất nhanh sẽ dùng hết, cũng không cần dùng đến nhà kho nữa."

Vương Trung: "Tôi phải làm sao mới có thể lấy danh nghĩa hoàng thất để yêu cầu đây?"

Morozov vẻ mặt nghi hoặc: "Không phải ngài là thân vương sao? Bảo công chúa Olga nói một tiếng là được rồi."

"Tôi không phải thân vương. Nhưng có thể nhờ công chúa Olga nói giúp. Cho tôi mượn điện thoại."

Một tiếng sau, Morozov nghi hoặc nhìn công chúa Olga phong trần mệt mỏi chạy tới, lại nghi hoặc nhìn sang Vương Trung.

Vương Trung cũng rất ngượng ngùng: "Olga, cô phái một người hầu đến là được rồi."

Công chúa Olga: "Tôi là người rảnh rỗi nhất trong cung lúc này, cho nên tôi tự mình đến đây. Giám đốc Morozov, đây là nhiệm vụ sản xuất do hoàng cung giao xuống. Chúng tôi cần đặt hàng một trăm chiếc xe tăng diễu binh, dùng cho hoạt động kỷ niệm ngày Quốc khánh vào tháng 11 năm nay."

Morozov nhận lấy văn kiện Olga đưa, cẩn thận kiểm tra: "Ừm, hình thức và thủ tục của văn kiện đều đầy đủ, tôi sẽ sắp xếp sản xuất ngay. Hả? Sao văn kiện lại có cả dấu triện của giáo hội?"

"À, chuyện là thế này, tôi có gọi điện thoại trao đổi với giáo hội về việc này, họ cũng rất ủng hộ việc sản xuất xe tăng diễu binh, nên trên đường đến đây tôi tiện thể ghé qua đó đóng dấu." Olga mỉm cười giải thích, "Họ còn nói, nếu thiếu công nhân, có thể liên hệ với giáo hội trong nhà máy."

Vương Trung đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại này, liên tưởng đến lời thẩm phán quan vừa rồi.

Olga nhìn về phía Vương Trung: "À đúng rồi, thiếu tướng cũng ở đây, anh ấy là người có tiếng nói nhất về hiệu quả chiến đấu của loại xe tăng này trên chiến trường, hay là để anh ấy góp ý cải tiến? Dù sao việc điều chỉnh dây chuyền sản xuất cũng cần thời gian."

Morozov gật đầu, nhìn sang Vương Trung: "Chúng tôi có thể tiến hành cải tiến trong phạm vi cho phép."

Vương Trung: "Có thể thay đổi thiết bị ngắm bắn không? Quân ta thu được không ít kính ngắm của quân Prosen, mép bên phải kính ngắm là thước ngắm dùng cho pháo chính, điều chỉnh rất tiện lợi, tiên tiến hơn của chúng ta rất nhiều. Nhờ vào bộ kính ngắm này, pháo thủ xe tăng của quân Prosen có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách rất xa.

"Còn chúng ta phải ở khoảng cách ba trăm mét mới có thể bắn trúng mục tiêu một cách tương đối ổn định."

Morozov: "Ngài có kính ngắm thu được của quân Prosen chứ?"

Vương Trung: "Tôi đã tháo từ xác xe tăng của quân Prosen được một số, phần lớn đều bỏ lại ở Olaci, chỉ mang về một ít."

Morozov: "Vậy mang cho tôi xem, tôi xem có thể sao chép được không. Còn yêu cầu gì nữa không?"

Vương Trung: "Động cơ rất hay hỏng, mỗi lần chiến đấu khoảng hai ngày là hỏng, phải mất cả ngày để sửa chữa."

"Động cơ hay hỏng." Morozov ghi chú bên cạnh bản thiết kế, "Chúng tôi sẽ xem xét, tìm cách giải quyết. Còn gì nữa không?"

Vương Trung: "Tháp pháo rất dễ bị kẹt khi trúng đạn, hiện tại quân địch đã phát hiện ra điểm này, trên cơ bản ai cũng nhắm vào 'cổ' xe tăng để bắn. Ngoài ra, xích xe tăng cũng rất yếu, rất hay bị bắn đứt."

Morozov lắc đầu: "Xích xe tăng bị đạn pháo bắn đứt thì chúng tôi cũng không có cách nào giải quyết, còn việc kẹt tháp pháo, có lẽ có thể giải quyết bằng cách tăng cường vật cản để làm chệch hướng đạn pháo."

Vương Trung nói tiếp: "Còn nữa, đây cũng là điểm quan trọng nhất, mỗi chiếc xe đều phải có radio!"

Morozov: "Đó là điều đương nhiên, trên bản vẽ đã có thiết kế, mỗi chiếc xe đều có radio và ghế ngồi. Có điều, liệu có nhiều quý tộc muốn ngồi xe tăng để xem diễu binh hay không?"

Olga lên tiếng: "Tôi rất muốn, chắc chắn sẽ có rất nhiều tiểu thư khác cũng muốn, bởi vì ai cũng ngưỡng mộ công tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky."

"Ra là vậy." Morozov nhìn Vương Trung với ánh mắt khó diễn tả.

Vương Trung chỉ có thể giả vờ ngắm phong cảnh.

(Hết chương)

Chương 14: Đêm ngoại ô Yekaterinburg (Cảm ơn 31.000 phiếu đề cử)

Sau đó, Vương Trung lại đưa ra một loạt ý kiến, Morozov đều ghi chép cẩn thận.

Vương Trung vẫn chưa thỏa mãn, lại hỏi: "Có thể thiết kế thêm một số thiết bị phục vụ lễ nghi dành riêng cho hoàng thất không? Ví dụ như pháo tự hành phòng không, pháo tự hành... Tôi nghĩ các tiểu thư sẽ rất thích ngồi trên những thứ đó. Đúng không Olga?"

"Hả? Ừ, thích chứ!" Công chúa Olga vội vàng đáp.

Morozov nghiêm mặt: "Mặc dù các tiểu thư có nhu cầu như vậy, nhưng chúng tôi là nhà máy, không phải viện thiết kế, bản thiết kế này cũng phải do viện thiết kế vẽ ra trước rồi mới chuyển đến cho chúng tôi sản xuất.

"Anh xem bản thiết kế này, trên đó có chữ ký của nhà thiết kế Koshkin, ông ấy là kỹ sư trưởng của Viện Thiết kế số 190, anh muốn có xe diễu binh khác thì có thể tìm ông ấy."

Vương Trung mừng rỡ: "Ông ấy ở đâu?"

"Ở St. Andrewsburg, toàn bộ viện thiết kế đều ở đó." Morozov đáp.

Vương Trung nhìn bản đồ đế quốc Ant treo trên tường văn phòng, ước lượng khoảng cách từ St. Andrewsburg đến St. Yekaterinburg, đành bỏ ý định.

Công chúa Olga: "Tìm nhà thiết kế khác đi, dù sao ở đây cũng có rất nhiều viện thiết kế."

Lúc này, điện thoại trong văn phòng giám đốc vang lên.

Morozov nhấc máy: "A lô, nhà máy cơ khí liên hợp xin nghe. À, từ hoàng cung gọi đến ạ? Xin ngài chờ một chút."

Ông ta đưa điện thoại cho Olga: "Điện hạ, của ngài."

Olga lộ vẻ bối rối: "Có thể nói tôi không có ở đây được không?"

"Ngài thấy có ổn không?" Morozov hỏi ngược lại.

Olga chỉ đành thở dài, nhận lấy điện thoại: "Tôi là Olga Nikolayevna. Chuyện đó không cần tôi phải đến chứ? Được rồi được rồi, tôi về ngay đây."

Trả điện thoại cho Morozov xong, Olga thở dài: "Tôi phải về rồi. Tối nay anh ở lại cung điện mùa hè chứ?"

"Không, tôi về trang viên của mình." Vương Trung đáp, "Hôm qua quản gia của bố tôi đã thu dọn trang viên xong rồi."

"Vậy à, tạm biệt nhé, Alyosha." Công chúa Olga phẩy tay, xoay người rời đi.

Morozov nhìn Vương Trung: "Công chúa vì giúp anh, lén trốn khỏi hoàng cung? Anh… Ngài…"

Vương Trung: "Không có chuyện đó! Vị hôn thê của tôi là Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, bạn thanh mai trúc mã của tôi. Cô ấy đã chuyển đến trang viên của tôi ở Nizhny Yekaterinburg rồi."

"Ồ." Morozov gật đầu, "Tôi hiểu rồi."

Vẻ mặt của ông ta rõ ràng là không hiểu gì cả!

Vương Trung cũng lười giải thích: "Bao giờ thì có thể sản xuất xe tăng?"

"Việc điều chỉnh dây chuyền sản xuất phải đến cuối tháng 8 mới hoàn thành. Tôi đoán đầu tháng 9 là có thể xuất xưởng chiếc đầu tiên. Đến lúc đó là giao cho anh từng chiếc một, hay là đợi đủ số lượng chất đầy toa tàu rồi giao một lần?"

Vương Trung: "Chờ đủ số lượng chất đầy toa tàu rồi giao một lần đi. Một toa tàu chở được mấy chiếc?"

"Hai chiếc."

"Được, đến lúc đó tôi sẽ bảo Chekhov bên quân đoàn dự bị chuẩn bị toa tàu, ông ấy sẽ lo liệu."

"Vâng." Morozov lấy sổ tay ra, ghi lại tên và đơn vị của Chekhov, "Vậy tôi đi sắp xếp sản xuất."

Vương Trung nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều, tuy rằng cả ngày hôm nay phải chạy đôn chạy đáo khắp Nizhny Yekaterinburg, nhưng kết quả rất khả quan - không đúng, không thể nói là khả quan, mà phải nói là thu hoạch rất lớn.

Đã thông suốt được khâu sản xuất, tiếp theo chỉ cần "đánh thông" được viện thiết kế là có thể tự mình làm ra được nhiều thứ.

Có công chúa Olga "nắm" con dấu trong tay, lấy danh nghĩa nhiệm vụ đặc biệt của hoàng thất, chắc chắn sẽ làm ra được không ít thứ tốt.

Nhưng đúng là rất mệt, cả ngày hôm nay gần như không được nghỉ ngơi, tính ra cũng phải di chuyển mấy chục cây số.

Phải về trang viên nghỉ ngơi cho khỏe.

Sáng sớm Lyudmila và Nelly đã đến trang viên, không biết tình hình thế nào.

Nghĩ vậy, Vương Trung bèn chào Morozov: "Vậy tôi xin phép. Cảnh vệ của tôi vẫn đang ở phòng chờ chứ? Phiền ông báo cho cậu ấy một tiếng."

"Vâng."

Nửa tiếng sau, Vương Trung nhìn thấy cổng trang viên của mình.

Cùng với rất đông người tị nạn trước cổng.

Trang viên của Rokossovsky nằm ở ngoại ô Yekaterinburg, xung quanh là khu vực giao thoa giữa nông thôn và thành thị, lúc này dựng đầy lều bạt.

Nơi nơi đều có thể nhìn thấy các tu sĩ và nữ tu đang phát cháo, bánh mì cho người tị nạn.

Vương Trung: "Dừng xe bên cạnh quầy đồ ăn của giáo hội kia."

Grigory lập tức làm theo.

Vương Trung xuống xe, hỏi một tu sĩ: "Chuyện gì thế này? Sao lại có nhiều người tị nạn thế?"

Vị tu sĩ nhìn Vương Trung: "Là tướng quân Rokossovsky?"

Vương Trung: "Là tôi. Trả lời câu hỏi của tôi."

Vị tu sĩ: "Nizhny Yekaterinburg là đầu mối giao thông đường sắt, người dân từ những vùng đất bị chiếm đóng ở phía tây muốn đến miền đông đều phải đi qua Nizhny Yekaterinburg. Nhưng hiện tại đường sắt quá tải, không thể điều phối kịp, nên người dân đành kéo lại đây.

"Hơn nữa, nghe nói điều kiện ở miền đông rất khắc nghiệt, nên cũng có người không muốn đi nữa mà ở lại Nizhny Yekaterinburg."

Vị tu sĩ vừa dứt lời, một bà cụ liền lên tiếng: "Tôi đã già thế này rồi, nghe nói mùa đông Siberia lạnh đến âm 50 độ, lại không có hệ thống sưởi ấm, chỉ có thể đốt củi, chắc tôi không sống nổi qua mùa đông đầu tiên đâu."

Vương Trung muốn nói gì đó, nhưng ấp úng mãi không nói nên lời.

Lúc này, vị tu sĩ nói: "Ở Nizhny Yekaterinburg này, chúng tôi cũng chỉ có thể đốt củi sưởi ấm thôi, lấy đâu ra lò sưởi. Thật ra ở miền đông cũng có những nơi ấm áp, có những đồng cỏ rộng lớn, hiện tại thịt, trứng chúng tôi phát cho người tị nạn đều được vận chuyển từ đó đến."

Vương Trung lặng lẽ lùi lại một bước, trở lại xe. So với giáo hội, ông chẳng thể làm được gì nhiều.

"Đi thôi, vào trang viên."

Grigory nhả phanh tay.

Quản gia Mikhail dẫn theo một hàng nữ hầu, đứng bên cạnh đài phun nước trước cổng tòa nhà chính, cúi chào đón Vương Trung.

Lúc Grigory dừng xe, tất cả nữ hầu đồng loạt cúi chào: "Cậu chủ Rokossovsky."

Vương Trung khẽ nhíu mày: "Nhiều người như vậy chỉ phục vụ mình tôi, có phải hơi lãng phí không?"

Quản gia Mikhail vội đáp: "Họ còn phải quản lý hoạt động sản xuất kinh doanh của trang viên, số thịt, trứng giáo hội phát cho người tị nạn phần

lớn là do chúng tôi cung cấp."

Vương Trung ngạc nhiên: "Thật sao? Tôi cứ tưởng trang viên này chỉ ăn sung mặc sướng."

Mikhail: "Từ khi nội chiến kết thúc, ngài lão gia đã nỗ lực chuyển đổi cơ cấu sản xuất kinh doanh của trang viên, giao ruộng đất lại cho nông dân canh tác, chủ yếu kinh doanh trang trại chăn nuôi quy mô lớn, nhà máy rượu vang, nhà máy chế biến thịt và một số ngành nghề chế biến nông sản khác."

Vương Trung "Ồ" lên một tiếng.

Mikhail: "Phần lớn nữ hầu đều là người làm công ăn lương, chỉ có những gia tộc trung thành phục vụ gia đình ngài từ đời này sang đời khác như chúng tôi mới không nhận lương. Trước đây, chúng tôi còn phải nộp thuế cho ngài."

Ra vậy, họ là những người hầu cận trung thành của gia tộc mình.

Vương Trung bước xuống xe, phẩy tay với đám nữ hầu: "Thôi được rồi, đừng cúi chào nữa, đừng coi tôi là quý tộc."

Lúc này, đám nữ hầu mới dám đứng thẳng người.

Vương Trung không thấy Nelly đâu, bèn hỏi: "Nelly đâu?"

"Cô ấy là lính cần vụ của ngài, không còn là nữ hầu nữa." Mikhail giải thích, "Dù sao cô ấy cũng đội mũ hải quân, không phải khăn choàng đầu của nữ hầu."

Còn có chuyện này nữa sao?

Vương Trung: "Vậy Lyudmila đâu? Lyudmila yêu quý của tôi đâu rồi?"

Mệt mỏi cả ngày, Vương Trung chỉ muốn được Lyudmila ôm vào lòng.

Mikhail: "Cô chủ Lyudmila đang chỉ đạo chuẩn bị cho vũ hội tối nay."

Vương Trung nhíu mày: "Vũ hội? Ông có biết bây giờ là lúc nào không? Giữa lúc đất nước đang lâm nguy mà lại còn tổ chức vũ hội?"

Mikhail điềm nhiên đáp: "Vũ hội sẽ được tổ chức đơn giản hết mức có thể, mục đích chủ yếu là để giao lưu. Tối nay sẽ có rất nhiều bạn bè của lão gia đến, đây là cơ hội tốt để giới thiệu ngài với họ.

"Tôi đảm bảo với ngài, sẽ không có bất kỳ sự phô trương, lãng phí nào."

Vương Trung hoàn toàn không tin, trong nhận thức của anh, tổ chức vũ hội bản thân nó đã là một sự phô trương, lãng phí, bởi vì trong thời chiến, hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy.

Vương Trung: "Không cần tổ chức vũ hội. Muốn giới thiệu bạn bè của bố tôi, chỉ cần ăn bữa cơm đơn giản là được! Bảo Lyudmila đừng chuẩn bị nữa."

Mikhail: "Ăn cơm? Điều này… Liệu có bất kính quá không?"

"Nếu ai cảm thấy như vậy là bất kính, thì kẻ đó không xứng làm bạn của Rokossovsky tôi, hiểu chưa?"

Mikhail lần nữa đánh giá Vương Trung: "Hiểu rồi, thưa ngài."

Vương Trung: "Ngoài ra, danh sách khách mời cũng phải thay đổi, ngoài bạn bè của bố tôi, mời thêm các kỹ sư vũ khí đang có mặt ở Nizhny Yekaterinburg, còn có các sĩ quan trẻ tuổi mà tôi quen biết."

"Sĩ quan trẻ tuổi… ạ?" Mikhail nheo mắt, dò hỏi.

"Đúng, sĩ quan trẻ tuổi. Tốt nhất là những người không có xuất thân từ tầng lớp quý tộc cũ, gia đình làm nông dân, ngư dân, thợ đóng giày… Ngoài ra, gia đình làm kiểm lâm, thư ký, nha sĩ… cũng được. Quý tộc cũ cũng có thể mời, nhưng với điều kiện là họ không kỳ thị những sĩ quan xuất thân bình dân."

Mikhail nhắc nhở: "Thiếu gia, hôm nay đã gần sáu giờ rồi, không thông báo kịp cho nhiều người như vậy nữa, hay là ngày mai mời những người này ăn cơm."

Vương Trung ngẩng đầu nhìn trời, quả thật đã xuất hiện ráng chiều, liền gật đầu: "Ừ. Lấy thực đơn để Lyudmila quyết định… ừm, bây giờ còn có thể quyết định chứ? Chắc không phải đã chuẩn bị xong rồi chứ?"

"Đã chuẩn bị xong rồi ạ." Mikhail nói.

Vương Trung: "Thôi được rồi. Bây giờ tôi muốn đi tắm."

————

Trong bữa tối tạm thời được sửa lại, Vương Trung nhìn thấy rất nhiều lão già mà hắn căn bản không quen biết.

Nếu là vũ hội, trước khi khai mạc sẽ có màn chào khách, Mikhail và Lyudmila có thể giới thiệu từng vị khách quý.

Đổi thành bữa tối thì chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể để Mikhail đứng bên cạnh Vương Trung, ai đến mời rượu thì giới thiệu người đó.

Đám người này số lượng thực sự rất đông, cộng thêm cái tên của người Ant lại dài như quỷ, qua một vòng Vương Trung thấy đầu óc choáng váng, cứ như thể hắn uống không phải là nước lọc, mà là rượu Vodka thật.

Dù sao đến mười giờ tối, mức độ chán ghét văn hóa rượu bia của Vương Trung lại được nâng lên một tầm cao mới.

Vừa đúng mười giờ, đám hầu gái bê vào rất nhiều ghế, một dàn nhạc nhỏ cầm nhạc cụ đi vào, ngồi xuống một góc phòng ăn.

Nhạc trưởng của dàn nhạc tranh thủ lúc trước mặt Vương Trung không có ai mời rượu, lớn tiếng nói: "Mọi người! Mọi người đều biết, sử thi anh hùng vẫn luôn là đề tài âm nhạc bất hủ! Tôi là nhạc trưởng của dàn nhạc giao

hưởng Yekaterinburg, vô cùng cảm động trước sự tích anh hùng của Công tước Rokossovsky!

"Tôi đã sáng tác một bản anh hùng ca hoàn toàn mới, hiện tại xin cho phép tôi được dâng tặng nó cho Công tước đại nhân!"

Vương Trung nhíu mày: "Tôi còn chưa phải Công tước."

Lyudmila ghé sát tai, nhỏ giọng nói: "Người ta không gọi anh là Thân vương thì anh nên thầm mừng đi."

Vương Trung: "Sao em cũng bắt đầu nói đùa kiểu này, anh muốn cưới em mà."

Lyudmila cười nói: "Em biết mà. Cho nên mới có thể nói đùa như vậy."

Lúc này, nhạc trưởng dàn nhạc xoay người, cầm lấy gậy chỉ huy, làm động tác bắt đầu.

(Hết chương)

Chương 15: Rokossovsky hơi hiểu âm nhạc (Cộng thêm chương vì đạt 32000 phiếu tháng)

Lúc nhạc trưởng xoay người, người hầu gái vừa vặn đổi cho Vương Trung một món ăn mới.

Bởi vì đã đến thời gian tráng miệng sau bữa ăn, cho nên đây là một chiếc bánh kếp phô mai, ăn kèm với kem chua.

Vương Trung thử dùng nĩa cắt một miếng bánh, không ngờ lúc cắt xuống lại giống như cắt đậu phụ, phần phô mai đông đặc như thể vừa chạm vào nĩa đã đứt lìa.

Vị chua vừa phải, kem chua phết trên bánh kếp cùng với phô mai bên trong tạo thành một sự kết hợp tuyệt diệu.

Vương Trung đắm chìm trong mỹ thực, hoàn toàn không để ý đến âm nhạc, đợi đến khi ăn uống no nê rồi, mới chú ý xem dàn nhạc đang chơi bản gì.

Đây là một bản nhạc ca ngợi điển hình.

Nói bản nhạc này không hay đi, vậy khẳng định là không đúng, nếu là nhạc phim hoạt hình chắc chắn có thể bước lên đẳng cấp kinh điển, mà nếu kết hợp với một số cảnh phim đáng nhớ, thậm chí có thể trở thành tác phẩm kinh điển.

Đúng, nhạc phim hoạt hình.

Vương Trung chỉ có thể hình dung bản nhạc này như vậy.

Hắn đứng lên, gào lên: "Đủ rồi! Dừng lại!"

Có nhạc công nhìn thấy động tác của Vương Trung, liền ngừng chơi nhạc trước. Nhạc trưởng thấy nhạc công dừng lại, đang định nổi giận, nhưng lập tức ý thức được điều gì đó, quay đầu lại nhìn, lúc này mới vội vàng bảo những người khác dừng lại.

Vương Trung: "Cái thứ các người chơi là cái gì vậy! Hoàn toàn không thể hiện được khí chất của cuộc chiến này! Các người mà mang bản nhạc này ra ngoài, người khác sẽ tưởng cuộc chiến này chỉ là trò chơi chiến tranh của một lũ quý tộc, hiệp sĩ! Không! Tôi cự tuyệt thừa nhận thứ này lại là bản anh hùng ca ca ngợi tôi!"

Nhạc trưởng dàn nhạc Yekaterinburg do dự một chút, rồi nói: "Nếu ngài có yêu cầu gì cứ việc đề xuất. Tôi đã cố gắng hết sức để thể hiện sự hùng tráng và hào hùng trong bản nhạc rồi, nếu ngài cảm thấy nó chưa đủ hoành tráng, vậy hẳn là bởi vì bây giờ chỉ có một dàn nhạc nhỏ, đợi đến lúc cả dàn nhạc biểu diễn cho ngài, cộng thêm dàn nhạc dây hùng tráng, chắc chắn sẽ rất tuyệt vời."

Nhạc dây hùng tráng? Kiểu mà bên khách hàng sẽ rất thích?

Vương Trung: "Sai sai sai! Cách hiểu của ông về cuộc chiến này hoàn toàn sai lầm! Ông là nhạc sĩ giỏi nhất Yekaterinburg sao?"

Nhạc trưởng chần chừ một chút, rồi thừa nhận: "Xét về số lượng giải thưởng đã đạt được, tôi nghĩ mình là người giỏi nhất."

Vương Trung: "Tên ông là gì?"

Câu hỏi này của hắn khiến mọi người xì xào bàn tán, bởi vì một quý tộc lại không biết tên của nhạc sĩ giỏi nhất Yekaterinburg —— cho dù là kẻ ăn chơi trác táng, cũng không đến mức như vậy, nếu không thì làm sao có thể tán tỉnh được các tiểu thư quý tộc chứ?

Nhưng Vương Trung thực sự không biết, hắn muốn thông qua cái tên để xác nhận xem người này có phải là những nhạc sĩ mà hắn quen thuộc hay không.

Nhạc trưởng nói ra tên của mình, Vương Trung hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Một thế giới mà đến cả Turgenev cũng đi làm tướng quân, biết đâu Tchaikovsky cũng có thể chỉ huy một quân đoàn thì sao.

Vương Trung: "Bản nhạc của ông hoàn toàn không được! Giai điệu của cuộc chiến này, ít nhất là giai điệu hiện tại phải bi tráng! Người dân nén nỗi đau thương mất đi người thân, bạn bè, vẫn kiên định tiến ra tiền tuyến, lẽ ra âm nhạc phải mang đến cảm giác như vậy!"

Nói rồi Vương Trung ngân nga một đoạn "Bài ca người chiến sĩ Xô Viết".

"Hiểu chưa?" Hắn chất vấn.

Vốn dĩ hắn tưởng rằng sau khi mình ngân nga xong, mọi người sẽ phải kinh ngạc.

Thế nhưng nhạc trưởng và các nhạc công dưới quyền lại nhìn nhau vài giây, sau đó mới đáp: "À, ý ngài là muốn thêm đoạn giai điệu này vào bản nhạc phải không ạ? Được, để tôi thử xem!"

Nói rồi ông ta lấy bút chì ra, viết một tràng lên bản nhạc trước mặt, sau đó đưa cho những người khác xem.

Họ lại thảo luận thêm khoảng chục giây, rồi mới cầm nhạc cụ lên.

Nhạc trưởng: "Chúng tôi đã sửa theo ý của ngài rồi, mời ngài nghe!"

Dàn nhạc lại bắt đầu tấu nhạc, nhưng căn bản không phải bản nhạc mà Vương Trung muốn.

"Không đúng, không đúng! Dừng lại!" Vương Trung gào lên, lần nữa cắt ngang màn biểu diễn của dàn nhạc: "Các người đang làm cái quái gì vậy? Các người không cảm nhận được cảm xúc trong đoạn giai điệu này sao?"

Không chỉ nhạc trưởng, mà tất cả các nhạc công đều tỏ ra vô cùng khó hiểu.

Vương Trung bó tay, hắn mơ hồ nhận ra vấn đề rồi, có hai khả năng: Thứ nhất, bản thân hắn là người ngoại đạo, chắc chắn đã không hát chuẩn đoạn giai điệu.

Thứ hai, ngoài giai điệu, cảm xúc của bài hát còn được truyền tải qua phần phối khí. Bản thân hắn chỉ hát chay, có thể thực sự không truyền tải được.

Hắn chỉ đành phẩy tay: "Đi đi đi! Tôi không muốn nghe thứ âm nhạc yếu đuối đó nữa! Đi hết đi!"

Nhạc trưởng vội vàng dẫn các nhạc công chạy mất dép.

Vương Trung đặt mông ngồi xuống, nhìn chiếc bánh kếp phô mai đã ăn được một nửa trên bàn, thở dài: "Tôi no rồi, mà tôi cũng mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Nói xong hắn đứng dậy đi thẳng ra cửa phòng ăn.

Lyudmila vội vàng lau miệng, đứng dậy, bắt đầu tiếp quản tình hình: "Mời các vị, Alyosha đã chứng kiến quá nhiều cái chết trên chiến trường, mong các vị thông cảm. Bữa tối xin phép được tiếp tục, tôi xin thay mặt anh ấy tiếp mọi người đến cuối buổi tối."

————

Mười một giờ đêm, Lyudmila tiễn nhóm khách cuối cùng ra về, quay trở lại thư phòng của Vương Trung.

Vương Trung ngồi trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn mặt trăng.

Vì đang trong thời gian giới nghiêm, cả căn phòng đều không thắp nến, tối om, chỉ có ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ.

Nghe thấy tiếng Lyudmila, Vương Trung lên tiếng: "Tại sao họ không cảm nhận được nhỉ? Rõ ràng lúc tôi ngân nga cho Vasili, cậu ấy đã cảm nhận được."

Lyudmila: "Anh từng ngân nga cho Vasili nghe sao? Là giai điệu lúc nãy ở phòng ăn à?"

Vương Trung: "Ừ, lúc đó chúng ta vừa đến Agasukov, tôi vừa đưa lá thư của pháo thủ xe tăng số hiệu 422 cho mẹ anh ấy. Tối hôm đó tôi nhớ đến biểu hiện của bà cụ, bỗng nhiên nghĩ đến bài hát này, thế là ngân nga.

"Lúc đó Vasili nghe thấy."

Lyudmila ngồi xuống chiếc bệ cửa sổ cạnh đó, đầu gối chạm vào đầu gối Vương Trung: "Anh ngân nga lại lần nữa đi, biết đâu em hiểu. Dù sao chúng ta đã cùng nhau chiến đấu."

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng, Nizhny Yekaterinburg không một ánh đèn, chìm trong giấc ngủ.

Thấy hắn không lên tiếng, Lyudmila nói: "Anh còn nhớ lúc chiến tranh mới bắt đầu không? Chúng ta bị mắc kẹt trong hầm trú ẩn, xe tăng địch đi qua trên con đường lớn ngay bên cạnh."

Vương Trung gật đầu, làm sao hắn có thể quên được, đó chính là nơi bắt đầu của mọi chuyện. Tương lai, nhất định hắn phải quay lại Rogneda, quay lại căn hầm trú ẩn đó, xem thử khởi nguồn của câu chuyện.

Lyudmila: "Từ ngày hôm đó, rất nhiều, rất nhiều người đã ra đi. Trong số đó có những người mà em rất ghét, nhưng bây giờ nghĩ lại..."

Lyudmila không nói tiếp.

Vương Trung bỗng nhớ đến anh trung sĩ mà mình gặp khi mới xuyên không, không hiểu sao lại quên mất tên anh ta. Lúc đó, anh trung sĩ nói không nghe theo sự chỉ huy của viên sĩ quan tiểu đoàn hay tè dầm, sau đó dẫn theo tiểu đội rời đi, kết quả là bị bắn cho te tua.

Tiếp đó, hắn lại nhớ đến nữ y tá đã băng bó cho mình, không biết cô ấy có theo họ phá vòng vây hay không.

Rồi đến cảnh tượng sau khi chiếm được một trạm quân nhu của quân địch, nhìn thấy cả gia đình chết thảm trong hố xí.

...

Vô số những hy sinh hiện lên trong đầu Vương Trung.

Hắn theo bản năng bắt đầu ngân nga, giai điệu bi thương nhưng cũng đầy quả quyết.

"Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại, bước vào cuộc chiến đấu sinh tử!"

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyên tâm ngân nga giai điệu.

Lyudmila ngồi đối diện, trừng lớn mắt nhìn hắn, dường như quên cả thở.

————

Shostka, Vasili - binh nhì thuộc Trung đoàn Cận vệ 31 đang cặm cụi viết gì đó trên bàn.

Philippov từ nhà tắm bước ra, tò mò nhìn cậu: "Viết gì đấy?"

Vasili: "Bài hát."

"Không phải cậu nói đời này sẽ không bao giờ động vào sáng tác nhạc nữa sao? Bởi vì sẽ khiến người ta nghĩ đến bố cậu!"

"Không, không phải." Vasili lắc đầu, "Không phải tôi sáng tác. Đây là giai điệu mà tướng quân Rokossovsky đã ngân nga ở Agasukov. Lúc đó tôi đã cảm thấy cảm xúc của tướng quân thật dạt dào. Nhưng mà... mấy hôm nay giai điệu đó cứ văng vẳng bên tai."

Philippov ghé sát vào, mượn ánh nến để nhìn rõ bản nhạc trên cuốn sổ, khẽ hát thử.

"Giai điệu thì hay đấy, nhưng mà cảm xúc..."

Vasili: "Cậu đợi chút."

Cậu ghi chú nhịp và giọng ở đầu bản nhạc.

"Cậu hát lại xem."

Philippov hát lại lần nữa: "Ừm... có chút cảm giác rồi đấy!"

Vasili lại thêm một loạt ký hiệu vào bản nhạc, điều chỉnh lại toàn bộ.

"Hát lại nào!"

Philippov hát xong lần thứ ba, tấm tắc: "Mang một cảm giác bi tráng, một sự quyết tâm liều chết, hay, hay lắm."

Vasili: "Nói cho cậu nghe này, tôi cảm thấy tướng quân hẳn là người ngoại đạo về âm nhạc, nếu không phải tận mắt chứng kiến dáng vẻ của tướng quân khi ngân nga bài hát này, cảm nhận được cảm xúc của ngài ấy, có lẽ tôi cũng không thể nào cảm nhận được loại cảm xúc này."

Philippov: "Thế chẳng phải mâu thuẫn sao? Không phải bài hát này là do tướng quân sáng tác à?"

"Tôi không biết nữa. Bố tôi - lão già đó từng nói, giai điệu của bài hát vốn dĩ đã tồn tại, các nhạc sĩ chỉ tình cờ vớt nó ra từ một thế giới khác mà thôi. Tôi nghĩ tướng quân cũng như thế."

Philippov cau mày: "Cậu... định "đạo nhạc" biến thành của mình à?"

"Không, đương nhiên là không rồi, tôi muốn gửi bản thảo cho bố tôi - lão già đó - ông ấy là cố vấn cho một tạp chí, đứng tên là tướng quân

Rokossovsky. Nhưng mà trước đó tôi phải viết lời cho nó đã, cậu nghĩ xem, cậu viết lời giỏi hơn tôi đấy."

Philippov: "Ừm... câu đầu tiên tôi sẽ viết là: Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại! Chiến đấu vì sự sinh tồn!"

"Hay, câu đầu tiên được đấy." Vasili nhanh chóng tách câu hát ra rồi điền vào bên dưới bản nhạc, "Ừm, cần phải chỉnh sửa câu chữ một chút, cậu đổi câu "Chiến đấu vì sự sinh tồn" đi. Đổi thành câu khác."

Philippov ngân nga lại giai điệu, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đổi thành "Bước vào cuộc chiến đấu sinh tử" thì sao?"

"Để tôi thử xem, ừm, có vẻ được đấy! Câu thứ hai nào, Philippov, mau lên nào!"

Philippov dựa vào cửa sổ, nhìn dòng sông Desna lấp lánh dưới ánh trăng bên ngoài, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Phải nói rõ mục tiêu của cuộc chiến đấu, câu thứ hai là "Tiêu diệt lũ xâm lược Prosen" thì sao?"

Vasili điền câu hát vào, khẽ hát thử vài lần, gật đầu: "Được đấy. Tiếp tục, tiếp tục nào."

"Đừng có tiếp tục nữa, bài hát này chỉ có đoạn điệp khúc lặp đi lặp lại thôi, cậu viết đoạn chuyển cho tôi đi."

Vasili líu lưỡi: "Nhưng mà tướng quân không hát đoạn chuyển mà! Ngài ấy chỉ lặp đi lặp lại đoạn đó thôi."

Philippov: "Cậu là con trai của giáo sư âm nhạc đấy! Cố lên nào! Cậu đã cảm nhận được cảm xúc của tướng quân rồi, cứ dựa theo cảm xúc đó mà viết tiếp đi."

Vasili vừa lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc, vừa mừng rỡ viết thêm đoạn chuyển tiếp nối vào phía sau.

"Tôi đã thêm một đoạn cao trào, giống như đang xông thẳng về phía quân địch, giống như pháo binh đang bắn liên tiếp vậy, thế nào?"

Philippov cau mày: "Cũng tạm được, nhưng mà vẫn kém xa so với đoạn điệp khúc của tướng quân."

"Bớt nói nhảm đi, viết lời cho tôi!"

Trong không gian tĩnh lặng, ánh trăng lặng lẽ dõi theo hai chàng trai đang say sưa sáng tác.

(Hết chương)

Chương 16: Rokossovsky được ôm

Vương Trung chìm đắm trong dòng hồi ức, vừa ngân nga vừa hồi tưởng lại hành trình chiến đấu của mình, nhớ đến nỗi khóe mắt hắn bắt đầu ươn ướt.

Nhưng dù sao đàn ông cũng không dễ rơi lệ, nên hắn vội vàng ngừng dòng suy nghĩ.

Hắn quay đầu nhìn Lyudmila, kết quả là phát hiện cô gái đã dùng khăn tay lau nước mắt từ lúc nào.

Vương Trung lúng túng: "Ơ... Em đừng khóc."

Lyudmila: "Em nhìn thấy anh đau lòng như vậy, nhưng lại không thể khóc, nên em khóc thay anh."

"Tôi không sao, thật mà..." Vương Trung gãi đầu.

Hắn định đứng dậy khỏi bệ cửa sổ, nhưng bị Lyudmila kéo lại.

Cô gái nhìn hắn, dịu dàng nói: "Anh có thể dựa dẫm vào em nhiều hơn một chút. Lúc mới đến Shostka, vừa nghe tin chú Konni hy sinh, em đã òa khóc nức nở, sau đó nghe Nelly kể lại, anh đi đến cuối sân ga, trông như sắp khóc đến nơi."

Vương Trung mỉm cười: "Hóa ra trong mắt Nelly lúc đó tôi là như vậy sao? Bị cô ta xem thường rồi."

Nhưng Lyudmila lại đưa tay vuốt ve gương mặt hắn: "Không, em không nghĩ Nelly xem thường anh, bởi vì em cũng thấy như vậy. Alyosha, lúc nào cần trút bỏ cảm xúc thì hãy cứ trút bỏ. Sau lần khóc đó, em thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Sau khi đến đây, em đã dọn dẹp lại thư phòng của chú Konni, phát hiện ra chú ấy đã cất bức tranh em vẽ tặng chú ấy lúc nhỏ trong giá sách. Em nhìn bức tranh đó, rồi lại nhìn bức chân dung của chú Konni, em không khóc nữa. Dường như nỗi buồn đã theo những giọt nước mắt kia trôi đi hết, thứ còn lại chỉ là những hồi ức tốt đẹp.

"Em nghĩ anh nên thử xem sao."

Vương Trung nhìn sâu vào đôi mắt Lyudmila, đọc được sự quan tâm và yêu thương trong đó.

Hắn bỗng nhận ra, có lẽ vì ngày hôm đó, cô gái chỉ lo lắng khóc, mà không thể an ủi hắn nên mới áy náy đến vậy.

Thế là Vương Trung nói: "Được rồi, nhưng em phải cho anh mượn một lát, em ngồi yên như vậy nhé."

Hắn kéo Lyudmila ngồi xuống ghế, sau đó quỳ xuống trước mặt cô gái, vùi mặt vào lòng cô.

Lúc chơi trò chơi "Vòng tròn Elden", Vương Trung rất thích điều khiển nhân vật đến chỗ thiếu nữ đang ngủ để xin một cái ôm.

Thực ra cái ôm đó cũng chẳng giúp ích được gì nhiều, chỉ là Vương Trung muốn một cái ôm mà thôi.

Ban đầu Lyudmila rất bất ngờ, nhưng rất nhanh sau đó, cô đã vòng tay ôm lấy đầu Vương Trung, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hắn.

Vương Trung đắm chìm trong sự mãn nguyện, giấc mơ ấp ủ bao lâu nay cuối cùng đã thành hiện thực.

Rồi Lyudmila đột nhiên lên tiếng: "Thì ra là vậy, sáng nay anh đã làm chuyện này với công chúa điện hạ."

... Em vẫn còn nhớ chuyện đó sao?

Lyudmila: "Là em không tốt, từ nay về sau, mỗi sáng em sẽ đợi anh tỉnh rồi mới dậy, được không?"

Vương Trung im lặng vài giây, đáp: "Được."

Lyudmila: "Anh có thể khóc, em sẽ chấp nhận mọi thứ, nước mắt, nước mũi gì đó, cứ việc lau lên áo em, sẽ không ai biết đâu."

Nghe Lyudmila nói vậy, Vương Trung cũng muốn thử xem sao, nhưng cuối cùng, lòng tự tôn của người đàn ông đã chiến thắng.

Vương Trung nghe thấy bên tai có giọng hát quen thuộc của một vị Thiên Vương: "Hãy khóc đi, khóc đi, đừng ngại ngùng...".

Nhưng anh không thể khóc được.

Vương Trung nghe thấy Lyusha đang cười khẽ, không chỉ cười, anh còn có thể cảm nhận được lồng ngực của cô ấy phập phồng khi cười.

"Alyosha", cô ấy nói, giọng nói như ngân nga trong lồng ngực khiến âm thanh như thể đang bao bọc lấy Vương Trung, "Alyosha của em, mạnh mẽ và kiên cường".

Vương Trung giơ tay lên, ôm lấy eo Lyudmila.

Rõ ràng là một động tác thân mật như vậy, nhưng Vương Trung lại không hề có chút tà niệm nào.

Anh chợt nhớ đến một câu nói, rằng nếu bạn ôm một cô gái cực kỳ xinh đẹp và gợi cảm mà không muốn "làm chuyện ấy" với cô ấy, thì hoặc là bạn thích con trai, hoặc là bạn đã yêu cô ấy thật lòng.

Vương Trung nghiêm túc kiểm tra nội tâm mình một chút, anh chắc chắn không thích con trai, vậy thì chính là đã yêu rồi.

Không biết đã bao lâu trôi qua, anh đứng dậy: "Được rồi, đi ngủ thôi".

Lyudmila ngẩng mặt nhìn anh: "Tối nay anh mắng đoàn trưởng dàn nhạc, ngày mai không biết bọn họ sẽ viết gì trên báo chí để mỉa mai anh nữa".

Vương Trung nhíu mày: "Không đến mức đó chứ, giáo hội đang theo dõi sát sao, bọn họ không sợ bị giáo hội coi là gián điệp à?"

Lyudmila nhún vai.

Vương Trung liền cởi phăng quần áo, nằm vật xuống giường chuẩn bị ngủ.

Lyudmila đứng bên cạnh nhìn anh với nụ cười nửa miệng: "Anh quên mất việc gì rồi sao?"

Vương Trung nhíu mày: "Em nhìn bầu không khí hiện tại đi, lúc này mà còn cần thiết sao? Thôi nào, ngủ thôi... Em làm gì thế! Này!".

————

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung vừa mở mắt, theo thói quen đưa tay sang bên cạnh, kết quả lần này sờ trúng người.

"Tỉnh rồi à?" Giọng nói của Lyudmila vang lên, "Anh ngủ nướng sướng thật đấy, làm em không kịp đi tập bài thể dục buổi sáng luôn!".

Vương Trung: "Thể dục buổi sáng?".

"Đúng vậy, bí quyết để giữ gìn nhan sắc đấy. Nào, muốn ôm một cái không?".

"Muốn".

Đúng lúc này, Nelly mở cửa bước vào.

Cô ấy nhìn thoáng qua, sau đó lặng lẽ đóng cửa lại.

Vương Trung: "Nelly, cô vào đi, không sao đâu, chúng tôi xong việc rồi".

Nelly mở cửa bước vào, cau mày nhìn Vương Trung: "Muốn chuẩn bị thịt nhím sao?".

Vương Trung: "Thịt nhím? Tại sao?".

Sau đó anh mới hiểu ra, theo góc nhìn của Đông y thì thịt nhím có tác dụng bổ thận tráng dương, hình như có vài người đàn ông ăn vào là máu mũi phun ra như núi lửa phun trào.

Vương Trung: "Đừng hiểu lầm! Ý chúng tôi không phải như vậy!".

Lyudmila cũng lên tiếng giải thích: "Đúng vậy, anh ấy vẫn ổn. Sáng nay chỉ là để anh ấy tạm biệt con người yếu đuối của bản thân, biến thành vị tướng quân mặt sắt thôi".

"Thiếu tướng, thiếu tướng", Vương Trung sửa lại, "Thiếu tướng là tốt rồi".

Nếu được làm Tư lệnh Yekaterinburg, biết đâu còn có thể làm Tổng thống.

Nelly ậm ừ một tiếng, rồi đi thẳng vào vấn đề chính: "Sáng nay có một vị Hồng y giáo chủ đến, mang theo một bản lịch trình, là lịch trình quốc tang và lễ tưởng niệm, trên đó có ghi rõ những sự kiện mà ngài cần tham gia, thời gian và địa điểm cụ thể. Ngoài ra...".

Lyudmila đột nhiên bật cười: "Nelly, sao cô lại làm công việc của quản gia vậy? Mikhail đâu?".

"Ông ấy nói ông ấy là quản gia của Công tước Rokossovsky, không phải quản gia của Công tước Charon. Sáng nay, văn bản phong tước Công tước cho ngài đã được gửi đến, nhưng Hoàng đế bệ hạ hiện không thể phê duyệt, vì vậy chưa thể tổ chức lễ sắc phong chính thức, nên vẫn chưa có hiệu lực."

Nelly ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Ngài nên tìm một quản gia riêng cho mình".

Vương Trung: "Phiền phức vậy?".

Lyudmila: "Không chỉ cần tìm quản gia, còn cần một nữ quan phụ trách quản lý các nữ hầu, còn được gọi là Nữ quan quản gia, rồi còn...".

Vương Trung: "Nelly không được sao?".

Nelly: "Tôi thậm chí còn không phải là thị nữ, Nữ quan quản gia của Công tước ít nhất cũng phải là nữ quý tộc cấp quốc gia".

Vương Trung: "Bỏ cái cấp bậc vớ vẩn đó đi, tôi nói cô được là được. Quyết định vậy đi. Còn quản gia... Grigory có được không?".

Nelly và Lyudmila đồng thanh: "Không được!".

Vương Trung đưa tay lên ôm trán, thật rắc rối, không chịu nổi cái xã hội cũ này nữa.

Lyudmila: "Nhưng hiện tại đang trong thời gian chiến tranh, tạm thời không cần lo lắng đến những việc này cũng được. Cứ để Nelly kiêm nhiệm đi, cũng tốt mà".

Nelly: "Tôi?".

Nhìn biểu cảm của Nelly, Vương Trung muốn phì cười, liền nảy ra ý định trêu chọc cô ấy: "Đúng vậy, chính cô. Hôm nay còn việc gì cần làm nữa không, nói nhanh lên".

Nelly: "Có một buổi lễ phong tặng huân chương, Hoàng đế bệ hạ không thể tham dự nên Thái nữ điện hạ sẽ thay mặt Hoàng đế chủ trì buổi lễ. Ngoài ra, còn có một lời mời, mời ngài tham gia buổi tuyển chọn âm nhạc cho quốc tang".

Vương Trung nhướng mày.

Lyudmila cũng cau mày: "Lời mời này... hay là từ chối đi. Bọn họ muốn làm anh bẽ mặt đấy, đám nhạc sĩ đó".

Vương Trung: "Không, đi xem bọn họ giở trò gì. Quốc tang là dành cho người anh em tốt và cha tôi, còn lễ tưởng niệm là dành cho vô số binh sĩ đã hy sinh, tôi không thể để lũ khốn kiếp đó chơi nhạc uỷ mị trong những dịp trang nghiêm như vậy! Tuyệt đối không".

————

12 giờ trưa ngày 12 tháng 8, trụ sở tạp chí "Âm nhạc Hiện đại Ant".

Tổng biên tập Oshanin đang chuẩn bị nghỉ trưa, buổi chiều còn phải tham gia buổi tuyển chọn âm nhạc cho lễ tưởng niệm.

Ông từ văn phòng đi xuống, đến phòng thư ký, người thư ký già nói: "Tổng biên tập, có thư chuyển phát nhanh cho ông".

Oshanin dừng lại, nhìn vào trong: "Chuyển phát nhanh? Giữa trưa thế này?".

Thư từ của Ant đều được chuyển phát vào buổi sáng và buổi tối, buổi trưa hầu như không có.

"Ông xem đi, tổng biên tập, người gửi thư là người nổi tiếng đấy! Rất nổi tiếng! Có thể sẽ được phong làm Thân vương đấy! Vì vậy, lúc đưa thư, cậu bé đưa thư còn lắp bắp không nói nên lời!".

Oshanin giật mình: "Tướng quân Rokossovsky sao? Tối qua ông ta vừa mắng té tát vị nhạc trưởng của dàn nhạc Yekaterinburg, bây giờ lại gửi thư cho tạp chí âm nhạc?".

Ông lão thư ký đã lấy bức thư ra, đặt lên cửa sổ.

Tổng biên tập Oshanin cầm lấy bức thư: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Đúng là ông ta... Hả? Phong bì quân đội? Dấu bưu điện là sáng nay, được gửi từ Shostka? Chuyện gì thế này? Rokossovsky không phải đang ở thủ đô sao? Tối qua còn mắng vị nhạc trưởng kia, cả giới âm nhạc đều biết!".

Ông lão thư ký chỉ biết giơ tay lên.

Tổng biên tập Oshanin liền xé toạc phong bì.

Ông lão giật mình: "Ông cứ thế xé ra sao? Không cần dao rọc giấy à?".

"Trên này không có niêm phong, cũng không có huy hiệu gia tộc, không sao đâu". Tổng biên tập Oshanin lấy tờ giấy viết thư ra, mở rộng, "A, là một bài hát, tối qua vị nhạc trưởng kia đã rất tức giận, mặc dù không dám nói xấu người đang nổi tiếng, nhưng thái độ rất rõ ràng! Để tôi xem...".

Chuyên môn của tổng biên tập Oshanin là hàng đầu, chỉ là thị lực không được tốt lắm, vì vậy ông phải đưa bức thư gần sát mặt mới có thể nhìn rõ bản nhạc và ngân nga theo...

Ông dừng lại.

Ông lão thư ký: "Sao thế?".

"Tôi không chắc... Để tôi xem lại kỹ hơn". Tổng biên tập Oshanin lấy kính ra từ cặp, đeo vào, rồi bày ra tư thế đọc tiêu chuẩn, bắt đầu đọc.

Ông lão thư ký vươn cổ, muốn xem thử có chuyện gì.

Tổng biên tập Oshanin đọc xong bức thư, lật mặt sau thấy không có gì, mới lật lại.

Ông lão thư ký: "Thế nào?".

Oshanin lập tức xoay người đi về phía cầu thang, hét lên với ban biên tập ở trên lầu: "Này! Các biên tập viên biết chơi nhạc cụ, tất cả tập trung tại phòng nhạc, còn Maluxin đâu? Gọi anh ta đến phòng nhạc!".

Maluxin từ tầng hai thò đầu ra: "Tổng biên tập, có chuyện gì vậy? Lại là bản thảo của một gã trẻ trâu nào đó không biết trời cao đất dày à?".

"Không, không, không, lần này ghê gớm rồi đấy". Tổng biên tập Oshanin nhìn bài hát trên tay, "Cậu mà hát bài này, nói không chừng sẽ lưu danh sử sách đấy".

(Hết chương)

Chương 17: Ban ngày ngày 12 tháng 8, tình hình Tập đoàn quân Tây Nam

13h00 ngày 12 tháng 8, Agasukov, sở chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân và Giám mục Tập đoàn quân ngồi trong phòng bản đồ, nơi giờ đây đã vắng bóng rất nhiều người, lặng lẽ nhìn các sĩ quan đang hỏa thiêu tài liệu.

"Báo cáo sáng nay cho biết, Skorobo hình như bị coi là kẻ phản bội, cả gia đình bị bắt", Tham mưu trưởng nhìn sang vị Giám mục, "Giáo hội có thông tin gì khác không?".

Vị Giám mục hít hà một hơi: "Có tin đồn rằng chính Rokossovsky đã bắn chết Skorobo - tên Rokossovsky gầy gò ấy".

"Ngay tại trụ sở tòa án quân sự sao?" Tham mưu trưởng tò mò hỏi.

"Không, ngay tại Cung điện Mùa hè, trước mặt Thái nữ và rất nhiều sĩ quan cấp cao của Bộ Tổng tư lệnh".

Mắt Tham mưu trưởng mở to: "Thật sao? Trên báo cáo chẳng thấy nói gì cả. Làm chuyện như vậy mà vẫn có thể bình an vô sự sao?".

Vị Giám mục chỉ biết giơ tay: "Không chỉ bình an vô sự, mà ông ta còn được chọn để đại diện cho toàn thể tướng sĩ phát biểu tại lễ quốc tang vào ngày 18 nữa kia. Có vẻ như Đức Đại Mục thủ muốn dựng Rokossovsky thành một hình mẫu mới, một thế lực đối trọng với các Nguyên soái và Đại tướng của Bộ Tổng tư lệnh".

Tham mưu trưởng bất giác bật cười: "Lựa chọn hợp lý, một quý tộc cũ, có mối quan hệ gần gũi với Hoàng gia, tư tưởng lại rõ ràng đứng về phía những người thế tục, lại còn có tài quân sự. Điểm yếu duy nhất của

Rokossovsky lúc này chính là năng lực chỉ huy quân sự.

"Rất nhiều sĩ quan có thể chỉ huy tốt một trung đoàn, một sư đoàn, nhưng khi họ bắt đầu chỉ huy lực lượng cấp quân đoàn, họ sẽ đụng phải giới hạn của mình. Khi lên đến cấp Tập đoàn quân, họ có thể trở nên tầm thường.

"Trình độ của Rokossovsky chỉ đủ để chỉ huy một quân đoàn. Theo con đường thăng tiến thông thường, nếu muốn thăng tiến tiếp, ông ta cần phải học các khóa chỉ huy cấp cao hơn tại học viện quân sự.

"Tình hình hiện nay chắc chắn sẽ không cho phép ông ta quay lại trường lớp...".

Giám mục tiếp lời: "Chắc chắn là không, cho dù Giáo hội muốn, thì Bộ Tổng tư lệnh cũng sẽ không bao giờ đồng ý. Chắc chắn là họ đang nóng lòng muốn thấy Rokossovsky bẽ mặt, tốt nhất là thua trận và mất mấy chục vạn quân như Skorobo".

Vừa dứt lời, Tham mưu trưởng bỗng bật cười: "Thôi nào, chúng ta vẫn còn sống, đừng tự biến mình thành người chết chứ".

Vị Giám mục nhìn vào tấm bản đồ, cũng cười theo: "Bây giờ với người chết có khác gì nhau đâu? Ông xem, chúng ta đang ngồi đây bàn tán những chuyện có thể mất đầu đấy".

Hai người cùng cười lớn, khiến cho các sĩ quan đang đốt tài liệu tò mò nhìn sang.

Lúc này, một sĩ quan thông tin bước vào, giơ tay chào: "Báo cáo, nhận được điện báo từ Công tước Myshkin, báo cáo sáng sớm nay có ba sư đoàn đã đến được vị trí của ông ấy".

Tham mưu trưởng búng tay: "Tốt, lại thêm ba sư đoàn nữa rút lui an toàn. Lính hầu!".

Người lính hầu lập tức xuất hiện, đứng nghiêm.

Tham mưu trưởng: "Trong phòng làm việc của tôi có cất một chai Vodka lâu năm, không có lý do gì lại để dành cho lũ Prosen, lấy ra đây!".

Chẳng mấy chốc, chai rượu đã được bày lên bàn, cùng với hai chiếc ly.

Tham mưu trưởng nhận lấy ly rượu từ tay người lính, phẩy tay: "Không cần cậu phục vụ nữa, mau đi thay đồ dân thường mà chạy đi. Lính hầu không phải là quân nhân, quân Prosen sẽ không đối xử với cậu như tù binh chiến tranh đâu".

Người lính hầu muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng chỉ cúi chào rồi rời đi.

Tham mưu trưởng rót đầy ly rượu, đẩy sang phía Giám mục: "Nào, cạn ly".

Vị Giám mục cầm ly rượu lên, uống cạn một hơi.

Tham mưu trưởng vừa rót rượu vừa nói: "Giá như lúc trước chúng ta nghe theo đề nghị của Rokossovsky...".

"Đừng nói nữa", Giám mục ngắt lời, "Lúc đó, dù thế nào chúng ta cũng không thể bỏ Agasukov mà rút lui".

"Tôi không nói đến chuyện rút lui. Ý tôi là, giá như chúng ta nghe theo lời khuyên của ông ta, thiết lập phòng tuyến ở phía bắc, đào hào, xây dựng công sự, chờ đợi quân địch tấn công, biết đâu tình hình đã khả quan hơn, thậm chí còn có thể giữ vững được".

Giám mục thở dài: "Ai mà biết được, mấy ngày nay, chúng ta đã chiến đấu với quân Prosen trên đủ loại địa hình. Phần lớn thời gian, chúng đều có tỷ lệ trao đổi lực lượng rất có lợi, cho dù chúng ta là bên phòng thủ.

"Đây không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng cách bổ sung một số vũ khí tiên tiến. Với chất lượng binh lính như hiện nay, có khi trang bị vũ khí hiện đại cho họ lại thành ra "tặng súng cho giặc" đấy".

Tham mưu trưởng: "Ít ra thì Thủy quân lục chiến cũng đạt được một số kết quả khả quan".

"Yêu cầu tuyển quân của Thủy quân lục chiến vốn đã cao hơn, phần lớn binh lính của chúng ta chỉ tốt nghiệp cấp 2, còn lính Thủy quân lục chiến cơ bản đều tốt nghiệp cấp 3, hơn nữa thời gian huấn luyện cũng dài hơn, không thể so sánh được". Giám mục lắc đầu.

Tham mưu trưởng: "Thế mà Rokossovsky lại đạt được tỷ lệ trao đổi lực lượng rất tốt. Nếu sống sót trở về, tôi thật sự muốn nghe ông ta chia sẻ kinh nghiệm".

Giám mục cười: "Sống sót trở về rồi tính".

Ông ta uống cạn ly Vodka, đẩy ly về phía trước: "Có điều, chúng ta muốn phá vây, có lẽ phải chờ đến một tuần nữa".

Tham mưu trưởng gật đầu: "Cũng gần đến lúc đó rồi, những đơn vị nào có thể rút lui thì đều đã rút gần hết - hoặc là bị tiêu diệt trên đường phá vây, đến lúc đó hai chúng ta sẽ dẫn số quân còn lại liều chết mở đường máu".

Lúc này, viên sĩ quan phụ trách đốt tài liệu tiến đến, giơ tay chào: "Báo cáo, tất cả tài liệu đã được xử lý xong".

Tham mưu trưởng: "Tốt lắm. Cậu hãy theo kế hoạch, nhập vào Sư đoàn bộ binh 41, chuẩn bị phá vây".

"Vâng!". Viên sĩ quan giơ tay chào, nhưng chưa rời đi ngay.

"Sao vậy? Còn chuyện gì nữa sao?", Giám mục hỏi.

Viên sĩ quan: "Tôi... Tôi muốn chúc hai vị may mắn".

Tham mưu trưởng giơ cao ly rượu: "Cũng chúc cậu may mắn".

Giám mục nói: "Tôi nghe nói khi chia tay, Rokossovsky và Kirienko đã nói với nhau rằng "Hẹn gặp lại ở Prosenia", hơn nữa trước khi phá vây, họ còn được ăn khoai tây hầm thịt bò. Bây giờ cả hai đều đã an toàn ở Yekaterinburg".

Tham mưu trưởng: "Bây giờ kiếm đâu ra khoai tây hầm thịt bò nữa, nhưng chúng ta có thể nói "Hẹn gặp lại ở Prosenia"!".

Ông ta quay sang những người lính đang do dự chưa muốn rời đi: "Hẹn gặp lại ở Prosenia!".

Các sĩ quan đều tỏ ra xúc động, đồng thanh hô vang: "Hẹn gặp lại ở Prosenia!".

Vị Giám mục giơ cao ly rượu: "Hẹn gặp lại ở Prosenia!".

Sau đó, hai vị sĩ quan cấp cao nhất của Tập đoàn quân mắt dõi theo các sĩ quan rời đi.

"Nếu không có mệnh lệnh của Hoàng đế, đáng lẽ ra những người lính trẻ tuổi này có thể theo máy bay rút lui an toàn rồi", Tham mưu trưởng nói, "Bây giờ, để chứng minh họ không phải là những kẻ đào ngũ, chỉ có thể để họ liều chết cùng với đơn vị".

Giám mục: "May mà Thái tử điện hạ đã chiến đấu anh dũng đến giây phút cuối cùng, ít nhất bây giờ chúng ta không phải lo lắng về vấn đề tinh thần của binh sĩ".

Tham mưu trưởng: "Tuy nhiên, tinh thần thôi thì không thể bù đắp được cho sự chênh lệch về chiến thuật và kỹ thuật. Không biết bao giờ chúng ta mới có thể giải phóng Agasukov?".

"Có lẽ là rất lâu nữa", Giám mục nói.

————

"Hãy đứng lên, hỡi non sông gấm vóc,
Quyết tử cho Tổ quốc vinh quang!"

Phòng thu âm ở tầng 2 tòa soạn báo "Âm nhạc Hiện đại Ant", ca sĩ Maluxin đang say sưa hát.

"Tiêu diệt lũ Prosen man rợ,
Quét sạch bè lũ cướp nước!

Hãy để lòng căm thù chính đáng,
Như sóng cuộn dâng trào!".

Ban nhạc được tập hợp một cách vội vàng đang chơi một giai điệu đầy hào hùng, vừa bi tráng, vừa phẫn uất, lại mang âm hưởng thiêng liêng như một bài thánh ca.

Chỉ cần nghe giai điệu, người ta có thể hình dung ra hàng vạn chàng trai Ant dũng cảm, xông pha ra chiến trường.

Trên tay Maluxin là tờ giấy chép lời bài hát. Thực ra anh chỉ mới nhìn thấy nó lần đầu tiên cách đây nửa tiếng, còn bản nhạc thì cách đây ít phút, nhưng anh đã có thể hát một cách khá hoàn hảo.

Đó không chỉ bởi vì anh là một ca sĩ chuyên nghiệp với kỹ thuật xuất sắc, mà còn bởi vì bài hát đã chạm đến những gì sâu thẳm nhất trong tâm hồn anh.

Maluxin vừa hát, vừa cảm nhận ngọn lửa căm hờn bùng cháy trong lồng ngực.

Mặc dù không ở tiền tuyến, nhưng anh như cảm nhận được hơi thở của chiến tranh.

Hãy để lòng căm thù chính đáng,
Như sóng cuộn dâng trào!

Vì một cuộc chiến tranh nhân dân,
Vì một cuộc chiến tranh chính nghĩa!

Đoạn điệp khúc với nhịp điệu và giai điệu hoàn toàn khác với phần chính, dồn dập và mạnh mẽ hơn, như thể tiếng đại bác đang bắn phá dữ dội.

Hát xong bài hát, Maluxin hỏi tổng biên tập Oshanin: "Ông thực sự muốn tôi hát bài này sao? Tôi chỉ cần hát nó ở một nơi đông người, lập tức sẽ trở nên nổi tiếng".

Oshanin chủ biên: "Anh không vui? Không, anh sẽ vui. Lát nữa sẽ tổ chức hội nghị tuyển chọn quốc táng và công tế sử dụng nhạc, anh cứ lên hát, dùng dàn nhạc này của chúng ta. Bản thân ca khúc này cũng đủ xuất sắc, cho dù là những người yêu thích chúng ta diễn tấu cũng có thể thể hiện điểm hay của nó!"

Lúc này có người gõ cửa.

"Vào đi!"

Oshanin vừa dứt lời, cửa phòng âm nhạc liền mở ra, cố vấn đặc biệt của tạp chí âm nhạc hiện đại Ant, giáo sư hệ âm nhạc đại học Yekaterinburg Vladimir Bradsky đi vào.

"Vừa rồi là âm nhạc gì?" Giáo sư bất chấp thể diện, hô to: "Ai viết?"

Oshanin kinh ngạc hỏi: "Ông nghe được?"

"Dưới lầu đã tụ tập một đám người, tất cả đều bị âm nhạc dẫn tới. Đó là âm nhạc gì? Là khúc nhạc mới của giáo hội? Nghe cũng có chút gì đó na ná nhạc thánh ca."

Oshanin: "Không, là bài nhạc Aleksei Konstantinovich Rokossovsky viết."

Giáo sư nhíu mày: "Là anh ấy? À, chờ một chút, hình như giai điệu chính là giai điệu mà hôm qua ở câu lạc bộ âm nhạc, vị nhạc trưởng kia chế nhạo."

Oshanin nhíu mày: "Giai điệu bị chế nhạo?"

"Đúng vậy, hôm qua Rokossovsky đã mắng vị nhạc trưởng một trận, sau đó ngâm nga một đoạn giai điệu, nhưng trình độ của hắn quá kém, vị nhạc trưởng bực tức trở lại câu lạc bộ, liền nói với chúng tôi đang chơi bài, còn ngâm nga giai điệu.

"Nhưng mà tôi mới chỉ nghe một lần, chưa chắc đã chính xác, anh đưa bản nhạc cho tôi xem."

Oshanin lập tức lấy ra bản nhạc phổ nguyên bản vừa mới được mọi người sao chép đưa cho giáo sư Brad.

Giáo sư vừa nhìn thấy mặt giấy liền nhíu mày: "Cái này... là chữ Rokossovsky viết?"

"Không, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, tướng quân đang ở Yekaterinburg, nhưng thư này được gửi qua bưu điện, sáng nay mới gửi từ Shostka."

"Shostka?" Lông mày giáo sư nhăn lại, "Trùng hợp thật."

"Sao vậy?" Oshanin hỏi.

"Không có gì." Giáo sư lắc đầu: "Mọi người mau tập luyện đi, tôi cho rằng bài hát này nên được trình diễn ở hội nghị tuyển chọn, cả nước nên được nghe bài hát này vào ngày quốc tang. Nó sẽ cổ vũ sĩ khí của chúng ta rất nhiều."

(Hết chương)

Chương 18: Cô ấy vẫn hướng về anh như thế (33000 nguyệt phiếu)

Vương Trung vốn dựa theo thời gian an bài, trước tiên đến dự lễ thụ huân.

Kết quả đến nơi mới được thông báo, giáo hội can thiệp vào nghi thức, trực tiếp dời sang buổi sáng ngày 13 tháng 8.

Hoàng thái nữ, người đại diện cho Sa Hoàng tham dự cũng có việc bận, tạm thời không thể tham dự.

Vương Trung bị "bỏ bom" đành phải quay đầu đi tới hội tuyển chọn âm nhạc.

Lyudmila ngược lại rất vui vẻ: "Như vậy chẳng khác nào được dạo chơi ở Yekaterinburg, tuy rằng em biết nói như vậy không hay, hiện tại đang là thời chiến, nhưng mà... dạo chơi thật vui a."

Vương Trung cười nói: "Chẳng sao cả, giống như lúc nghỉ giải lao giữa hai trận chiến lại đánh bài, không ảnh hưởng đến cục diện."

"Hôm qua anh còn phản đối vũ hội đấy!" Lyudmila nói: "Rõ ràng em đã chuẩn bị tươm tất rồi, kết quả lại uổng phí!"

Vương Trung chỉ đành nhìn sang hướng khác.

Lúc này Grigory đang lái xe phanh lại, quay đầu nói: "Đến nhà hát lớn rồi, địa chỉ trên thư mời chính là nơi này."

Lyudmila tò mò hỏi: "Sao anh Grigory lại quen thuộc địa danh Yekaterinburg như vậy?"

Grigory: "Bởi vì tôi cao ráo, nên lần đầu tiên đi lính là ở đoàn cảnh sát hoàng gia Yekaterinburg, sau đó mới được điều động đến trung đoàn Amur thứ ba. Lúc ở đoàn cảnh sát cơ bản đã chạy khắp các con đường ở Yekaterinburg rồi."

Vương Trung: "Vậy sau này có đánh nhau trong thành Yekaterinburg thì có thể trông cậy vào anh."

Lyudmila kinh hãi: "Sẽ đến mức phải đánh nhau trong thành Yekaterinburg sao?"

Vương Trung: "Tôi không biết. Chiến trường khó nói trước điều gì. Nhưng có thể phán đoán, thời tiết lầy lội và mùa đông khắc nghiệt sẽ làm suy yếu quân Prosen, chúng ta sẽ đẩy lui được chiến tuyến vào mùa đông. Nhưng chiến tranh vẫn sẽ tiếp diễn."

Vừa nói, Vương Trung vừa xuống xe, sau đó nhanh chóng bước đến chỗ Lyudmila.

Lyudmila vốn muốn tự mình xuống xe, thấy Vương Trung đã đến, bèn mỉm cười đưa tay ra, cho vị hôn phu một cơ hội.

Vương Trung đỡ cô xuống xe, nắm tay cô đi về phía nhà hát, Grigory thì trực tiếp giao xe cho người phục vụ, đeo súng tiểu liên đi theo hai người.

Nhà hát lớn được xây dựng với hàng cột theo kiểu La Mã, nhìn gần quả là uy nghiêm, bề thế, nhưng Vương Trung lại chỉ nghĩ xem nên đặt súng máy ở đâu để khống chế toàn bộ khu vực cầu thang.

Chắc là bệnh nghề nghiệp đến hết chiến tranh mới khỏi.

Đi đến bậc thang cao nhất, nhìn lối vào nhà hát lớn, Vương Trung nhìn xung quanh: "Sao không thấy ai ra đón chúng ta?"

"Thôi nào, tối qua anh cho người ta leo cây, hôm nay người ta cho anh leo cây lại đấy. Anh còn muốn rút súng xông vào hay sao? Đừng như vậy. Ngay từ đầu em đã khuyên anh đừng đến, coi như không nhận được lời mời. Nhưng anh muốn xem xét âm nhạc, nên đã đến rồi, vậy thì nhịn một chút."

Lyudmila nói một thôi một hồi khiến Vương Trung dẹp bỏ ý định trong lòng, anh mỉm cười với cô, ôm eo cô đi vào.

Khi Vương Trung đến gần cửa, bỗng nhiên xuất hiện một đám nữ bộc, cung kính mở cửa rồi cúi đầu chào: "Rokossovsky tướng quân, hoan nghênh ngài đến với nhà hát lớn."

Vương Trung ngạc nhiên: "Mọi người là đến đón tôi sao? Không phải muốn cho tôi leo cây à? Đây là có ý gì?"

Sau đó Olga Hoàng thái nữ bước ra.

Vương Trung và Lyudmila đều ngây người.

Hoàng thái nữ: "Tổng quản cung đình muốn tôi đến tham dự hội nghị tuyển chọn này, thể hiện sự coi trọng của hoàng thất. Tôi thấy lễ thụ huân bị hủy, nên đã đến đây."

Lyudmila: "Lễ thụ huân bị hủy nên đã đến đây? Vậy là hôm nay điện hạ đều ở cùng anh Alyosha sao?"

"Không, đây là hoạt động cuối cùng gặp mặt anh ấy, buổi liên hoan tối nay của các anh, tôi không tham gia được." Hoàng thái nữ mỉm cười.

Vương Trung chuyển chủ đề: "Vì sao lễ thụ huân lại bị hủy?"

"Giáo hội muốn sửa chữa quân kỳ và danh hiệu của quân đội anh, nên đã yêu cầu dừng lễ." Olga dừng một chút, rồi hỏi: "Nghe nói tối qua anh mắng vị nhạc trưởng kia? Nói âm nhạc ông ta sáng tác cho anh là nhạc rẻ tiền?"

"Đúng vậy, tin tức đã truyền đến tai công chúa rồi sao?"

"Bởi vì sau đó vị nhạc trưởng đã đến câu lạc bộ của giới âm nhạc, rồi than thở, oán trách. Mọi người còn cười nhạo giai điệu anh sáng tác, nói là đồ bỏ đi. Rốt cuộc là bài hát gì? Có thể để tôi nghe một chút hay không?"

Vương Trung đang định trả lời, Lyudmila đã nhanh miệng nói: "Sau này sẽ có cơ hội, điện hạ. Hiện tại chúng ta đứng đây chặn cửa như vậy không hay lắm."

"Cô nói đúng." Olga mỉm cười: "Vậy chúng ta vào thôi."

Nói xong, cô liền xoay người đi dọc theo hành lang lớn của nhà hát vào bên trong.

Vương Trung định đi theo, nhưng bị Lyudmila kéo lại, đợi toàn bộ thị nữ của Hoàng thái nữ đi hết, mới đi theo sau.

"Như vậy mới đúng lễ tiết." Lyudmila nhỏ giọng nói bên tai Vương Trung: "Em không có ý ghen đâu nhé."

Vương Trung: "Nếu em ghen, anh sẽ còn vui hơn, thật đấy."

"Vậy thì em ghen đấy." Lyudmila nói: "Thế anh có vui không?"

Vương Trung gật đầu: "Ừm! ... À không, không vui, không dám vui mừng."

Bước vào bên trong nhà hát, Vương Trung thấy hội trường ngồi đầy những nhân vật tiếng tăm ở Yekaterinburg - hoặc là bề ngoài là những nhân vật tiếng tăm.

Mọi người đang hướng về phía Olga Hoàng thái nữ chào hỏi.

Lyudmila kéo Vương Trung lặng lẽ đi sang một bên.

Một người hầu bước tới dẫn đường: "Là Rokossovsky tướng quân phải không ạ? Chỗ của ngài ở đây."

Người hầu dẫn Vương Trung cùng Lyudmila đến bên cạnh khán đài: "Vì mời ngài là quyết định được đưa ra vào phút chót, nên chỉ còn chỗ này."

Vương Trung: "Để tôi ngồi ở đây, đôi khi tôi muốn góp ý mà người trên sân khấu không nghe thấy, tôi sẽ bắn súng đấy, có thật là không sao không?"

Người hầu cười nói: "Ngài yên tâm, thiết kế âm thanh của nhà hát rất hiện đại, ngài chỉ cần hơi ngẩng cằm lên, nói chuyện về phía bức tường kia, thì giọng nói của ngài sẽ truyền khắp cả nhà hát. Giống như bây giờ vậy."

Lúc này, rất nhiều người nhìn về phía này.

Nhưng phần lớn đều không có ý định đến bắt tay ...

Một quý ông trung niên ăn mặc lịch sự, cùng một vị học giả ngoài 40 đeo kính gọng tròn sóng vai đi tới.

Vị thân sĩ đưa danh thiếp: "Tôi là tổng biên tập tạp chí Âm nhạc Hiện Đại Ant, bên cạnh là Giáo sư Vladimir Bradsky."

Vị giáo sư tiếp lời: "Giáo sư khoa âm nhạc trường đại học Yekaterinburg, tôi muốn hỏi một chút, trong quân của cậu có một chàng trai trẻ tên là Vasily Vladimirovich Bradsky?"

Vương Trung nhíu mày, anh đã quên mất tên đầy đủ của Vasili, nhưng người trước mặt lại là giáo sư âm nhạc, đúng là trùng hợp, liền hỏi: "Có phải là ông với con trai ông có quan hệ không tốt lắm?"

"Tôi muốn nó trở thành nhà soạn nhạc, nhưng nó lại chạy đi lính!"

Ra vậy, đúng là con trai ông ta rồi.

Vương Trung: "Vasili đúng là đang ở trong quân của tôi, vì cậu ấy thông thạo tiếng Prosen, nên được giao nhiệm vụ nghe lén thông tin liên lạc bằng vô tuyến điện của quân Prosen. Ông có muốn gửi thư cho cậu ấy không?"

"Không, không cần, vị tổng biên tập bên cạnh, trưa nay nhận được một bức thư gửi gấp từ Shostka, cậu có biết gì về việc này không?"

Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ Vasili đã sáng tác bài hát rồi gửi đến, và bức thư đã đến tay tổng biên tập Oshanin?

Nhưng mà, mình chỉ mới ngâm nga giai điệu trước mặt Vasili, chẳng lẽ mình vô thức hát cả lời ra?

Vương Trung: "Tôi chỉ mới ngâm nga giai điệu còn chưa hoàn chỉnh trước mặt cậu ấy, có lẽ việc này đã khơi nguồn cảm hứng sáng tác cho cậu ấy."

Nếu quả thật Vasili đã sáng tác nên bài "Thần Thánh Chiến Tranh", Vương Trung cũng không ngại để Vasili đứng tên tác giả, dù sao thứ này vốn dĩ

không phải do anh sáng tác, anh chỉ là người mang nó đến thế giới này.

Hơn nữa anh cũng chỉ đưa ra giai điệu, Vasili có thể bổ sung, hoàn thiện thành một bản nhạc, thì đó là do cậu ấy tài giỏi, để cậu ấy đứng tên tác giả cũng là chuyện thường tình. Nếu như cậu ấy còn viết thêm cả lời, vậy thì càng nên để tên cậu ấy.

Vị giáo sư lại lắc đầu: "Không, tôi hiểu rất rõ nó, nếu là công lao của nó, nó sẽ không bao giờ nhận vơ, nó để tên cậu là tác giả, vậy thì chắc chắn là do cậu sáng tác, còn phần lời là do Philippov viết, cậu có quen Philippov này không?"

Vương Trung: "Là bạn thân của cậu ấy ở trường quân đội, hai người đã cùng nhau sống sót qua trận phòng thủ Loktev và trận đánh chặn ở Olaci."

Vị giáo sư do dự một chút rồi nói: "Bọn nó đều tài giỏi như vậy, hay là điều chúng nó về Yekaterinburg, chuyên tâm sáng tác âm nhạc? Công việc cổ vũ tinh thần cũng rất quan trọng."

Vương Trung: "Vậy thì ông phải tự nói chuyện với Vasili. Hiện tại Shostka vẫn an toàn, quân địch còn cách đó khoảng 100km, ông có thể đến đó thăm cậu ấy."

Vị giáo sư nhíu mày: "Không! Tôi sẽ không bao giờ đến gặp nó! Trừ khi nó đến nhận lỗi với tôi!"

Haizzz, đúng là hai cha con, tính cách y hệt nhau.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Đừng để sự cố chấp trở thành điều hối tiếc về sau, ông hãy đến gặp cậu ấy đi."

Rõ ràng là vị giáo sư đang do dự.

Đúng lúc này, vị nhạc trưởng từ xa gọi với lại: "Tổng biên tập Oshanin, sắp đến giờ bắt đầu rồi, mời ông mau đến đây!"

Oshanin lớn tiếng đáp: "Được rồi, nhưng mà, nhạc trưởng, tôi muốn thay đổi thứ tự biểu diễn. Chúng tôi có một tiết mục vừa mới tập, muốn được biểu diễn trước."

Vị nhạc trưởng lộ vẻ khó xử.

Lúc này, Vladimir Bradsky lên tiếng: "Tôi nhất trí thay đổi thứ tự. Bài hát này rất xứng đáng!"

Nói nhảm, đó là "Thần Thánh Chiến Tranh" cơ mà.

Nhưng câu tiếp theo của Bradsky lại là: "Dù sao nó cũng là do anh hùng Rokossovsky sáng tác, là âm nhạc đích thực được tạo ra từ chiến trường!"

Vừa dứt lời, cả hội trường xôn xao bàn tán. Thiết kế âm thanh ở đây đúng là quá tốt, những tiếng bàn tán nho nhỏ bỗng chốc vang lên ồn ào như ở ngoài chợ.

Nhạc trưởng nhíu mày: "Nhưng mà... Chúng ta phải tuân theo quy định, muốn thêm một tiết mục chưa đăng ký là đã không đúng quy định rồi, lại còn muốn chen lên đầu thì thật sự là không ổn ..."

Lúc này, Olga đang ngồi trong khu vực dành riêng cho hoàng thất lên tiếng: "Tôi thấy cũng được mà, chỉ cần thêm vào đầu chương trình là được, những quy trình khác vẫn giữ nguyên, chỉ là lùi lại một chút thôi mà. Hơn nữa, nhạc trưởng, nếu như âm nhạc của Rokossovsky tướng quân khó nghe như vậy, thì để mọi người thưởng thức trước cũng tốt mà? Như vậy thì sau đó anh ấy sẽ không còn ý kiến gì nữa."

Các nhạc sĩ nhìn nhau.

Lyudmila thì nhỏ giọng nói bên tai Vương Trung: "Cô ấy vẫn luôn bênh vực anh như vậy, thân vương điện hạ."

Vương Trung nghe xong thì toát mồ hôi hột.

Vị nhạc trưởng thở dài: "Nếu tổng biên tập Oshanin và giáo sư Bradsky đã nói như vậy, vậy thì chúng ta hãy thưởng thức âm nhạc đến từ chiến trường."

(Hết chương)

Chương 19: Vang vọng Yekaterinburg (34000 nguyệt phiếu cộng canh)

Sau khi mọi người đã yên vị, tổng biên tập Oshanin bước lên bục chỉ huy.

Trong hố dàn nhạc chỉ có một dàn nhạc nhỏ.

Vương Trung nghe thấy có người nói: "Chẳng phải dàn nhạc này là do mấy ông biên tập tạp chí kia lập ra hay sao? Tôi nhớ là toàn là dân nghiệp dư, chơi cho vui thôi mà? Chẳng có lấy một nhạc công chuyên nghiệp nào, có biểu diễn ra hồn được cái gì?"

Một người khác đáp: "Hôm qua tôi cũng chẳng nghe nói gì đến kế hoạch này, chắc là hôm nay mới tập hợp vội vàng."

"Chắc chắn là như vậy, đây là muốn làm tướng quân bẽ mặt."

"Muốn tướng quân bẽ mặt, vậy thì ban nãy còn đến chào hỏi làm gì?"

Không biết có phải do thiết kế đặc biệt của hội trường, mà Vương Trung có thể nghe rõ mồn một những lời bàn tán đó.

Lyudmila vẫn luôn khoác tay anh, có vẻ như rất sợ anh lại rút súng bắn loạn.

Vương Trung đành phải trấn an: "Em coi anh là người thế nào, anh không rút súng đâu."

"Anh còn nói! Hôm qua đến câu lạc bộ, anh đã rút súng rồi đấy thôi! Không khéo anh sẽ hình thành thói quen, cứ gặp chuyện là lại rút súng ra."

Vương Trung im lặng, nhưng bị Lyudmila giữ tay như vậy cũng khá thoải mái, nên anh cũng chẳng nói gì.

Tổng biên tập Oshanin đã ở vị trí sẵn sàng, sau khi trao đổi ánh mắt với ca sĩ độc diễn, liền nhẹ nhàng vung gậy chỉ huy.

Tiếng nhạc vang lên.

Vừa nghe giai điệu, Vương Trung liền yên tâm: đúng là "Thần Thánh Chiến Tranh" bản phối mới rồi, giai điệu dường như tiếng nhịp tim nặng nề vang lên khi mở đầu, anh đã quá quen thuộc.

Những nhạc sĩ vừa còn xì xào bàn tán, giờ phút này đều im lặng.

Nam ca sĩ hơi mập bắt đầu cất tiếng hát, lời bài hát có chút khác so với bản gốc, nhưng nhìn chung vẫn đúng giai điệu.

Vương Trung hoàn toàn thả lỏng, anh biết bài hát này nhất định sẽ thành công - chỉ cần những nhạc sĩ kia không cố tình phủ nhận, thì chắc chắn phải thừa nhận đây là một bản hùng ca xuất sắc.

Đột nhiên, cánh tay Vương Trung bị véo mạnh, khiến anh không thể nào tập trung nghe hát, đành phải quay sang nhìn "thủ phạm".

Lyudmila hai mắt ngấn lệ, vừa véo mạnh tay Vương Trung, vừa liên tục lấy khăn tay lau nước mũi.

Bị vị hôn thê "hành hạ" như vậy, Vương Trung chẳng thể nào tập trung nghe hát được nữa, đành phải quan sát xung quanh, anh thấy phần lớn những quý bà, quý cô đều đang ngồi im lặng, còn các quý ông thì đều tỏ vẻ xúc động.

Ra vậy, các quý bà, quý cô chưa từng trải qua chiến tranh, cũng không quan tâm đến chiến tranh, nên không xúc động. Còn các quý ông, bản năng của họ đã bị sự bi tráng trong bài hát đánh động sao?

Nhưng Vương Trung ngay lập tức phát hiện ra một người khác biệt: Olga Hoàng thái nữ đã đứng bật dậy, hai tay vịn chặt lan can.

Với thiết kế của nhà hát như vậy, ngồi yên tại chỗ là có thể thưởng thức âm nhạc một cách tốt nhất, hành động đứng dậy giữa chừng như Olga là hành động bất lịch sự.

Nhưng có lẽ Hoàng thái nữ không còn để ý đến điều đó nữa rồi.

Bài hát kết thúc, cả hội trường im lặng đến đáng sợ.

Ngay sau đó, Hoàng thái nữ là người đầu tiên vỗ tay, vừa vỗ tay vừa nói lớn: "Hay quá, tôi như nhìn thấy anh trai mình đang dũng cảm xông pha nơi chiến trường!"

Không, kỳ thật bài hát không liên quan đến sự dũng cảm của một cá nhân nào cả, đây là bài hát ca ngợi cả đất nước, ca ngợi những người con đang chiến đấu vì Tổ quốc, công chúa điện hạ!

Vương Trung đang nghiêm túc suy nghĩ có nên đứng dậy giải thích cho công chúa hiểu hay không, thì giáo sư Vladimir Bradsky đã đứng lên: "Đây không chỉ là bài hát ca ngợi lòng dũng cảm của cá nhân! Theo tôi, bài hát này ca ngợi hàng triệu con người bình thường đang dũng cảm chiến đấu nơi tiền tuyến.

"Bài hát này ca ngợi cả dân tộc Ant! Bài hát không sử dụng những kỹ thuật phối nhạc phức tạp, nếu như học trò của tôi nộp bài tập như vậy, có thể tôi sẽ không cho điểm cao. Nhưng là một bài hát chiến tranh, nó thật sự hoàn hảo!"

Vừa dứt lời, đã có người phản bác: "Lời bài hát có câu "cuộc chiến của nhân dân", dùng để hát trong lễ quốc tang của Thái tử và Rokossovsky công tước, có vẻ như không thích hợp lắm?"

"Đúng vậy." Có người tiếp lời: "Nghe cứ như là bài hát được viết riêng cho giáo hội, đặc biệt là đoạn điệp khúc giống như thánh ca kia."

Olga lại lên tiếng: "Không! Rất thích hợp! Anh trai tôi nhất định sẽ thích bài hát này! Nhất định!"

Lúc này Vương Trung mới sực nhớ ra, mình cũng là người thân của người được tổ chức quốc tang, nên anh lên tiếng sau công chúa: "Lúc sáng tác, tôi đã nghĩ đến khuôn mặt của cha mình, và nụ cười của người bạn thân Ivan! Chẳng lẽ các vị muốn nghi ngờ tình cảm giữa tôi và hai người họ sao?"

Những người vừa phản đối đều im lặng.

Lúc này, nhạc trưởng của dàn nhạc Yekaterinburg lên tiếng: "Tôi phải thừa nhận đây là một bài hát rất hay, tuy giai điệu đúng là giai điệu mà tối qua Rokossovsky tướng quân đã ngâm nga, nhưng mà... nghe khác hoàn toàn so với lúc ngài ấy ngâm nga.

"Xin hỏi, ai là người phối nhạc cho bài hát này? Chẳng lẽ là do Rokossovsky tướng quân tự phối nhạc sao? Tôi nghĩ, ngài ấy không có trình độ chuyên môn như vậy..."

Vương Trung thoải mái thừa nhận: "Phải, tôi không phải là người phối nhạc, thậm chí tôi còn không phải là người viết lời. Tôi chỉ đưa ra giai điệu, còn người phối nhạc đã bổ sung và hoàn thiện thành bản nhạc."

Nghe vậy, vị nhạc trưởng như thể vừa giành được chiến thắng, mỉm cười nói: "Vậy tại sao trong phần tác giả chỉ có tên của thiếu tướng, như vậy có phải là không hợp lý lắm không?"

Bradsky mở miệng nói: "Tôi biết người thực hiện âm nhạc của thiếu tướng, tính cách của hắn quyết định hắn tuyệt đối sẽ không nhận công lao về

mình. Tin tôi đi, bài hát này cho dù có bảy tám phần là công lao của anh ta, chỉ cần khúc nhạc ban đầu đến từ thiếu tướng, người sáng tác nhạc sẽ không ký tên, tuyệt đối sẽ không."

Lúc giáo sư nói lời này, giọng điệu hoàn toàn là đang khoe con trai mình, sự đắc ý kia giống như câu được con cá nặng mười cân, hận không thể để người ta vác cá đi khắp thế giới, vừa đi vừa dùng loa lớn khoe khoang.

Lúc này, Olga công chúa nói: "Tôi thấy quốc tang và âm nhạc của công tế cứ theo cái này đi, Rokossovsky tướng quân, anh còn có thể viết không?"

Vương Trung thật sự sợ chết công chúa trước mặt mọi người gọi một tiếng Alyosha, nhưng cô đã không làm thế, cô gọi "Rokossovsky tướng quân", điều này rất tốt.

Lần trước hình như cô ấy đã trực tiếp gọi Alyosha, lần này có thể là do e ngại nơi công cộng, nên dùng cách xưng hô trang trọng hơn.

Vương Trung: "Xin lỗi, điện hạ, cô cũng biết, tôi không giỏi âm nhạc. Khi còn bé cô và Ivan điện hạ một người chơi piano một người kéo violon, tôi chỉ có thể ở bên cạnh vỗ tay theo nhịp. Tôi thậm chí còn không biết đánh trống.

"Bài hát này cũng được nghe thấy trong mơ, nên mới nhớ kỹ."

Ý của Vương Trung là, tôi xuyên không, thế giới trước khi xuyên không chẳng phải giống như một giấc mơ sao.

Kết quả lời này vừa nói ra mọi người đều hít một hơi lạnh.

Vương Trung ngây người, chuyện gì xảy ra vậy?

Lyudmila chu đáo ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: "Thánh Andrew cũng từng nói những lời giống nhau, trong mơ nghe thấy giai điệu, nên viết ra."

... Thánh Andrew là tiền bối? Hay là hắn thật sự nghe thấy thiên sứ hát cho hắn? Dù sao thế giới này thật sự có sức mạnh thần bí.

So với khả năng thứ hai, Vương Trung ngược lại hi vọng Thánh Andrew là tiền bối.

Lúc này, giáo sư Brads phá vỡ sự im lặng: "Vậy ca khúc đầu tiên cứ quyết định như vậy đi! Tôi thấy nên lập tức tổ chức dàn nhạc học tập, sau đó đến nhà ga biểu diễn!

"Nơi đó, thanh niên từ khắp nơi đang bước lên hành trình, chạy về tiền tuyến. Họ cần bài hát này để nâng cao sĩ khí!"

Nhạc trưởng dàn nhạc còn chưa lên tiếng, một vị quý ông cao gầy khác đã đứng lên: "Được. Nhạc trưởng, tôi cho rằng dàn nhạc nên lập tức bắt đầu tập luyện bài hát này, cố gắng sáng sớm mai đến nhà ga biểu diễn."

Vương Trung hỏi Lyudmila: "Người nói chuyện là ai?"

"Phó nhạc trưởng, rất thân cận với giáo hội." Lyusha đáp.

Ra vậy, giáo hội đây là đã thâm nhập vào mọi mặt rồi.

Nhạc trưởng nhìn chằm chằm phó nhạc trưởng, nhìn một hồi lâu mới nói: "Anh nói đúng, Alexandropol, anh đi tổ chức tập luyện đi."

Phó nhạc trưởng lập tức hành lễ, sau đó sải bước đi lên sân khấu, hỏi Oshanin xin bản nhạc.

Lúc cầm bản nhạc xuống, ông ta còn hành lễ với Vương Trung.

Nhạc trưởng giống như quả cà chua héo, hắng giọng nói: "Vậy chúng ta tiếp tục nào, bắt đầu tuyển chọn..."

"Tôi muốn nghe lại bài hát này một lần nữa." Olga Hoàng thái nữ ngắt lời nhạc trưởng: "Bài hát này tên gì?"

Oshanin trên sân khấu lúng túng xoa xoa mũi: "Gọi là 'Đêm 15 tháng 7 tình cờ có được ở Agasukov' ạ."

Vương Trung muốn cười, Vasili này, lại lấy thời gian của bài hát kia làm tiêu đề.

Mấu chốt là cậu ta còn nhớ nhầm thời gian, đây là buổi tối hôm đó gặp Alekseevna mới ngân nga.

Oshanin nhìn về phía Vương Trung: "Tướng quân, cái này... gọi là tên này sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, bài hát này tên là 'Chiến tranh thần thánh'."

Olga Hoàng thái nữ: "Cũng là anh nghe thấy trong mơ sao?"

Vương Trung gật đầu: "Phải, là Thánh Andrew nói cho tôi biết."

Vừa rồi mình đã vô ý động vào sấm sét, vậy không bằng chọc mạnh một chút, dọa đám người này một chút.

Quả nhiên lời này lại gây sóng gió.

Nhưng Olga hoàng thái nữ lại cười rất vui vẻ, dường như chỉ coi đây là một trò đùa: "Rokossovsky thiếu tướng, anh thật hài hước."

Vương Trung cũng cười.

————

Chậm một chút, Nhà thờ lớn Maria của Giáo hội Chính thống giáo Đông phương.

Belinsky Đại Mục thủ uống một ngụm rượu Teryani, phát ra âm thanh thỏa mãn.

Lúc này, một thẩm phán cầm một bản báo cáo vào cửa: "Thưa ngài, đây là bản nhạc mà Rokossovsky thiếu tướng vừa gửi cho tạp chí 'Âm nhạc hiện đại'."

"Ồ? Rokossovsky thiếu tướng còn biết viết nhạc? Tối qua không phải nghe nói hắn đắc tội với toàn bộ giới âm nhạc sao? Sao vậy, bây giờ còn viết nhạc muốn lấy lại danh dự?

"Cái này không tốt, một người không thể nào là thiên tài toàn năng, không cần thiết phải sĩ diện như vậy trong âm nhạc."

Belinsky nói, ra hiệu cho thẩm phán đưa bản nhạc tới.

Thẩm phán lập tức giao bản nhạc cho Belinsky.

"Ừm," Belinsky không hiểu bản nhạc, chỉ liếc nhìn rồi ném xuống, hỏi: "Các nhạc sĩ phản ứng thế nào?"

"Vô cùng kinh ngạc, ngay cả nhạc trưởng của dàn nhạc Yekaterinburg từng bất hòa với thiếu tướng cũng cho rằng đây là một bản nhạc hay."

Belinsky kinh ngạc: "Thật hay giả?"

Ông ta lại cầm bản nhạc lên: "Cái này... À, có lời bài hát, để tôi xem nào... 'Hãy để cơn thịnh nộ cao cả nhất, cuồn cuộn như sóng! Tiến hành chiến tranh nhân dân, chiến tranh thần thánh...' "

Đại Mục thủ nhìn về phía thẩm phán: "Đi hỏi phòng tuyên truyền xem, đây không phải là lời bài hát mà họ nhét cho tướng quân đấy chứ?"

"Không phải." Thẩm phán chắc chắn nói: "Phòng Tuyên truyền và Cục Văn nghệ đều nói không liên quan đến họ."

Belinsky nhíu mày: "Đi điều tra xem tình hình của tác giả Philippov này thế nào. Còn nữa, xác định lại xem có phải tướng quân viết hay không."

(Hết chương)

Chương 20: Một người cha khác

Vương Trung hoàn toàn không biết bài hát của mình đã truyền đến giáo hội.

Hắn chỉ biết sau khi Oshanin dẫn theo những người yêu thích âm nhạc biểu diễn ca khúc này, quyền lên tiếng của mình lập tức được nâng cao.

Hắn thậm chí có cảm giác sau khi mỗi bài nhạc được biểu diễn xong, tất cả mọi người đều đang chờ hắn nói vài câu.

Mà sự hiện diện của Olga Hoàng thái nữ càng tăng cường loại cảm giác này.

Mỗi khi kết thúc bài hát, người dẫn chương trình đều nhìn Vương Trung, xác nhận xem hắn có ý định nhận xét hay không.

Nhưng bản thân Vương Trung vẫn rất tự biết mình, nên chỉ khi nào bài hát được biểu diễn rõ ràng là không được mới lên tiếng chê bai vài câu, bảo vệ

sự trang nghiêm cho tang lễ của người anh em tốt và cha mình.

Buổi tuyển chọn kéo dài hai tiếng rưỡi kết thúc, chân Vương Trung cũng đã tê cứng.

Lyudmila cười kéo hắn đứng dậy, nói: "Anh thật sự là vị tướng dũng mãnh trên chiến trường sao?"

Vương Trung: "Lúc tôi chiến đấu trên chiến trường, chủ yếu dựa vào chiếc xe tăng nhỏ của tôi."

Nói xong Vương Trung như nghe thấy tiếng ngựa hí, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Còn có con ngựa yêu quý của tôi nữa."

Lyudmila thở dài: "Câu trả lời này của anh khiến tôi nhớ đến, trên chiến trường anh quan tâm xe tăng và ngựa hơn tôi!"

"Đó là em hiểu lầm rồi!" Vương Trung nghiêm túc nói: "Tình cảm của tôi dành cho em và ngựa, xe tăng là như nhau!"

Lyudmila nhìn Vương Trung cười như không cười, còn các tiểu thư quý tộc xung quanh đã dùng ánh mắt thương hại nhìn cô.

Vương Trung lúc này mới phản ứng lại hình như mình nói sai, vì vậy vội vàng sửa lời: "Tôi quan tâm em hơn ngựa và xe tăng!"

"Ha ha ha, tôi không tin." Lyudmila cười gượng hai tiếng rồi nói.

Vương Trung vừa định nói thêm gì đó, cô đã thở dài: "Thôi vậy, tôi cảm thấy đàn ông đều như vậy. Khi còn nhỏ, chú Konni, còn có cha tôi, mỗi khi họ tụ tập, đều hào hứng bàn luận về giai đoạn chiến dịch nào đó, đội quân nào đó đã đến đâu vào ngày nào tháng nào... Tương lai anh chắc chắn cũng vậy."

Vương Trung nhìn sang bên cạnh, bởi vì hắn cũng cảm thấy mình sẽ như vậy.

Đúng lúc này, giáo sư Vladimir Bradsky đi tới, có chút ngập ngừng hỏi: "Cái kia, tướng quân, anh... thật sự cảm thấy tôi nên đến Shostka thăm Vasili sao?"

Vương Trung: "Đừng do dự nữa, đi ngay đi. Hiện tại Shostka vẫn yên bình, thậm chí mỗi ngày đều có một chuyến tàu chở khách dân dụng. Nhưng sẽ không còn yên bình như vậy đâu."

Vương Trung vốn định nói đến giữa tháng 9 sẽ không còn yên bình, nhưng lúc này tiết lộ phán đoán về quân sự là không thích hợp, nên chỉ có thể nói như vậy.

Bradsky cầm mũ, vẻ mặt do dự, liên tục xoa xoa chiếc mũ: "Hiện tại lại sắp đến cuộc chiến lớn rồi đúng không? Loại thời điểm này đi đến quân đội thăm con, liệu có phạm phải điều cấm kỵ gì không?

"Tôi nghe nói quân đội là một nơi rất tà môn, có người ra chiến trường sẽ mang theo bùa hộ mệnh, chỉ cần bùa hộ mệnh mất đi là chắc chắn không thể trở về, những chuyện như vậy...

"Vậy nên có phải kiêng kỵ việc gặp người nhà trước khi ra trận, sau này sẽ gặp xui xẻo không?"

Vương Trung: "Không có. Ông cứ yên tâm. Chiến tranh không hề dễ dàng như vậy, cái chết đến lúc nào sẽ không báo trước, không liên quan gì đến việc ông làm."

Lyudmila vội vàng huých vào eo hắn, sau đó cười nói: "Ý của thiếu tướng là, ông cứ yên tâm, nên đi thăm thì đi. Muốn mang theo món ngon gì thì cứ mang."

Giáo sư liên tục gật đầu, vừa định đi, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hỏi: "Vasili... Nó có hận tôi không?"

Vương Trung: "Nó vẫn luôn ca thán, nói ông ép nó trở thành nhạc sĩ, ngoài ra thì không có gì khác."

Giáo sư thở dài: "Tôi không giống những bậc cha mẹ khác, tôi phát hiện ra nó có tài năng ở phương diện này, mới để nó phát triển theo hướng đó! Ông cũng thấy rồi đấy, nó thật sự có tài năng này!"

Vương Trung phải thừa nhận, Vasili có thể biến bài hát nghe được một lần thành ra như vậy, quả thật có tài năng ở phương diện này, người cha trước mắt này không nhìn lầm.

Vì vậy hắn nói: "Hay là ông nên tâm sự với nó một chút? Không phải với tư cách là cha, là trưởng bối để chỉ bảo nó, mà là trò chuyện với tư cách bạn bè?"

Giáo sư kinh ngạc: "Nhưng tôi chính là cha, là trưởng bối của nó! Sao tôi có thể trở thành bạn của nó? Tôi phát hiện ra tài năng của nó, chỉ cho nó con đường tốt nhất! Là một người cha, tôi không thẹn với lòng! Thiếu tướng, nếu anh là cha nó thì có thể..."

"Tôi còn chưa là cha." Vương Trung mỉm cười: "Tuy rằng trông tôi có vẻ già dặn, nhưng đó là do chiến tranh, thật ra tôi chưa đến 30 tuổi. Tôi cũng không có kinh nghiệm làm cha, nên... Xin lỗi, tôi và ông không có tiếng nói chung. Tôi chỉ có thể nói cho ông biết, Vasili hi vọng ông tôn trọng nó, hi vọng có thể cùng ông uống với nhau một ly với tư cách bạn bè."

Thực ra ở đây, Vương Trung đang nói lên mong muốn của chính mình.

Trước khi xuyên không, hắn hi vọng có thể cùng cha uống với nhau một ly, tâm sự với nhau với tư cách bạn bè.

Nhưng mà đó đã là mong muốn không thể thực hiện được nữa rồi.

Nghĩ đến đây lại có chút đau lòng.

Lyusha thấu hiểu nhìn Vương Trung.

Giáo sư thở dài: "Được, được, ý của anh tôi hiểu rồi. Mang theo một bình rượu, trò chuyện với nó một chút."

Vương Trung: "Với tư cách bạn bè."

"Tôi cố gắng." Giáo sư cười cười, xoay người muốn đi, nhưng lại nhớ ra điều gì, hỏi: "Tôi có thể đi cùng vợ tôi không? Liệu có điều gì kiêng kỵ không?"

Vương Trung mỉm cười: "Không có, ông yên tâm."

Nói xong, Vương Trung đột nhiên nghĩ, nhỡ đâu lần này Vasili chết, hai người này có thể sẽ cho rằng chính mình đã phạm phải điều cấm kỵ, mới hại chết con trai họ?

Loại thời điểm này nên bịa ra một điều cấm kỵ, để họ luôn chú ý mới đúng. Giống như thủy thủ khi ăn cá không được lật cá lại, những điều như vậy.

Nhưng chưa kịp để Vương Trung bịa chuyện, giáo sư đã đi rồi, vừa đi vừa đội chiếc mũ đã nhàu nát lên đầu.

Lyudmila khẽ nói: "Ông ấy thật sự là một người cha đáng yêu. Nhìn ra được ông ấy rất yêu Vasili."

"Ừm." Vương Trung gật đầu.

Lúc này, Olga Hoàng thái nữ xuất hiện: "Cuối cùng cũng xong rồi. Tôi nghe nói tối nay hai người sẽ tổ chức tiệc tối mời các sĩ quan trẻ tuổi ở biệt thự?"

"Là tiệc tối." Vương Trung sửa lại.

Lyudmila trêu chọc: "Alyosha không muốn tiếp đãi các cô gái, chỉ muốn tiếp đãi các chàng trai."

Vương Trung không phủ nhận.

Olga thở dài: "Nói cách khác, tối nay anh chắc chắn sẽ không đến vũ hội của hoàng gia."

"Chắc chắn rồi." Vương Trung đáp.

"Vậy thì vũ hội chắc chắn sẽ rất nhàm chán." Olga bĩu môi, đột nhiên như nghĩ đến điều gì đó vui vẻ, nói: "Vậy tôi sẽ để dàn nhạc chơi 'Chiến tranh thần thánh' giữa hai điệu nhảy!"

Vương Trung giật mình, hắn đã có thể tưởng tượng ra cảnh sẽ có người bị cao huyết áp vào tối nay.

Lyudmila chuyển chủ đề: "Hoàng đế vẫn như vậy sao?"

"Vẫn vậy, suốt ngày ru rú trong phòng, tin tốt là ngài ấy vẫn ăn uống."

Vương Trung gật đầu, cố gắng thể hiện vẻ lo lắng cho Sa hoàng.

Olga Hoàng thái nữ: "Vậy thì, tôi về đây, chúc hai người tối nay vui vẻ."

————

Tối hôm đó, ngoại ô Yekaterinburg, trang viên Rokossovsky.

Rất nhiều sĩ quan trẻ tuổi tập trung ở khu vườn tổ chức tiệc tối ngoài trời.

Trong đó có không ít gương mặt quen thuộc từng tham gia hội thảo chia sẻ kinh nghiệm trước đó, ví dụ như Kashukhov.

Ngoài ra còn có những sĩ quan không còn trẻ, nhưng cũng chưa già như Kiriyenko trà trộn vào. Nếu phải tìm ra điểm chung của các sĩ quan đang tụ tập trong trang viên lúc này, thì đó chính là tất cả bọn họ đều đã từng chiến đấu chống lại quân Prosen ở tiền tuyến.

Vì lệnh giới nghiêm, nên toàn bộ hội trường chỉ có khu vực lấy thức ăn được chiếu sáng bằng nến, những nơi khác chỉ có ánh trăng.

Trong hoàn cảnh này mà tổ chức vũ hội, chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều chuyện không hay.

Nhưng đây không phải là vũ hội.

Chủ đề mà các sĩ quan trẻ tuổi thảo luận cũng không phải là phụ nữ, mà là chiến tranh.

Vương Trung phát hiện ra món salad cá trích hun khói ở quầy đồ ăn, ngửi thì rất tanh, nhưng sau khi ăn một miếng, hắn đã thích mê mùi vị đó.

Hắn đang ăn ngon thì vài sĩ quan quân đoàn xe tăng đi tới quầy đồ ăn, vì quá tối nên họ không nhận ra Vương Trung, mà tự mình trò chuyện:

"Nội dung buổi chia sẻ hôm trước rất hữu ích, nhưng những người lên chia sẻ kinh nghiệm đều là người thắng trận, hoặc ít nhất là đã rút lui an toàn, nên chỉ giới thiệu cách chiến thắng, chứ không nói đến cách thất bại."

"Đúng vậy, tôi thấy chia sẻ cách thất bại mới có giá trị hơn."

Vương Trung nghe vậy, cảm thấy rất thú vị, bèn hỏi: "Vậy thất bại như thế nào?"

Hắn cố ý che cấp hiệu thiếu tướng của mình, giọng nói cũng khác với "Rokossovsky".

Vài sĩ quan quân đoàn xe tăng nhìn Vương Trung, thấy hắn là bộ binh nên nói: "Thất bại như thế nào à? Bộ binh các anh chắc chắn không rõ, chúng tôi thì rõ lắm.

"Quân đoàn xe tăng số 1 của tôi, là quân đoàn giàu có nhất của toàn bộ Tập đoàn quân Tây Nam, chúng tôi có rất nhiều xe tăng kiểu mới. Riêng KV1 đã có 40 chiếc, còn có 20 chiếc KV2! Anh biết KV2 chứ? Chúng tôi gọi nó là 'Đầu bồn cầu', thứ đó được trang bị pháo hạng nặng 152mm!

"Quân đoàn chúng tôi còn có 80 chiếc T34, hiểu không! 80 chiếc! Ngay khi tiếp cận, quân Prosen đã sợ ngây người. Chưa từng thấy loại xe tăng nào đáng sợ như vậy! Lại còn nhiều như vậy!

"Anh đoán xem chúng tôi thất bại như thế nào?"

Vương Trung nhớ đến quân đoàn xe tăng số 6, bèn nói: "Pháo 88?"

"Không, không phải." Sĩ quan quân đoàn xe tăng số 1 liên tục xua tay: "Đoán tiếp."

Vương Trung: "Stuka?"

"Đúng là có bị ném bom, nhưng không nhiều lắm. Thật ra hiệu quả tấn công của Stuka không cao như quân Prosen tuyên truyền. Đoán tiếp!"

Vương Trung: "Tôi đoán không ra, anh nói đi."

Vị sĩ quan thở dài: "Là bởi vì chúng tôi, ngoại trừ xe tăng, thì cái gì cũng thiếu! Sư đoàn xe tăng của quân Prosen có bao nhiêu đơn vị hỗ trợ? Tiểu đoàn xe tăng chỉ có 3 tiểu đoàn, có sư đoàn thậm chí chỉ có 2 tiểu đoàn xe tăng, còn lại đều là các đơn vị hỗ trợ.

"Lính ném lựu đạn bọc thép, pháo binh, tiểu đoàn phòng không, trung đoàn hậu cần, tiểu đoàn sửa chữa... Bọn họ cái gì cũng có! Một tiểu đoàn xe tăng thậm chí có thể được phối hợp với một tiểu đoàn lính ném lựu đạn, xe bọc thép còn nhiều hơn xe tăng!

"Còn chúng tôi thì sao? Một trung đội của chúng tôi có một tiểu đội đi cùng đã là tốt lắm rồi, có khi một đại đội xe tăng mới có một tiểu đội bộ binh đi cùng. Bộ binh ít thì chớ, mà trang bị lại kém, vị huynh đài này, trung đoàn bộ binh của anh có bao nhiêu súng máy?"

Vương Trung: "Tùy trung đoàn, Trung đoàn Cận vệ 31 của tôi có 114 khẩu súng máy hạng nhẹ. Chủ yếu là do thu được rất nhiều súng máy hạng nhẹ của địch."

"Thấy chưa! 114 khẩu! Toàn bộ quân đoàn xe tăng của chúng tôi chỉ được trang bị 81 khẩu súng máy hạng nhẹ. Hỏa lực của bộ binh chúng tôi căn bản không thể so sánh với lính ném lựu đạn bọc thép của địch, vừa giao chiến đã bị áp chế, sau đó bị đánh tan.

"Sau đó, bộ binh của địch có thể dùng chiến đấu tầm gần để xử lý xe tăng của chúng tôi! Địch còn thích ném bom khói! Anh biết đấy, khói mù mịt, không có bộ binh đi cùng, xe tăng chẳng khác nào con mồi ngon!

"Chúng tôi còn rất thiếu máy kéo, sư đoàn của tôi, cả sư đoàn chỉ có 7 chiếc máy kéo, mà đều là của pháo binh, phải dùng để kéo pháo! Xe tăng bị sa lầy, không có máy kéo nào có thể kéo nó ra được.

"Rất nhiều xe tăng bị bỏ lại trên chiến trường như vậy, không thể chiến đấu!"

Vị sư đoàn trưởng đang nói hăng say, đột nhiên dừng lại: "Chờ chút, anh vừa nói đơn vị dưới quyền anh là gì?"

Vương Trung: "Trung đoàn Cận vệ 31."

Sư đoàn trưởng: "Anh là Rokossovsky thiếu tướng?"

"Đúng. Tôi sẽ phản ánh sự bất mãn của mọi người cho bộ phận trang bị. Sau này, chúng ta cũng cố gắng hợp nhất hóa, bổ sung đủ các binh chủng kỹ thuật khác cho mọi người."

Vị sư trưởng lắc đầu: "Vô dụng thôi, cục trưởng cục quân giới Sergei đại tướng mà không thay đổi thì ông ta vẫn sẽ tiếp tục mở rộng lực lượng xe tăng, liên tục biên chế thành những đội quân xe tăng què quặt, ngoài xe tăng ra thì thiếu thốn mọi thứ, sau đó sẽ bị quân địch đánh cho tan tác."

Hẹn gặp lại vào ngày Lợi Khắc. Nhân tiện giới thiệu một chút sách của bạn tôi.

(Hết chương)

Chương 21: "Hôm nay chúng ta giống như gia đình đoàn tụ"

Vị sư trưởng xe tăng vừa dứt lời, một trung tá khác lên tiếng: "Bộ binh thiếu súng máy, chẳng phải là do đã lắp hết súng máy lên xe tăng rồi hay sao! Tổng sản lượng súng máy có hạn, lắp cho xe tăng thì bộ binh sẽ bị ít đi thôi!

"Hơn nữa, số lượng súng máy trên xe tăng thật sự là quá nhiều so với mức cần thiết, súng máy phía sau tháp pháo khi thực chiến căn bản là vô dụng! BT7 vốn dĩ là tháp pháo hai người, lúc chiến đấu đã bận tối mắt tối mũi rồi, ai rảnh rỗi mà điều khiển súng máy phía sau tháp pháo chứ!"

Vương Trung bật cười. Bản thân anh cũng từng chỉ huy T28, phía sau tháp pháo của T28 cũng có súng máy, thiết kế là để dành cho trưởng xe, nhưng Vương Trung hoàn toàn quên mất sự tồn tại của khẩu súng máy này.

Buồn cười thật, lúc chiến đấu tập trung vào phía trước còn chưa xong, ai lại quay người đi bắn súng máy phía sau?

Phía sau tháp pháo của BT7 cũng có súng máy, lúc đó Vương Trung đứng ở phía sau tháp pháo chỉ huy xe tăng, tác dụng duy nhất của khẩu súng máy này chính là thỉnh thoảng cho anh một cú vào bụng.

Nhân tiện nói thêm, lúc đầu Vương Trung còn lo lắng khẩu súng máy này cướp cò bắn chết mình, sau đó trưởng xe BT7 trấn an anh, bảo anh yên tâm, bởi vì khẩu súng máy kia căn bản không có đạn, vì để tiết kiệm không gian nên đã dỡ hết đạn dược đi rồi.

Trước khi xuyên không, Vương Trung đã đọc rất nhiều hồi ký của lính tăng Liên Xô, có người thì quên mất sự tồn tại của khẩu súng máy này, cả quá trình đều không hề nhắc đến, có người thì phàn nàn rằng nó chiếm dụng không gian tháp pháo quá lớn, lại không sử dụng được.

Ấy vậy mà khẩu súng máy phía sau vẫn luôn tồn tại. Lúc mới khai chiến, phần lớn xe tăng đều được trang bị, đến giai đoạn giữa và cuối thì IS-1 có, IS-2 cũng có, mãi đến tận IS-3 chỉ kịp tham gia lễ duyệt binh mừng chiến thắng thì mới bị loại bỏ.

Không thể không nghi ngờ rằng, khẩu súng máy phía sau tháp pháo này là sở thích cá nhân của nhà thiết kế nào đó.

Chuyện hài hước là, rất nhiều năm sau, trong game chiến tranh "War Thunder" do chính người Nga sản xuất, tất cả súng máy phía sau đều chỉ là mô hình, căn bản không có chức năng bắn.

Thiết kế này cũng giống như việc loại bỏ trưởng xe từ dòng BT, trở thành trò cười cho thiết kế xe tăng của Nga.

Trước khi xuyên không, Vương Trung còn tưởng rằng quân đội không có ý kiến gì, bây giờ xem ra, ý kiến của họ rất nhiều, chỉ không hiểu sao lại không được cục thiết kế tiếp thu.

Ngay cả việc bổ sung thêm một trưởng xe cho T-34, cũng là bản T-34/85 cải tiến mới có, phiên bản T-34 ban đầu, nhà thiết kế chỉ thiết kế thêm cho pháo thủ một tháp quan sát của trưởng xe, để tăng cường tầm nhìn cho pháo thủ khi không thao tác pháo.

Chỉ cần đọc qua phần mô tả thôi là đã thấy tức nghẹn họng rồi.

Vương Trung thầm nghĩ, bây giờ mình đã đến đây rồi, mình có thể cầm súng, xử lý gã nhà thiết kế cứng đầu cứng cổ, chết cũng không chịu nhận sai này, thay bằng một nhà thiết kế biết đáp ứng yêu cầu của quân đội.

Trong lúc anh đang nghĩ ngợi, đám lính tăng vẫn đang thảo luận sôi nổi: "Nói thật, tôi không hiểu nổi lắp hai khẩu súng máy đồng trục trên tháp pháo thì có tác dụng gì, một khẩu là đã có thể hoàn thành phần lớn nhiệm vụ rồi, lắp thêm một khẩu nữa chẳng lẽ là để quân Prosen chết kỹ hơn hay sao? Không gian tháp pháo vốn đã nhỏ hẹp, lắp thêm một khẩu súng máy nữa càng thêm chật chội. Chi bằng dỡ bỏ bớt, để chỗ trống chứa thêm đạn dược."

Một người khác nói: "Đúng vậy, tháo dỡ khẩu súng máy phía sau đi, có thể để thêm được khối đạn dược đấy."

"Lũ sâu mọt ở cục thiết kế, căn bản là chẳng hiểu gì về xe tăng! Đã không hiểu thì sao không học hỏi xe tăng của Prosen? Những chiếc xe tăng Prosen bị chúng ta phá hủy, căn bản chẳng có súng máy phía sau, hơn nữa còn có cả trưởng xe, những mẫu xe tăng mới còn có cả tháp quan sát cho trưởng xe nữa."

Lúc này, một người đàn ông trung niên đầu hói tiến lại gần, hạ giọng nói: "Nói nhỏ thôi, chuyện bắn súng máy phía sau và hủy bỏ trưởng xe đều là ý tưởng của Valentino, người được Sa Hoàng bệ hạ hết mực sủng ái, ông ta và Skorobo đều là những người cực kỳ được bệ hạ tin tưởng, ngay cả

Sergei đại tướng nói chuyện trước mặt bệ hạ cũng không có trọng lượng bằng Valentino đâu.

"Ông ta là người chủ trì thiết kế pháo lựu B-4 và xe tăng hạng nặng T-35, đều là những thứ rất được bệ hạ yêu thích."

Tất cả các sĩ quan chỉ huy xe tăng có mặt đều nhíu mày.

Vương Trung: "Xem ra ai cũng biết rõ mớ sắt vụn T-35 kia thối nát đến mức nào rồi."

"Làm sao mà không biết cho được? Trường đào tạo xe tăng còn lấy cái thứ đồ chơi đó ra làm xe dạy học, bởi vì nó có dung tích lớn, chứa được nhiều người nghe giảng." Vị thiếu tướng sư trưởng xe tăng vừa rồi cau mày nói.

Ra là vậy, hóa ra còn có tầng ý nghĩa này.

Vương Trung vỗ ngực nói: "Con đường sai lầm của Cục Quân giới sẽ do tôi phụ trách sửa chữa, cố gắng sang năm, dựa trên chiếc T-34 tham gia duyệt binh của tôi, chúng ta sẽ chế tạo ra loại xe tăng mới có trưởng xe, có cả radio."

Tất cả lính tăng đều sáng bừng mặt: "Thật ạ?"

"Tôi từng đến xưởng sửa chữa, được tận mắt nhìn thấy chiếc xe số hiệu 422 của ngài, quả thực là rất tuyệt vời."

Chiếc xe của Vương Trung thực ra đã được đưa về Yekaterinburg trước cả anh, lúc đó, những chiếc xe này sau khi xuống tàu đã được đưa thẳng đến nhà máy ở Yekaterinburg.

Vương Trung tràn đầy tự tin vỗ ngực nói: "Thật đấy. Trên thực tế, tôi đã dùng danh nghĩa kế hoạch đặc biệt của Hoàng gia, yêu cầu nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg sản xuất 100 chiếc xe tăng duyệt binh, trên danh nghĩa là dùng để tham gia lễ duyệt binh kỷ niệm ngày Quốc khánh, nhưng thực chất là chuẩn bị đưa ra tiền tuyến tham chiến.

"Sư đoàn của tôi chỉ có một trung đoàn xe tăng, chắc chắn không thể nào dùng hết 100 chiếc này, ước chừng có thể thành lập thêm được hai trung đoàn nữa. Xe tăng duyệt binh sẽ được phân bổ cho ai là do Hoàng gia quyết định, tôi có thể tác động một chút."

Thực ra là do Olga Hoàng thái nữ quyết định.

Nói cách khác, cũng gần như là do Vương Trung quyết định.

Các sĩ quan đều tỏ vẻ đã hiểu.

Nhưng hiển nhiên là cái hiểu của họ, có lẽ hơi khác so với suy nghĩ của Vương Trung.

Lúc này, vị sư trưởng ban nãy đề nghị: "Hôm nay cuối cùng cũng được nghe tin tốt, chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng nào!"

Ông ta quay sang những người tham dự, lớn tiếng nói: "Mọi người! Vừa rồi tướng quân đã cam kết với chúng ta, sẽ có thêm nhiều xe tăng tốt hơn nữa cho lực lượng xe tăng, sẽ có thêm nhiều súng máy hơn nữa cho bộ binh! Chúng ta hãy cùng nâng ly, chúc mừng tướng quân Rokossovsky!"

Tất cả sĩ quan có mặt đều cầm ly rượu lên, ai không có ly thì vội vàng giục người phục vụ mang đến.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đã có rượu trong tay.

Vương Trung nâng ly rượu vang đỏ lên, nhìn mọi người rồi nói: "Mọi người! Hôm nay chúng ta như một gia đình đoàn tụ, thật là vui vẻ!"

Nói xong, anh nâng ly lên.

"Đúng vậy! Hôm nay là ngày vui nhất!

"Tôi đoán, chúng ta sẽ cần 5 năm nữa để giành được chiến thắng, chúng ta hãy cùng nâng ly, vì chiến thắng sau 5 năm nữa, hẹn gặp lại ở Prosenia!"

Nói xong, anh ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Các sĩ quan trẻ tuổi có kinh nghiệm chiến đấu đồng thanh hô vang: "Hẹn gặp lại ở Prosenia!"

Sau khi uống rượu xong, Vương Trung nhìn thấy dàn nhạc xuất hiện gần đài phun nước, thì ra bữa tiệc tối chỉ mới bắt đầu, vừa rồi chỉ là khoảng thời gian mọi người trò chuyện trước khi bữa tiệc chính thức diễn ra.

Ban nhạc bắt đầu tấu lên bản nhạc "Thần thánh chiến tranh" mà hôm nay Vương Trung mới công bố, giai điệu hùng tráng như một bài thơ kết hợp với khúc hành quân vang lên.

Dàn hợp xướng gồm 6 người bắt đầu cất tiếng hát: "Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại! Tham gia vào cuộc chiến đấu sinh tử!"

Những sĩ quan vừa rồi còn đang cụng ly chúc tụng bỗng im bặt, đồng loạt hướng về phía dàn nhạc.

Những người đã từng xông pha trận mạc khi nghe ca khúc này đều có cảm xúc sâu sắc hơn người thường rất nhiều.

Vẻ mặt ai nấy đều trở nên nghiêm nghị khác thường, có lẽ là đang nhớ về những người đồng đội đã ngã xuống trên chiến trường, hoặc có lẽ là đang nghĩ về người thân trên vùng đất đã bị vùi lấp mà bặt vô âm tín.

Ban nhạc đã có một số cải biên sáng tạo, ví dụ như nhịp điệu như tiếng tim đập kia là do tiếng đàn double bass tạo nên, khiến bản nhạc càng thêm hùng tráng, bi thương.

————

Ngày 13 tháng 8, sáng sớm. Tại hhà ga đường sắt King's Cross ở St. Yekaterinburg.

Những đoàn tàu chở đầy tân binh đang chuẩn bị lăn bánh, các cô gái trẻ đang bịn rịn chia tay người yêu.

Ban nhạc của nhà ga đang chơi bản "Khúc tiễn biệt của cô gái Ant", mọi thứ đều diễn ra như thường lệ.

Cho đến khi các nhạc công của dàn nhạc giao hưởng Yekaterinburg xuất hiện với "súng trường, đại bác" - nhạc cụ chính là vũ khí của họ.

Tất cả các nhạc công đều có quầng thâm quầng mắt, rõ ràng là đêm qua không ngủ ngon.

Phó nhạc trưởng Alexandrov dẫn đầu dàn nhạc tiến đến trước dàn nhạc của nhà ga, nói với nhạc trưởng: "Được rồi, các anh nghỉ tay đi, đến lượt chúng tôi biểu diễn."

Nhạc trưởng dàn nhạc quân đội là học trò của Alexandrov: "Ơ, thầy, có chuyện gì vậy? Muốn biểu diễn ở nhà ga sao?"

"Không, không phải biểu diễn, mà là thực hiện nhiệm vụ. Cứ nghe là biết."

Lúc này, tất cả các nhạc công của dàn nhạc giao hưởng đã vào vị trí, Alexandrov tự mình bê một chiếc hộp đến, bước lên đứng, gật đầu với nhạc công concertmaster, sau đó gật đầu với dàn hợp xướng, cuối cùng mới nói với người giới thiệu chương trình đã chuẩn bị sẵn sàng: "Bắt đầu giới thiệu đi!"

Người giới thiệu chương trình hít một hơi thật sâu, dõng dạc hô: "Xin giới thiệu, ca khúc "Thần thánh chiến tranh", nhạc: Rokossovsky, lời: Thượng úy Philippov!"

Alexandrov giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung cây gậy chỉ huy.

Giai điệu sâu lắng, hùng tráng vang lên.

Giọng nam trầm của dàn hợp xướng cất lên: "Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại! Tham gia vào cuộc chiến đấu sinh tử!"

Những chàng trai cô gái trẻ vừa rồi còn đang tình tứ chia tay bỗng dừng lại, đồng loạt hướng về phía các nhạc công.

Những người dân tiễn con em lên đường cũng dừng bước, lặng lẽ lắng nghe các nhạc công hát.

Các công nhân đường sắt cũng dừng tay, cùng nhau thưởng thức bản nhạc hùng tráng. Một người lái tàu trẻ tuổi nói với người lái tàu già: "Chuẩn bị xong rồi, sắp đến giờ kéo còi rồi."

"Suỵt, Alyosha. Nghe xong đã, sau này muốn kéo còi lúc nào mà chẳng được." Người lái tàu già giơ ngón trỏ lên, nói.

Lúc này, trưởng ga bước ra, nghe thấy vài câu hát, ông ta liền chạy vào phòng phát thanh bên cạnh, nói với kỹ thuật viên: "Lấy mic ra đây, tôi muốn phát bài hát này trên toàn bộ nhà ga, nhanh lên, ghi âm lại!"

Kỹ thuật viên: "Trưởng ga, bây giờ mới ghi âm được một nửa, hay là lát nữa để họ hát lại một lần, ghi âm cho trọn vẹn."

"Được rồi, nhanh lên, lấy mic ra, phải để toàn bộ nhà ga đều nghe thấy!"

Chẳng mấy chốc, tất cả loa phóng thanh của nhà ga, bao gồm cả chiếc loa phóng thanh lớn trước nhà ga đều đồng loạt vang lên giai điệu của bài "Thần thánh chiến tranh".

Dòng người đang hối hả trên quảng trường nhà ga bỗng chốc dừng lại, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên những chiếc loa.

"Hãy để cho lòng căm thù sục sôi như sóng cuộn! Tiến lên, vì cuộc chiến tranh nhân dân, cuộc chiến tranh thần thánh!"

Lời ca mạnh mẽ, dứt khoát hòa quyện với giai điệu như in sâu vào trái tim của tất cả mọi người, thổi bùng ngọn lửa căm hờn và ý chí chiến đấu sục sôi.

Bài hát kết thúc, cả nhà ga - không, phải nói là cả quảng trường nhà ga vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Vị trưởng ga kích động chạy đến, nắm chặt tay Alexandrov: "Hát lại một lần nữa! Tôi muốn ghi âm lại, phát mỗi ngày! Người ta nói "Khúc Marseillaise" còn lợi hại hơn cả một quân đoàn, bài hát này cũng vậy!

"Xin hãy hát lại một lần nữa, các nhạc sĩ!"

Alexandrov: "Được thôi. Vậy ông chuẩn bị mic đi, chúng tôi sẽ hát lại một lần nữa! Không, hát bao nhiêu lần cũng được!"

(Hết chương)

Chương 22: Lễ thụ huân (Cộng thêm chương cho 35.000 phiếu đề cử)

Trong lúc ca khúc "Thần thánh chiến tranh" đang lan tỏa mạnh mẽ, Vương Trung cùng với 450 sĩ quan sắp được nhận huân chương đang đứng xếp hàng trên sân duyệt binh của Cung điện Mùa hè.

Vương Trung không ngạc nhiên khi nhận ra, phần lớn những người có mặt đều là những gương mặt quen thuộc trong bữa tiệc tối hôm qua.

Nhìn thấy Vương Trung, tất cả mọi người sau khi chào theo nghi thức quân đội đều tiến đến bắt tay anh.

————

Đại tướng Tukhachev đứng trên lễ đài, quan sát khung cảnh trước mắt.

Sĩ quan phụ tá ghé sát tai ông ta, nhỏ giọng nói: "Đã xác nhận, Rokossovsky thiếu tướng đã lấy danh nghĩa Hoàng gia đặt hàng 100 chiếc

xe tăng duyệt binh cho nhà máy cơ khí liên hợp, Valentino tức điên người, nói rằng sản xuất loại "xe đồ chơi" này là đang nhạo báng thiết kế hoàn hảo của ông ta."

Tukhachev chưa kịp lên tiếng, Nguyên soái Semyon đã nói: "Quả thực là có rất nhiều ý kiến phản hồi từ tiền tuyến, họ rất bất mãn về việc loại bỏ trưởng xe, có người còn nói rằng thà chỉ huy xe tăng T-28 có trưởng xe còn hơn là lái T-34. Chưa kể đến radio, binh lính ở tiền tuyến đều đồng lòng chửi bới thiết kế không có radio, họ còn nghĩ ra đủ mọi cách để khắc phục, thậm chí còn căng dây điện thoại giữa các xe tăng."

"Nhưng thiết kế của Valentino rất được Sa Hoàng bệ hạ yêu thích." Tukhachev nói.

Nguyên soái Semyon im lặng, nhưng một lúc sau, ông ta lại nói: "Chiến trường không vì sở thích cá nhân của ai mà thay đổi. Ngay cả Sa Hoàng bệ hạ cũng vậy. Nhân lúc Sa Hoàng bệ hạ không thể tự mình quyết định, chúng ta hãy tranh thủ..."

Lúc này, Thượng tướng Tuganev chen ngang: "Không, không được, hiện tại do các nhà máy phải di dời nên sản lượng đã giảm mạnh, nếu bây giờ lại thay đổi thiết kế mới, sản lượng xe tăng sẽ còn giảm mạnh hơn nữa. Chi bằng cứ tiếp tục sản xuất loại xe tăng có khuyết điểm này, sau đó dần dần tăng sản lượng loại xe tăng được đánh giá tốt trên chiến trường.

"Như vậy cũng có thể xoa dịu Valentino một chút."

Tukhachev và Semyon im lặng.

Lúc này, Hoàng thái nữ cùng với một đoàn tùy tùng xuất hiện ở một góc sân duyệt binh, sải bước tiến về phía lễ đài.

Tukhachev nhìn Hoàng thái nữ, rồi lại nhìn theo ánh mắt của bà về phía Thiếu tướng Rokossovsky.

"Hắn ta quả thực như một vị thân vương vậy." Tukhachev lẩm bẩm, "Nghe nói bài hát hắn ta sáng tác hôm qua đã gây được tiếng vang lớn trong buổi tuyển chọn? Phong thái này quả thực giống như Thánh Andrew tái thế."

Nguyên soái Semyon: "Đây là điều tốt cho Ant, có thể đoàn kết quân đội."

Tukhachev im lặng không nói.

Hoàng thái nữ bước lên lễ đài, chào hỏi Tukhachev và những người khác: "Chào các vị tướng quân, nguyên soái."

"Xin kính chào Hoàng thái nữ điện hạ." Tukhachev và những người khác đồng loạt cúi chào.

Hoàng thái nữ: "Trong buổi lễ hôm nay, tôi chỉ phụ trách trao huân chương Sao Vàng, đúng không?"

"Còn có cả việc trao quân kỳ cho các đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ, người không cần tự mình cầm quân kỳ, chỉ cần nhận lấy từ tay người cầm

cờ, sau đó trao lại cho chỉ huy đơn vị là được. Các vị chỉ huy sẽ giao lại quân kỳ cho các binh sĩ đứng phía sau, thực ra chỉ là làm theo nghi thức thôi, sau đó quân kỳ và trang bị sẽ do đội vận chuyển phụ trách chuyển giao cho các đơn vị." Tuganev giải thích.

Hoàng thái nữ: "Vậy còn những huân chương khác thì sao? Không lẽ tất cả mọi người ở đây đều được phong danh hiệu Cận vệ và nhận huân chương Sao Vàng sao? Nhiều huân chương như vậy, tôi còn tưởng chúng ta đã thắng trận, quân Prosen sắp bị tiêu diệt đến nơi rồi."

"Không phải đâu." Nguyên soái Semyon lắc đầu, "Huân chương Sao Vàng thì đúng là không ít, nhưng danh hiệu Cận vệ thì không nhiều. Bởi vì muốn được phong danh hiệu Cận vệ thì yêu cầu toàn bộ đơn vị phải rút lui an toàn khỏi trận địa. Rất nhiều đơn vị có đủ chiến công để được phong danh hiệu Cận vệ nhưng không thể rút lui."

Hoàng thái nữ lộ vẻ buồn bã: "Thật vậy sao? Tôi hiểu rồi. Vậy còn những người khác thì sao?"

"Là những huân chương khác, những huân chương này sẽ do chúng tôi trao tặng, Hoàng thái nữ chỉ cần phụ trách phần danh hiệu Cận vệ và huân chương Sao Vàng là được." Tuganev giải thích.

Hoàng thái nữ gật đầu: "Được rồi! Đừng để mọi người phải chờ lâu nữa, bắt đầu buổi lễ thôi."

Đột nhiên, cô dừng lại, nhìn về phía đội quân kỳ Cận vệ vừa tiến vào sân với vẻ mặt khó hiểu.

Giữa một rừng cờ Cận vệ màu trắng, lại có một lá cờ màu đỏ.

Tukhachev lập tức quay sang hỏi sĩ quan phụ tá: "Chuyện gì vậy? Sao lại có cờ đỏ?"

Sĩ quan phụ tá: "Vốn dĩ không có. Quân kỳ được phân cho đơn vị của Rokossovsky là quân kỳ Cận vệ thông thường, trên đó có in lời chúc của Olga Hoàng thái nữ.

"Nhưng giáo hội đã can thiệp vào quyết định của chúng ta, buổi lễ hôm qua bị hoãn lại cũng là vì lý do này. Lá cờ đỏ là do giáo hội yêu cầu, hơn nữa, họ còn yêu cầu phải thêu hình chim Gyrfalcon lên đó."

Olga hơi nghiêng đầu: "Chim Gyrfalcon? Đó là con gì?"

Không ngờ lại không ai có thể trả lời câu hỏi của Hoàng thái nữ.

Sĩ quan phụ tá của Tukhachev như vớ được cơ hội thể hiện trước mặt Hoàng thái nữ, vội vàng nói: "Đó là loài chim săn mồi của người Khazar, thường sống trên thảo nguyên."

Olga "Ồ" lên một tiếng, nhưng không thèm nhìn sĩ quan phụ tá, bà quay sang nhìn Rokossovsky: "Đại bàng của thảo nguyên, quả là rất hợp với hắn ta."

Tukhachev thở dài: "Chúng ta chưa từng có tiền lệ sử dụng cờ màu đỏ, giáo hội đang muốn phá hủy truyền thống của chúng ta."

"Chuyện này tôi có nghe nói rồi." Olga Hoàng thái nữ mỉm cười, "Màu đỏ tượng trưng cho máu của những người chiến sĩ đã hy sinh, là biểu tượng cho lòng dũng cảm của các chiến sĩ. Cách nói này đã được lan truyền rất rộng rãi, chẳng lẽ ông chưa nghe nói sao?"

Tukhachev quay mặt đi.

Olga Hoàng thái nữ: "Bắt đầu buổi lễ đi!"

————

Buổi lễ còn chưa chính thức bắt đầu, Vương Trung đã nhìn thấy lá cờ Cận vệ màu đỏ rực kia. Đó chắc chắn là quân kỳ được trao cho Sư đoàn bộ binh 151 của anh. Không biết phiên hiệu của Sư đoàn đã được đổi thành gì.

Chẳng lẽ lại có đến 30 sư đoàn Cận vệ đi trước hay sao?

Nhưng nói thật, giữa một rừng cờ trắng xen xanh, lá cờ đỏ kia quả thực vô cùng nổi bật, cho dù phiên hiệu là bao nhiêu đi chăng nữa thì lá cờ đỏ này đã khiến Vương Trung trở thành người nổi bật nhất.

Buổi lễ chính thức bắt đầu, dàn nhạc quân đội tấu lên quốc ca của Đế quốc Ant.

Nghe thấy giai điệu quốc ca, Vương Trung nhíu mày.

Anh cứ ngỡ quốc ca của Sa Hoàng phải là bài "God Save the Tsar". Hoặc theo phong cách cổ điển một chút thì là "Khúc hành quân trung đoàn Preobrazhensky".

Nếu là thời đại do nữ Sa Hoàng trị vì thì sẽ là "Tiếng sấm chiến thắng", bởi vì trong lời bài hát có câu "Vinh quang thay cho Người, Nữ hoàng Ekaterina vĩ đại".

Thế nhưng lúc này, vừa nghe thấy giai điệu, Vương Trung suýt chút nữa thì không nhịn được cười.

Giai điệu này quá đỗi quen thuộc với anh, theo bản năng, anh quay đầu lại xác nhận quốc kỳ, quả đúng là quốc kỳ của Ant, nền trắng, chữ thập xanh của Thánh Andrew và biểu tượng chim đại bàng hai đầu.

Lúc này, những người xung quanh bắt đầu hát, Vương Trung mới thở phào nhẹ nhõm.

Lời bài hát không đúng, lời bài hát này là để ca ngợi Sa Hoàng.

Vương Trung đành phải ngân nga theo mọi người, cuối cùng cũng hát xong bài quốc ca.

Tiếp đó, Hoàng thái nữ bước ra phía trước lễ đài, bắt đầu đọc diễn văn, đại ý là cảm ơn sự chiến đấu dũng cảm của các chiến sĩ, tóm lại vẫn là những lời lẽ ca ngợi sự vĩ đại của chế độ quân chủ.

Kết thúc bài diễn văn, Thượng tướng Tuganev, người mà Vương Trung đã gặp mặt vài lần, bước lên: "Tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu lễ trao tặng huân chương. Đầu tiên là trao quân kỳ cho các đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ. Lần này, chúng ta có tổng cộng 11 đơn vị được phong tặng danh hiệu Cận vệ."

Vương Trung thầm nghĩ, hơn một tháng đã có đến 11 đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ, hơn nữa đây chỉ là những đơn vị rút lui an toàn, có thể thấy được cường độ chiến đấu ác liệt đến mức nào.

Tuganev đọc tên đơn vị đầu tiên: "Sư đoàn bộ binh 151. Trong trận chiến tại Olachi, sư đoàn đã chiến đấu ngoan cường trong vòng 3 ngày trước quân địch đông hơn gấp nhiều lần, tiêu diệt hơn 200 xe tăng của quân địch, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, đồng thời phá vây rút lui an toàn.

"Ghi nhận tinh thần chiến đấu dũng cảm của sư đoàn, Bộ Tổng tư lệnh quyết định phong tặng danh hiệu: Sư đoàn bộ binh cơ giới "Cờ đỏ" số 1 thuộc lực lượng Cận vệ!"

"Mời Sư trưởng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky Thiếu tướng lên đài tiếp nhận cờ xí!"

Vương Trung sải bước ra khỏi hàng, mặc cho cơ bắp ghi nhớ trong cơ thể dẫn dắt hắn bước đi theo đúng quân bộ tiêu chuẩn, tiến lên lễ đài.

Hoàng Thái Nữ nghiêm mặt, đưa cờ xí màu đỏ cho Vương Trung.

Vương Trung tò mò nhìn vật trang trí trên cờ xí, phát hiện không phải Song Đầu Ưng, mà là... Ưng?

Ý gì đây? Song Đầu Ưng đâu? Cắt một cái đầu hầm rồi sao?

Hay là cảm thấy Song Đầu Ưng chưa đủ La Mã, dù sao cũng là biểu tượng của Byzantium, La Mã chưa đủ La Mã, phải trực tiếp dùng huy hiệu La Mã nguyên bản mới đủ đô.

Nhưng thế giới này có La Mã à?

Vương Trung trăm nghĩ không ra, Olga khẽ nói: "Xuống dưới đi, hùng ưng thảo nguyên."

Ý là có người khác đang chờ nhận cờ. Vương Trung quay đầu, thấy Thượng tướng Tuganev đang đứng đợi, hắn mà không xuống thì Thượng tướng không thể đọc tên người tiếp theo.

Thế là Vương Trung đưa cờ cho người hầu đang chờ lệnh, sải bước đi xuống lễ đài.

Phát cờ cận vệ xong, khâu tiếp theo là trao huy chương Sao Vàng.

Vương Trung cùng những người khác nhận huy chương Sao Vàng cùng bước lên lễ đài, nhìn sơ qua khoảng hơn trăm người.

Olga lại một lần nữa đi tới trước mặt Vương Trung - lần này vẫn là từ hắn bắt đầu, dù sao hắn được xem như người lập "công đầu" theo ý Hoàng đế.

Lúc đeo huy chương cho Vương Trung, Olga khẽ ngâm nga bài "Katyusha".

Hay lắm, hùng ưng thảo nguyên đây rồi!

Lời bài hát Katyusha có câu "Cô ấy hát về người hùng của thảo nguyên", câu tiếp theo là "Cô ấy hát về người mình yêu".

Có cần phải thẳng thắn như vậy không?

Nhưng bây giờ là thời đại con gái chủ động tấn công, con trai phải biết né tránh, xem ta đây đỡ chiêu đây.

Vương Trung vốn định thể hiện một chút kỹ năng né tránh level max của mình, kết quả Olga đã đi trao thưởng cho người tiếp theo.

Vương Trung, chưa kịp né!

Thôi, chắc là mình nghĩ nhiều rồi? Người ta có thể chỉ là đột nhiên muốn hát Katyusha thôi mà.

Vương Trung tự an ủi bản thân.

Sau đó nghi thức còn kéo dài thêm nửa tiếng, Vương Trung đứng đến tê chân, may mà không phải cầm cờ, sẽ có người mang thẳng đến Shostka.

Chờ mọi việc xong xuôi, đột nhiên xung quanh vang lên còi báo động phòng không.

Vương Trung có cảm giác người Prosen hẹn giờ, canh đúng lúc nghi thức kết thúc là đến thủ đô oanh tạc.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên hoàng cung, Vương Trung vội vàng đi theo các sĩ quan khác vào hầm trú ẩn, kết quả vừa vào đến nơi thì nhận được tin báo động được gỡ bỏ.

Hình như là phi đội MiG-3 bảo vệ thủ đô đã chặn máy bay ném bom của địch ở ngoại ô.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, nghi thức thụ huân đã kết thúc, việc cuối cùng hắn cần làm ở thủ đô là: Tham gia quốc tang của cha và bạn thân, sau đó đọc diễn văn.

Nhắc đến chuyện này Vương Trung liền đau đầu, nên chép diễn văn của ai đây?

Lần trước thử tự viết, kết quả chẳng ra ra sao, vẫn là phải chép của người khác thôi.

May là quốc tang là ngày 18, hôm nay mới ngày 13, còn tận năm ngày để đau đầu.

(Hết chương)

Chương 23: Quốc tang (Cộng thêm chương cho ba ngàn sáu trăm phiếu)

Năm ngày trôi qua trong nháy mắt.

Sáng ngày 18 tháng 8, Vương Trung đứng ở phòng chuẩn bị, nhìn ra khung cảnh long trọng bên ngoài, bỗng nhiên đầu óc trống rỗng, vội vàng lấy bản thảo bài diễn văn ra xem.

Lyudmila thấy thế, nhẹ giọng an ủi: "Đừng lo lắng, tối qua anh diễn thuyết rất hay, hôm nay nhất định không có vấn đề gì đâu."

Vương Trung: "Ừm, tôi chỉ xem qua chút thôi."

Lyudmila: "Yên tâm, sẽ có nhân viên cầm bảng nhắc chữ ở phía trước, đây chính là lý do anh phải học thuộc bản thảo mà! Thả lỏng nào. Vậy chúng ta ra khán đài thôi."

Lyudmila chưa kết hôn với Vương Trung, cho nên vẫn chưa phải là Công tước phu nhân, không thể ở bên cạnh hắn trong trường hợp này, mà phải cùng Nelly ngồi ở khu vực khách mời đặc biệt của hoàng thất.

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn theo hai người đi về phía khán đài.

Lúc này chỉ còn lại vệ sĩ Grigory và nhân viên của buổi lễ đứng chờ ở phòng chuẩn bị cùng hắn.

Khán đài chính của hoàng thất vẫn chưa có ai, Vương Trung nghe loáng thoáng các vị Đại tướng và Nguyên soái đang xì xào bàn tán: "Hôm nay Hoàng đế có xuất hiện không nhỉ?"

"Không xuất hiện thì phiền phức rồi, nghe nói Hoàng Thái Nữ bởi vì Rokossovsky mà thân thiết với giáo hội, kết quả cũng theo phe giáo hội luôn."

"Tình hình hiện tại mà không dựa vào giáo hội thì chắc chắn thua, hoàng thất mà không chống đỡ nổi..."

"Nghĩ theo hướng tích cực đi, sự hy sinh của Hoàng Thái tử ngược lại khiến cho ảnh hưởng của hoàng thất trong dân gian tăng lên, còn giúp tập đoàn quân của Agasukov chống đỡ đến tận bây giờ."

"Giá mà cứu được thêm quân thì tốt, tình hình hiện tại mà có thể cứu được nguyên vẹn một Tập đoàn quân thì có thể tuyên bố chiến thắng rồi."

Vương Trung vốn đang xem bản thảo diễn văn, kết quả bị cuộc trò chuyện của các vị Đại tướng thu hút sự chú ý.

Nghe bọn họ nói chuyện, hắn theo bản năng nhìn sang khán đài của giáo hội như thể cố ý đối chọi với hoàng thất - khán đài đó nằm ở phía bên kia đường, cách con đường lớn nhất Yekaterinburg, đối diện với khán đài của hoàng thất.

Hậu cần của Agasukov hiện tại gần như đã bị cắt đứt hoàn toàn, giữa hai mũi tấn công bọc thép của Prosen chỉ còn chưa đến mười cây số, lý do địch chưa công phá được là vì hai mũi bọc thép kia đã hành quân thần tốc mấy trăm cây số, cần phải dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Hơn nữa, khoảng cách mười cây số nhìn thì có vẻ rộng, nhưng bị pháo binh và không quân phong tỏa, căn bản không có cách nào để quân đội vượt qua.

Thực tế là quân địch đã hoàn thành việc bao vây, chỉ còn chờ xem bao giờ thì ban tuyên truyền của Prosen tuyên bố chiến thắng.

Hiện tại, theo như số liệu thì có khoảng 80 vạn quân trong vòng vây, nhưng phần lớn đều bị tổn thất nặng nề do liên tục chiến đấu ác liệt, trên thực tế số quân còn khả năng chiến đấu chỉ còn khoảng 50 vạn, trong đó có rất nhiều người bị thương.

Tuy Tập đoàn quân Tây Nam đã giải tán bộ tham mưu, tiêu hủy sổ mật mã, nhưng điện đài vẫn đang dùng mã Morse phát tín hiệu, mỗi ngày đều báo cáo tình hình, kiêu ngạo tuyên bố "Tập đoàn quân Tây Nam vẫn đang chiến đấu".

Nghe nói chính vì bản tin bằng mã Morse này mà ban tuyên truyền của đế quốc Prosen vẫn chưa thể tuyên bố chiến thắng.

Vương Trung cúi đầu nhìn bản thảo diễn văn trong tay.

Ivan, phải chăng ngay từ đầu cậu đã đoán được cái chết của mình sẽ tạo ra hiệu ứng như thế này?

Vương Trung không hiểu rõ vị Hoàng Thái tử này, dù sao hắn quen biết cậu ta cũng mới được một thời gian ngắn. Có lẽ trong quãng đời còn lại, hắn sẽ luôn nhớ về nụ cười của vị Hoàng Thái tử, cố gắng suy đoán xem rốt cuộc cậu ta đã tính toán được đến đâu.

Nếu như Tập đoàn quân Tây Nam kiên trì kháng cự, kéo chân chủ lực của quân địch đến khi mùa mưa đến, như vậy áp lực ở mặt trận chính sẽ giảm xuống.

Như vậy, có khả năng quân địch sẽ được ở nơi đầy đủ lương thực, vượt qua mùa đông khắc nghiệt, không đến mức bị chết rét quá nhiều, khiến cho chiến tranh năm sau càng thêm tàn khốc.

Nhưng trong tình hình hiện tại, có thể thở phào nhẹ nhõm đã là điều may mắn đối với Ant.

Chờ đến khi các nhà máy được dời về phía đông đi vào hoạt động trở lại, chờ cho tân binh được huấn luyện xong, rất có thể quân đội Prosen tinh nhuệ sẽ phải đối mặt với quân đội Ant đông gấp nhiều lần.

Vương Trung đang mải suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ai đó hắng giọng phía sau.

Là một giọng nam trong trẻo dễ nghe.

Hắn tưởng là nhân viên phụ trách buổi lễ đến bàn bạc chi tiết với mình, bèn vừa nói vừa quay người lại: "Tôi đã học thuộc bài diễn văn rồi, bây giờ chỉ ôn lại một chút..."

Vương Trung dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một bộ quân phục mang phong cách hoàn toàn khác với Ant và Prosen.

Nhưng quân hàm này là một lá sồi, Vương Trung vừa hay biết một quốc gia dùng lá sồi làm quân hàm.

Quốc gia đó dùng lá sồi vàng là Thiếu tá, lá sồi bạc là Trung tá, còn Thượng tá là huy hiệu chim ưng.

Người đàn ông trẻ tuổi này chắc là một Trung tá.

Vương Trung: "Xin hỏi ngài là?"

"John Wick, tùy viên quân sự của Đại sứ quán Hợp chủng quốc, hân hạnh được gặp Tướng quân Rokossovsky." Người đàn ông chào theo kiểu quân đội trước, sau đó mới đưa tay ra.

Vương Trung bắt tay anh ta: "Rất hân hạnh được gặp ngài, không biết ngài tìm tôi có việc gì?"

"Tôi nghe nói ngài từng có những nhận định về cục diện chiến tranh tại buổi thảo luận của các sĩ quan trẻ. Xin thứ lỗi cho sự thẳng thắn của tôi. Ngài có thể nói lại cho tôi nghe một lần nữa được không?" Trung tá John thành khẩn nói: "Hợp chủng quốc rất quan tâm đến vấn đề này, nó liên quan đến một cuộc đàm phán bí mật đang diễn ra, và một dự luật đang được thảo luận tại Quốc hội."

Vương Trung: "Là dự luật Cho vay - Cho thuê phải không?"

Mí mắt Trung tá John giật giật: "Không ngờ ngài cũng biết..."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra mình lỡ lời, về lý thuyết thì ở thời điểm này, hắn không thể nào biết đến dự luật Cho vay - Cho thuê. Thế là hắn bèn đánh trống lảng: "Liên hiệp Anh đã biết chuyện này rồi, mà Liên hiệp Anh biết thì cũng coi như chúng tôi biết."

Trung tá John mỉm cười: "Tốt nhất là Rabverd đừng biết thì hơn."

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Vương Trung nghe thấy cái tên Rabverd, nhưng bên kia địa cầu, cơ quan tình báo Abwehr của Đức Quốc Xã vô cùng nổi tiếng, đặc điểm lớn nhất của cơ quan này là kém cỏi, có cống hiến to lớn cho sự nghiệp phản phát xít của thế giới.

Có lẽ Rabverd là phiên bản ở thế giới song song của Abwehr, dù sao phát âm cũng na ná nhau.

Vương Trung cười trừ, sau đó đi thẳng vào vấn đề: "Chúng tôi sẽ chặn được quân địch."

Trung tá John: "Căn cứ của ngài là gì?"

Vương Trung: "Căn cứ vào lãnh thổ rộng lớn của Ant, và Tướng quân mùa Mưa, Tướng quân mùa Đông sắp sửa đến. Không một quốc gia nào có thể chinh phục được đất nước Ant rộng lớn - à, có lẽ người Mông Cổ thì có thể."

Trung tá John cười ha hả: "Ngài thật hài hước, đúng vậy, người Mông Cổ có thể. Vậy còn ngoài thiên thời địa lợi ra thì sao?"

Vương Trung hỏi ngược lại: "Đã có thiên thời địa lợi rồi mà các ngài còn đòi hỏi gì nữa?"

"Ý chí chiến đấu." Trung tá John đáp.

Vương Trung: "Agasukov vẫn đang chiến đấu, chẳng phải đã đủ để chứng minh rồi sao? Thực tế thì bọn họ đã bị bao vây, mấy chục vạn quân chắc chắn đã hết sạch lương thực, nhưng bọn họ vẫn chiến đấu đến cùng."

Trung tá John nhún vai: "Sự hy sinh của Hoàng Thái tử đã cổ vũ tinh thần chiến đấu cho tập đoàn quân Agasukov, sự kháng cự kiên cường của họ cũng khiến cho các nghị sĩ ủng hộ dự luật Cho vay - Cho thuê ở trong nước được cổ vũ rất nhiều. Nhưng thái độ của Hoàng đế lại khiến cho phe phản đối hả hê.

"Hãy nhìn Caroline kìa, binh lính Caroline vẫn còn ý chí chiến đấu, nhưng tầng lớp cao cấp lại lựa chọn đầu hàng. Rõ ràng lãnh thổ còn hơn một nửa chưa bị chiếm đóng, rõ ràng còn hàng triệu quân, cả địa bàn rộng lớn ở Châu Phi, cả lực lượng thiết giáp và không quân, vậy mà tầng lớp cao cấp lại lựa chọn đầu hàng."

Vương Trung: "Theo tôi được biết, Tướng De Gaulle vẫn đang chiến đấu."

"À, đúng vậy, Tướng De Gaulle và lực lượng Caroline tự do của ông ấy vẫn đang chiến đấu, nhưng chính phủ Caroline đã đầu hàng. Nếu Ant đầu hàng, ngài có thể sang Hợp chủng quốc tiếp tục chiến đấu."

Vương Trung: "Tôi sẽ không làm vậy. Người bạn thân nhất của tôi, và cả người cha kính yêu của tôi đã hy sinh trên mảnh đất này, chính sự hy sinh của họ đã giúp tôi đứng ở đây.

"Để bảo toàn lực lượng, tôi đã hai lần - không, ba lần từ bỏ những người tin tưởng mình. Tôi không thể ngừng chiến đấu, nếu không cho dù có chết, xuống địa ngục, tôi cũng sẽ không được họ tha thứ."

Trung tá John vừa định lên tiếng, Vương Trung đã nói tiếp: "Hơn nữa, tôi là một người thông minh, rõ ràng đây là một trận chiến mà chúng tôi nhất định sẽ thắng, chỉ cần kiên trì đến cùng, chúng tôi nhất định sẽ giành được thắng lợi, tôi cũng sẽ trở thành một nhà quân sự kiệt xuất như Suvorov, Kutuzov, là một người thông minh, tôi chắc chắn sẽ lựa chọn tiếp tục chiến đấu."

Trung tá John nheo mắt, nhìn Vương Trung chằm chằm, mấy giây sau mới nở nụ cười bội phục: "Khó trách mọi người gọi ngài là Ngôi sao Chiến thắng. Tôi cảm nhận được ý chí kiên định muốn giành chiến thắng của ngài, tôi sẽ chuyển lời đến ngài Tổng thống."

Vương Trung: "Không phải ý chí kiên định, nghe như thể tôi bị bệnh cố chấp vậy, tôi chỉ đang trình bày sự thật với ngài thôi."

Trung tá John chỉ cười, anh ta chào theo kiểu quân đội, so với lúc đầu, lần này rõ ràng là thể hiện sự kính trọng.

Vị Trung tá Hợp chủng quốc xoay người, sải bước rời đi.

Vương Trung hít sâu một hơi, lúc này hắn nghe thấy tiếng xôn xao xung quanh đột nhiên lớn hơn.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía khán đài của hoàng gia.

Vương Trung cũng nhìn theo, kết quả nhìn thấy Hoàng đế tiều tụy được Hoàng Thái Nữ Olga dìu bước ra, chậm rãi tiến đến chiếc ghế sang trọng nhất, ngồi xuống.

Vương Trung bỗng nhiên chú ý thấy, trên khán đài của giáo hội ở phía đối diện, Belinsky cũng chống quyền trượng bước ra.

Hai bên cứ như vậy, cách con đường lớn, cách dòng người đang xếp hàng, nhìn thẳng vào đối phương.

Bài hát "Thánh chiến" vang lên.

Hoàng đế dường như bị bài "Thánh chiến" dọa sợ, ngơ ngác nhìn xung quanh như một con thú nhỏ sợ hãi.

Vương Trung thở dài, tình trạng này của Hoàng đế, thà rằng đừng xuất hiện còn hơn.

"Nhân vật chính" của cả hai bên đều đã xuất hiện, buổi lễ bắt đầu được tiến hành.

Vương Trung không còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện khác, chỉ chăm chú quan sát Hoàng đế.

Hắn có cảm giác, Hoàng đế lúc này trông rất giống với một nhân vật trong bộ phim "Downfall", vẻ mệt mỏi xen lẫn điên cuồng, như thể sắp sụp đổ đến nơi.

Buổi lễ tiến hành đến phần Vương Trung đọc diễn văn.

Người dẫn chương trình ra hiệu cho Vương Trung chuẩn bị.

Đúng lúc này, Hoàng đế đứng bật dậy.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía ông ta.

Vốn dĩ trên khán đài đã có sẵn micro, Hoàng đế ra hiệu cho người ta mang micro đến trước mặt mình.

"Con trai ta, Ivan Nikolayevich Antonov đã anh dũng hy sinh!"

Hoàng đế bắt đầu, giọng nói mang theo sự điên cuồng: "Chúng ta đã mất đi một người anh hùng! Nhưng điều đó có nghĩa là chúng ta thất bại sao? Không! Đây mới chỉ là bắt đầu!

"Lực lượng quân sự của chúng ta, bây giờ xem ra kém xa người Prosen, chúng ta tuy rằng không ngừng mở rộng quân đội, nhưng quân đội của chúng ta chẳng khác nào lâu đài cát, không chịu nổi một đòn! Chỉ trong vòng hai tuần đầu tiên sau khi chiến tranh bùng nổ, quân địch đã đánh thẳng một mạch 170 cây số!

"Thế mà lũ tướng lĩnh của ta, vẫn thản nhiên khoác lác! Nói cái gì mà trong vòng một tháng sẽ đánh sang đến Prosen! Kết quả thì sao?

"Bọn chúng lại muốn đổ hết trách nhiệm cho sự thất bại của Agasukov lên đầu ta! Không... Hả?"

Olga ghé sát tai Hoàng đế, nói nhỏ vài câu.

Hoàng đế cười ha hả: "Quả nhiên là vậy! Tên Skorobo, là một tên phản bội đê hèn! Là tên bán nước! Hắn lừa gạt ta, lừa gạt toàn thể nhân dân Ant!

"Tất cả mọi thứ trước đây, đều là do bọn chúng dựng lên! Đều là giả dối!

"Con trai ta, Ivan của ta đã chết, nó hy sinh chính là để cho các ngươi tỉnh ngộ khỏi giấc mộng hão huyền đó! Giờ đây, chiến tranh mới thực sự bắt đầu!

"Lực lượng quân sự của chúng ta đang dần dần khôi phục, đế quốc Prosen từ nay về sau sẽ không còn gì đáng sợ nữa.

"Cha anh các ngươi, đều đã bỏ mạng dưới lưỡi gươm của quân Prosen. Không được phép quên đi nỗi đau và sự phẫn nộ này! Đây là lời nhắn nhủ mà Ivan đã dùng tính mạng của nó để đổi lấy!

"Giờ đây, chúng ta hãy tập hợp sức mạnh của sự phẫn nộ, tiêu diệt quân Prosen, giành lấy chiến thắng thực sự đầu tiên! Chiến thắng này, chính là sự an ủi lớn nhất dành cho những người đã khuất!

"Hỡi toàn thể quốc dân, hãy đứng lên! Biến đau thương thành sức mạnh, đứng lên đi, hỡi các người con của Ant! Tổ quốc cần sức mạnh của các ngươi!"

Vương Trung ngạc nhiên, bài diễn văn này nghe quen quen.

Lúc này, người dẫn chương trình nói với Vương Trung: "Bộ phận chỉ huy đã thay đổi chương trình, ngài không cần đọc diễn văn nữa."

Vương Trung nhíu mày, nhìn về phía khán đài chỗ các vị Đại tướng, sau đó phát hiện Tukhachev vừa mới đặt điện thoại xuống.

Ở hàng ghế phía sau, Thượng tướng Tuganev khẽ lắc đầu, nháy mắt với Vương Trung.

Hay lắm, lũ này vì muốn đối đầu với giáo hội mà cắt ngang bài diễn văn của hắn!

Vương Trung nhìn bản thảo diễn văn trong tay.

Nội dung bài diễn văn của hắn phần lớn đều trùng với bài phát biểu của Hoàng đế, đúng là không cần phải nói lại lần nữa.

Nhưng cứ thế này, hắn lại cảm thấy sự tồn tại của người dân bị xem nhẹ - tuy rằng Hoàng đế cũng nhắc đến "cha anh của các ngươi", nhưng nghe như thể bọn họ chỉ là vật sở hữu của Hoàng Thái tử.

Cứ như vậy, cuộc Thánh chiến này sẽ lại biến thành cuộc chiến giữa hoàng thất với hoàng thất.

Như vậy thì chưa chắc đã thắng được.

Dù sao thì Prosen cũng mạnh một cách khó tin.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy như vậy là không phù hợp với mong muốn của Ivan.

Vương Trung bỗng nhớ lại cảnh tượng ngày Agasukov xuất quân, lúc ấy Ivan nói với hắn: "Giúp tôi chăm sóc Olga."

Hắn nhìn về phía Hoàng Thái Nữ.

Sau đó, hắn nhìn về phía khán đài của giáo hội.

Hắn có cảm giác Belinsky đang gật đầu.

Vương Trung lập tức đẩy người dẫn chương trình sang một bên, sải bước lên bục, tiến đến trước micro.

Người cầm bảng nhắc chữ ở phía trước không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn giơ cao tấm bảng có ghi nội dung bài diễn văn.

Vương Trung liếc nhìn tấm bảng, thầm nghĩ tình hình hiện tại mà đọc theo bản thảo thì không ổn.

Phải thay đổi toàn bộ giọng điệu.

Nghĩ vậy, hắn liền hét lớn: "Thưa toàn thể mọi người!"

Giọng nói vang vọng khắp hội trường Quốc tang.

Sau khi đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người, Vương Trung giơ cao bản thảo diễn văn, "xoẹt" một tiếng xé toạc nó ra, ném vào trong gió.

Hành động này khiến cho tất cả mọi người đều tò mò.

Vương Trung bắt đầu bài diễn văn ngẫu hứng của mình.

(Hết chương)